

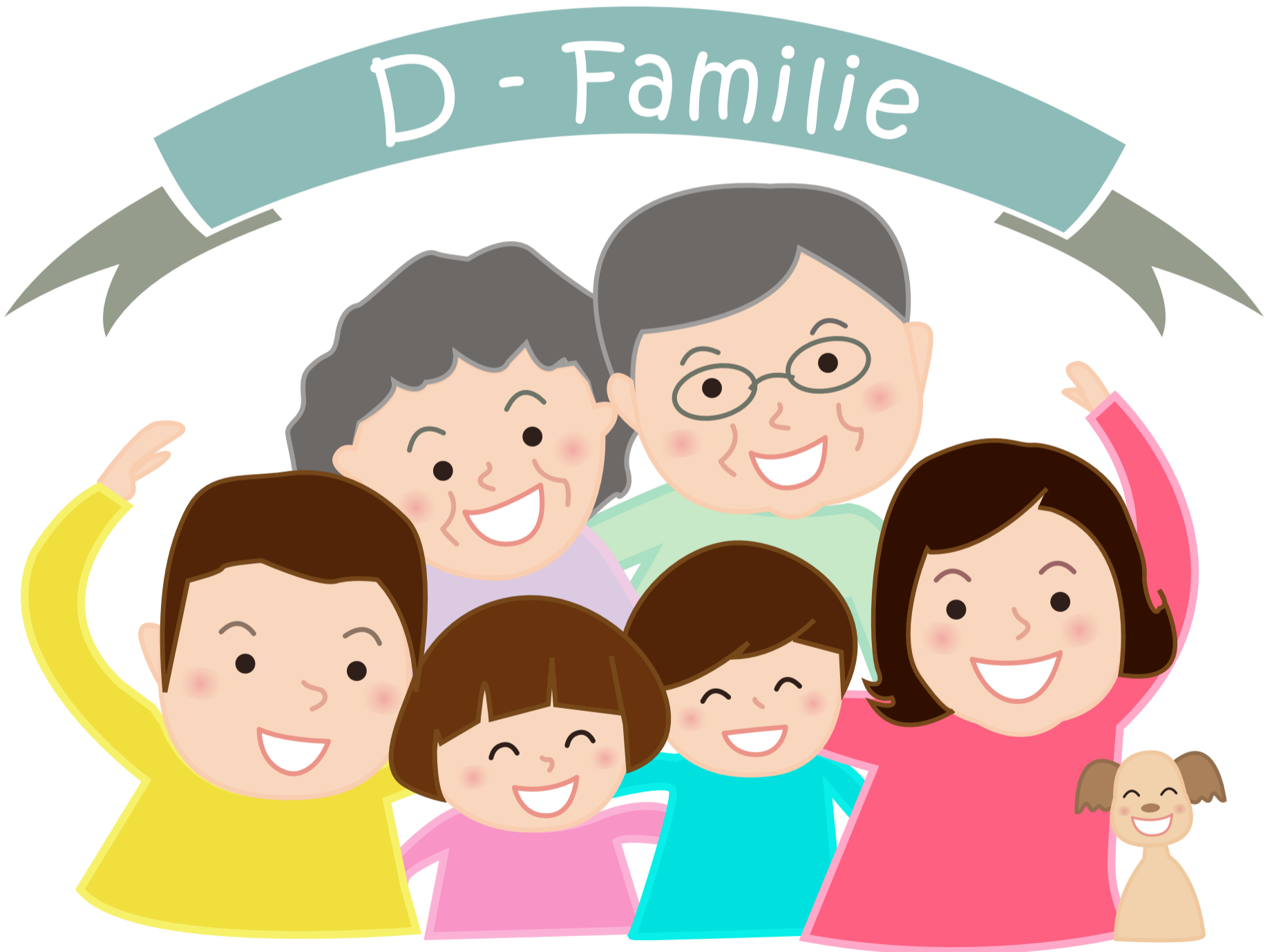
D Magazine

นิตยสารดี มีดี เพื่อคนไทย
www.d-magazine.de

นิตยสารเสริมสร้างศักยภาพและพัฒนาทักษะคนไทยในต่างแดน
โดย NTO

ทั่วไป: การสอนลูกพูดภาษาไทย
ท่องเที่ยว: ทอดน่องท่องซ่าเหนือ
ครอบครัวและเด็ก: แนวทางการเลี้ยงลูกแบบคนเยอรมัน

มิถุนายน 2561 ฉบับที่ 24

บก. บอกกล่าว

สวัสดิ์คะท่านผู้อ่านนิตยสารดี

เวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือคิดเดียวสิ้นเดือนพฤษภาคม เข้าเดือนมิถุนายนแล้ว ซึ่งก็หมายถึงว่า เวลาผ่านไปครึ่งปีแล้ว หลายคนอาจบอกว่า ยังไม่ได้ทำอะไรเลย ไม่เป็นไร ค่ะ หากรู้ว่ายังไม่ได้ทำอะไรก็เริ่ม ๆ กันได้ค่ะ ฉบับนี้ก็มาพร้อมกับลมร้อน บางวันร้อนเกือบเท่ากับประเทศไทยเลยทีเดียว ทั้ง ๆ ที่ตามปฏิทินแล้วต้องเป็นวันที่ 21 มิถุนายนถึงจะเริ่มฤดูร้อน จะบอกว่า เป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ หรือ climate change ได้ไหม ก็น่าจะได้แหละค่ะ เราคงต้องตระหนักถึงภาวะโลกร้อน และต้นเหตุกันแล้วมั้งคะ และช่วยกันป้องกันเท่าที่กำลังจะมี เพื่อให้โลกนี้น่าอยู่ และอากาศไม่วิปริตไปมากกว่านี้

เราให้หัวข้อของ นิตยสารดี ฉบับนี้ว่า D-Familie ว่าด้วยประเด็น ครอบครัว ก็คงต้องเริ่มด้วยเรื่องเกี่ยวกับลูก ประเทศเยอรมนีได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่คนมีคุณภาพ มีระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้ก็มาจากอบรมสั่งสอน พ่อบ้านเยอรมันก็เลยไปค้นคว้ามาว่า คนเยอรมันเขาเลี้ยงลูกกันอย่างไร จะเหมือนหรือต่างจากการเลี้ยงของคนไทยอย่างไร ต้องเข้าไปอ่านดูนะค่ะ อ่านการเลี้ยงลูกอย่างเยอรมันไป แล้ว ในฐานะที่เราเป็นคนไทยอยู่ต่างแดน เราก็คงอยากถ่ายทอดอะไรที่เป็น “ไทย” ให้แก่ลูก ๆ บ้าง สิ่งที่ยังบอกได้อย่างชัดเจนถึงความ เป็น “ไทย” ก็คือภาษาไทย ช่วงหลายปีที่ผ่านมามัธยมไทยในเยอรมนี รวมทั้งในประเทศอื่น ๆ ในยุโรปให้ความสนใจกับการสอนภาษาไทยกันมาก โดยเฉพาะการสอนให้แก่เด็กไทย จะเห็นได้จากจำนวนโรงเรียนสอนภาษาไทยที่ก่อตั้งขึ้นในหลากหลายพื้นที่ ในนิตยสารดีฉบับนี้ ครูปูนิม โรงเรียนกอไก่เพื่อเด็กไทยในเยอรมนี จะมาเล่าสู่กันฟัง (อ่าน) ถึงหลักการสอน การฝึกทักษะภาษาไทยแก่เด็ก ๆ ค่ะ อย่างไรก็ตามการเรียน

การสอนภาษาไทยในระบบโรงเรียนเป็นตัวเลือกหนึ่งในการสอนเด็ก (ลูก) ให้รู้จัก เข้าใจ และพูด (อาจจะต่อด้วยอ่าน และเขียน) ภาษาไทย เป็นตัวเลือกภายนอกที่เห็นได้ชัดเจน แต่จริง ๆ แล้วยังมีตัวเลือกที่สำคัญอีกตัวหนึ่ง นั่นคือ แม่ และพ่อไทย นั่นเอง ที่อาจถือว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพูดภาษาไทยระดับเบื้องต้น เพราะพูดไทยมาตั้งแต่เกิด นิตยสารดีจึงขอแนะนำเสนอ “ครูแม่” แนวคิด แนวปฏิบัติในการสอนภาษาไทยให้ลูก อะไรคือ ครูแม่ วิธีการเป็นอย่างไร เปิดเข้าไปอ่านกันค่ะ

คอลัมน์ที่จะขาดไม่ได้ในนิตยสารดีก็คงเป็นคอลัมน์กฎหมาย ฉบับนี้เมื่อเป็นเรื่องครอบครัว เราก็มาว่าคุยกันด้วยเรื่องของการสืบมรดกทั้งตามกฎหมายเยอรมันและสวิส ใครเป็นทายาททางธรรม ใครไม่ใช่ ใครจะได้มรดกอะไร เท่าไร รู้ไว้ใช่ว่าจะคะ อีกเรื่องที่เราควรรู้ก็เรื่องสวามิแกม ๆ มาอ่านข้อควรระวังในการใช้ซิลิโคนเสริมความงามกันค่ะ แล้วก็เชิญชวนกันท่องเที่ยวฉบับนี้ท่องเที่ยวกันใกล้ ๆ ไป ถนนโรมันติกทางใต้ของเยอรมนี กับซ่าเหนือในประเทศเพื่อนบ้านของไทย ประเทศอะไรต้องเข้าไปอ่านค่ะ และใครที่คิดจะพาลูก ๆ ไปเที่ยว โยทะเลกา เขามีข้อเสนอแนะจากประสบการณ์ของตนเองที่มักจะชอบหิ้วลูกตะรอน ๆ ไปไหนต่อไหนด้วยมาฝากค่ะ ส่งท้ายกันนิดด้วยแพชั่นไร้กาลเวลา อ่านแล้วคุณผู้อ่านจะเหมือนบก.ใหม่ นะที่ต้องไปเปิดดูตู้เสื้อผ้าตัวเอง เพื่อให้มั่นใจว่า ของฉันก็พอเข้าข่าย

ดิฉันก็หวังเช่นเคยในทุก ๆ ฉบับว่า นิตยสารดี จะสามารถนำสิ่งดี ๆ มาให้ผู้อ่าน และแน่นอนค่ะ หากท่านมีคำแนะนำใด ๆ กองบก.ยินดีน้อมรับด้วยความยินดี

พัทยา เรือนแก้ว
ต้นมิถุนายน 2561 (2018)

สารบัญ

ท่องเที่ยว

4 ทอดน่องท่องเที่ยวซ่าเหนือ

กฎหมาย

14 “ให้มรดก & รับมรดก” Erben & Vererben
กฎหมายมรดกของเยอรมัน

21 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ กฎหมายครอบครัว ตอนที่ 4

ทั่วไป

26 การสอนลูกพูดภาษาไทย

30 ครูแม่

38 เช็คความพร้อมก่อนเลี้ยงน้องหมา

42 จะดูแลและรักษาครอบครัว

บันเทิง

35 แฟชั่นเหนือกาลเวลา (Zeitloser Stil)
หยิบมาใส่เมื่อไรก็ทันสมัยเมื่อนั้น

ครอบครัวและเด็ก

45 เดินทางท่องเที่ยวอย่างสุขใจ...ไปกันทั้งครอบครัว

53 แนวทางการเลี้ยงลูกแบบคนเยอรมัน

สุขภาพ

48 ระวัง! ซิลิโคนเหลวทำหน้าพิการ

การศึกษา

50 ว่าด้วยเรื่องความฟุ่มเฟือยในการใช้ภาษา

Exklusiv

57 Die Romantische Straße per Rad

ทอดน่องท่องชำเหนื่อ

เรื่องและภาพ: เกตุ พิทยากรศิลป์

ผมได้รับมอบหมายให้ไปทำภารกิจที่เมืองชำเหนื่อ เมืองหลวงของแขวง
หัวพัน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) จึงถือโอกาส
เดินทางไปแบบแบ็กแพคคนเดียวสบายใจ อันที่จริงการเดินทางไปเมือง
ชำเหนื่อซึ่งตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสปป.ลาวติดกับ
ชายแดนเวียดนามสามารถใช้บริการเที่ยวบินของสายการบินลาวเดิน
อากาศ (Lao Skyway) บินตรงจากสนามบินวัตไต นครหลวงเวียงจันทน์
ไปลงที่สนามบินนาทอง เมืองชำเหนื่อก็ได้ ใช้เวลาเดินทางเพียงแค่หนึ่ง
ชั่วโมงครึ่งเอง เพียงแต่ว่าเรื่องนี้ไม่ได้เริ่มต้นที่เมืองชำเหนื่อเสียทีเดียว

สุดยอดการเดินทางกับรถเตี้ยนอนระดับวีไอพี

ก่อนป้ายสองเล็กน้อยผมก็มาเยือนอยู่ที่ซานชาลาตรงช่อง จอctrโดยสารไปซ่าเหนือ มีผู้โดยสารส่วนหนึ่งมารอขึ้นรถ กันอยู่ก่อนแล้ว ผมส่งกระเป๋าให้พนักงานเอาใส่ไว้ใต้ท้องรถแล้ว ยังพอมีเวลาเหลือ จึงออกไปเดินสำรวจสถานีขนส่ง ไปยืน อ่านป้ายเพื่อสำรวจดูว่ามีรถโดยสารวิ่งไปถึงไหนบ้าง เพื่อ วันหลังจะได้มาใช้บริการ มีน่าสนใจหลายเส้นทางเลยครับ โดยเฉพาะเส้นทางเดินรถระหว่างประเทศออกจากเวียงจันทน์ ไปคุนหมิง และเวียดนาม แต่ก็ไม่ว่าต้องใช้เวลาเดินทางก็ ชั่วโมง คิดในใจว่าเมื่อไรที่ไม่รีบร้อนนักและไม่ติดภารกิจคง หาโอกาสมาลองใช้บริการแน่นอน

ตอนนี้ผู้โดยสารเริ่มทยอยขึ้นรถกันแล้ว ถ้าเป็นรถทัวร์ เมืองไทยเราก็คงเดินขึ้นกันไปตามปกติ แต่การโดยสารรถ เตี้ยนอนที่ลาว ผู้โดยสารทุกคนต้องถอดรองเท้าก่อนขึ้นรถ ครับ เด็กจะนำกล่องกระดาษพูกมาปูรองที่หน้าประตูทาง ขึ้นรถพร้อมกับแจกถุงพลาสติกให้คนละใบเพื่อใส่รองเท้า ของเราหิ้วขึ้นรถไปด้วย ผมว่าเป็นความคิดที่ดีนะ เพราะ ทางเดินบนรถก็ปูด้วยเบาะนิ่ม ๆ เดินสบายเท้า ส่วนบริเวณ ที่นั่งซึ่งปรับเอนเกือบราบมีสองชั้น ไม่สามารถปรับเป็นที่นั่ง ได้ ถ้าขึ้นไปแล้วต้องโดนบังคับเอนนอนอย่างเดียว ที่นั่งกว้าง พอดีตัว ถ้านั่งสองคนอาจจะรู้สึกอึดอัด แต่วันนั้นผู้โดยสาร ไม่เต็ม ผมจึงได้นั่งคนเดียวชั้นบน นับเป็นความสบายอย่าง ที่สุดเพราะสามารถเหยียดแขนเหยียดขาได้เต็มที่คนเดียว และหน้าต่างก็ยังกว้างมองวิวได้ถนัดชัดเจนอีกด้วย

รถออกจากสถานีขนส่งเวียงจันทน์มาได้ประมาณสอง ชั่วโมงก็จอดให้ผู้โดยสารลงไปเข้าห้องน้ำ เด็กรถตะโกนบอก ว่าไม่ต้องเอารองเท้าลงมา ตอนแรกก็แปลกใจว่าทำไมไม่ให้ ใส่รองเท้าเข้าห้องน้ำ แต่พอเดินลงมาก็เห็นรองเท้าแตะหลาย สีบคู่กองรวมอยู่ในช่อง ให้ผู้โดยสารเลือกใส่ลงจากรถ รองเท้า ของเราก็จะไม่เปียก ไม่เปื้อนฝุ่นหรือเปื้อนดิน ไม่ต้องเอา ออก และเอาใส่กลับไปในถุงพลาสติกให้ดู่นวาย พอจะขึ้น รถก็ถอดรองเท้าคืนไว้ในช่อง ผมว่านี่เป็นการแก้ปัญหาที่น่า รักมากครับ

วันที่ไปถึงเวียงจันทน์นั้นผมมีธุระหลายเรื่องที่ต้องทำให้ เสร็จในช่วงเช้าจึงไม่สามารถเดินทางด้วยเครื่องบินซึ่งมีเที่ยว บินเฉพาะในตอนเช้าได้ทัน ถ้าจะรอเที่ยวบินต่อไปก็อีกตั้ง 2 วัน ผมจึงเหลือแค่ทางเลือกเดียวคือรถทัวร์ วันนั้นก่อนเที่ยง นิด ๆ จึงแวะไปดูตัวรถทัวร์ที่สถานีขนส่งผู้โดยสารสายเหนือ ด้วยความเข้าใจเอาเองว่ารถทัวร์ส่วนใหญ่น่าจะออกเวลา เย็นถึงค่ำ และไปถึงจุดหมายในตอนเช้า แต่พอไปถึงช่องขาย ตัวก็เห็นป้ายเวลาเดินทางติดไว้ ในวันนั้นมีรถไปเมืองซ่าเหนือ เหลือแค่ 2 เที่ยวซึ่งเป็นรถเตี้ยนอน กำหนดออกตอนป้าย 2 โมง และรถธรรมดาออกเวลา 5 โมงเย็น สอบถามคนขาย ตัวก็รู้ว่าจากเวียงจันทน์ถึงเมืองซ่าเหนือระยะทางเกือบ 700 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทาง 18 ชั่วโมง ผมจึงตัดสินใจเดินทาง กับรถนอนแต่ก็ต้องเร่งรีบกลับเข้าเมืองไปทำธุระให้เสร็จ และเก็บข้าวของสัมภาระต่าง ๆ เพื่อกลับมาขึ้นรถให้ทันตอน ป้ายสอง แม้จะต้องกระหืดกระหอบจัดการทุกอย่างให้เสร็จ แต่ก็มีความสุขทุกครั้งที่กำลังจะได้ออกเดินทาง

เราเดินทางต่อมาได้อีกสักชั่วโมง เมฆก็ก่อตัวเป็นกลุ่มก้อนขนาดใหญ่ฉาบฉวยด้วยแสงอาทิตย์สีทอง ภูมิประเทศเริ่มเปลี่ยนจากที่ราบกลายเป็นเขตเทือกเขารูปร่างแปลกตา ภาพนอกหน้าต่างขณะนั้นทำให้ผมไม่อาจละสายตาไปที่อื่นได้ เพราะมุมมองที่เปลี่ยนไปตามโค้งถนนขณะที่รถทัวร์วิ่งผ่านไป เป็นความสวยที่ไม่ซ้ำกันเลย ในที่สุดก่อนที่แสงสุดท้ายของวันจะลับหายไปไม่นาน เราก็เดินทางมาถึงเมืองกาสิ จุดจอดพักสำหรับกินมื้อเย็น อาหารมื้อเย็นแบบง่าย ๆ ของผมคือผัดวุ้นเส้นกับไข่พะโล้จากนั้นก็ตบท้ายด้วยเบียร์ลาวเย็น ๆ สองกระป๋องพอให้หลับสบาย 18 ชั่วโมงจะได้รู้สึกไม่นาน ระหว่างการเดินทางในคืนนั้นรถจะจอดแวะให้เราเข้าห้องน้ำทุกสองชั่วโมง ตามปั้มน้ำมันบ้าง ร้านค้าบ้าง หรือริมชายป่าข้างถนนบ้างแล้วแต่ว่าจังหวะนั้นเรากำลังเดินทางผ่านชุมชนหรือป่าเขา

ตกดีกรรถทัวร์ยังคงวิ่งลัดเลาะไปตามถนนคดโค้ง ผู้โดยสารบนรถส่วนใหญ่หลับกันหมดแล้ว บรรยากาศจึงค่อนข้างเงียบ แต่ยังมีเพียงเสียงเพลงทั้งไทยและลาวแว่วมาเบา ๆ จากที่นั่งคนขับ ทุกครั้งเมื่อผมลืมตาตื่นขึ้น ผมจะมองออกไปนอกหน้าต่างรถ คืนนั้นเป็นคืนข้างแรม ท้องฟ้าสีดำสนิท จึงถูกประดับประดาไปด้วยกลุ่มดาวระยิบระยับมากมาย มองเห็นชัดเจนแม้นั่งอยู่บนรถที่กำลังวิ่ง ผมกระซิบฟ้าห่ม เพราะรู้สึกว่าคุณอากาศเย็นลง จากนั้นก็นอนมองดวงดาวที่กะพริบหักทลายจนหลับไปตอนไหนไม่รู้ตัวจริง ๆ มารู้สึกตัวอีกครั้งตอนที่รถจอดให้เข้าห้องน้ำ ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลา 6 โมงเช้าแล้ว ท้องฟ้าสว่างเห็นบรรยากาศโดยรอบได้ชัดเจนอีกเพียงสองชั่วโมงเท่านั้นก็ถึงจุดหมาย ได้นอนเหยียดยาวราวกับผู้โดยสารชั้นนักธุรกิจจึงทำให้เดินทางไม่อ่อนเพลียมาก

สบายดีซ้ำเหนือ

ก่อน 8 โมงเช้าเล็กน้อย รถก็จอดสนิทที่สถานีขนส่งผู้โดยสารเมืองซำเหนือ ผมเดินลงมาจากรถ และยืนตั้งสติสักพัก ก่อนจะเดินไปยังช่องจำหน่ายตั๋วเพื่อสอบถามข้อมูล และจองตั๋วรถไปยังเมืองหลวงพระบาง จุดหมายที่ต้องเดินทางต่อในอีก 3 วันข้างหน้า แต่คนขายตั๋วบอกว่าไม่สามารถขายตั๋วล่วงหน้าให้ได้เพราะในวันเดินทางไม่แน่ใจว่าจะเป็นรถทัวร์หรือรถตู้ ให้กลับมาซื้อตัวก่อนรถออกในวันเดินทางเลย ก็คงตามนั้นครับ ด้วยความที่มีเวลาเหลือเฟือ มาถึงแล้วไม่ได้รีบร้อนจึงยืนดูแผนที่เมืองซำเหนือแล้วก็เดินดูป้ายโฆษณาต่าง ๆ อาทิ รถแท็กซี่ บริการทัวร์ และประกาศต่าง ๆ ที่ติดไว้ที่สถานีขนส่งเพื่อจะได้ข้อมูลการเดินทางท่องเที่ยวมาบ้าง

สักพักใหญ่ ๆ ก็มีเด็กหนุ่มเดินตรงเข้ามาหา ผมจำได้ทันทีว่าเป็นผู้โดยสารที่นั่งรถมาคันเดียวกัน แล้วก็นั่งอยู่ด้านหลังผมเอง คงเห็นผมดูเก้ ๆ กัง ๆ เดินไปเดินมา น้องจึงเข้ามาถามผมว่าจะไปไหนต่อ ผมก็บอกไปว่าจะเข้าไปในเมือง หนุ่มน้อยผู้หวังดีก็บอกว่า รถเข้าเมืองเพียงจะออกไปเมื่อสักครู่นี้เอง

“หรือพี่จะเดินไปก็ได้ครับ เมืองอยู่ใกล้แค่นี้เอง ลงเนินไปก็ถึงแล้ว” เด็กหนุ่มแนะนำเพิ่มเติม ผมขอบอกขอบใจเจ้าหนุ่มนั้น และสนใจอยากเดินไปอยู่เหมือนกันจึงเดินไปดูตรง

ทางออกว่าเส้นทางที่ต้องเดินลงเขาไปนั้นว่าเป็นอย่างไรเพื่อ
ประเมินกำลัง ปรากฏว่าผมมองไม่เห็นเมืองซ่าเหนือเลย เห็น
แต่เส้นทางที่ทอดไกลลงเขาไปเบื้องล่าง บ้านเรือนผู้คนก็ไม่มี
ผมตัดสินใจเรียกรถสองแถวเล็กลงไปในราคาเหมา 100 บาท
ระหว่างทางที่นั่งรถลงมายังไม่ถึงตัวเมืองด้านล่างด้วยซ้ำ ผม
คิดว่าทางแบบนี้ไม่น่าจะเดินมาได้นะแม้จะเป็นระยะทางเพียง
ไม่กี่กิโลเมตรแต่ถ้าเดินลงมาพร้อมกระเป๋าหนัก ๆ กลาง
แดดเปรี้ยง ๆ ก็คงจะแย่เหมือนกัน เจ้าหนูนั่งพูดว่า “ใกล้
แค่นี้” ราวกับว่าเดินไปแค่หัวมุมถนน ดินะที่ไม่หลงกลมมัน
อย่าให้เจออีกครึ่งนะจะพาเดินสัก 20 กิโลเมตร

รถสองแถวเล็กแบบที่บ้านเราเรียกรถกะปือหรือที่ลาว
เรียกรถตุ๊กตุ๊กพาผมมาถึงริมแม่น้ำซ่า ย่านที่มีโรงแรมที่พัก
ให้เลือกมากมาย ผมไม่ได้จองที่พักมาเพราะในเว็บของ
โรงแรมออนไลน์ชื่อดังอย่าง booking.com และ agoda มี
ที่พักให้เลือกเพียงแค่ 2 – 3 แห่งเท่านั้น ผมจึงตัดสินใจมา
เลือกที่พักเองที่นี้ดีกว่า ผมเลือกพักที่โรงแรมซ่าเหนือ เพราะ
เห็นจากภายนอกว่าเป็นโรงแรมที่ยังมีสภาพใหม่จึงเข้าไปขอ
ดูห้อง ห้องก็พออยู่ได้นะ เป็นห้องติดแม่น้ำ และมีระเบียงให้
ออกมาชื่นชมวิวริมน้ำได้อีกด้วย ราคาห้องพักคืนละ 100,000
กีบ หรือประมาณ 400 บาท เป็นห้องพัดลมแต่อากาศดี ไม่
ร้อน และนอนสบาย เป็นโรงแรมสไตล์บ้าน ๆ ที่เจ้าของก็
รับแขกไป ลูกเล็กเด็กแดงก็เล่นกันไป ร้องไห้กระจองอแงกัน
บ้าง แต่ห้องพักบริเวณชั้น 2 ก็สะอาดและเงียบสงบดี

เมืองแห่งกาแพหายาก

ความตั้งใจของผมคือหลังจากได้ห้องพักในโรงแรมแล้ว
ก็จะอาบน้ำอาบทำให้สดชื่นพร้อมลุย โดยเป้าหมายสำคัญ
ที่สุดในเวลานั้นก็คือหากาแพหอม ๆ กระตุ้นสมองให้ตื่นเสีย
หน่อย หลังจากอาบน้ำเสร็จก็พุ่งตรงไปที่ตลาด ในใจคิดว่า
แม้จะเป็นเวลาสายแล้ว ตลาดคงเริ่มวาย แต่ก็ไม่เป็นไร พรุ่ง
นี้เข้าอีกวันผมยังมีโอกาสมาเดินชมตลาดเช้าของซ่าเหนือ
แต่วันนี้อยากใช้ชีวิตช้า ๆ นั่งจิบกาแฟสดที่ร้านกาแฟเก๋ ๆ
ริมแม่น้ำซ่า ชมวิถีชีวิตผู้คนที่ผ่านมา แต่มารู้ว่าภาพ
เหล่านั้นคือมโนภาพล้วน ๆ ก็ตอนที่ผมเดินวนอยู่ละแวก
ตลาดหลายรอบ เดินเข้าตรอกซอกซอย เดินเลาะริมน้ำข้าง

สองฝั่ง แล้วก็วนเข้ามาในตลาดอีกที แล้วก็สิ้นสุดความอดทน
ตรงเข้าไปถามแม่ค้าว่า “มีฮ้านกาแฟสดแถวนี้ป่ะ” แม่ค้ามอง
หน้าช้า ๆ แล้วก็บอกว่า “แถวนี้ป่ะมี มีแต่กาแฟกระป๋อง” ผม
ก็ถามต่อว่าจะหากาแฟสดกินได้ที่ไหน แม่ค้าบอกว่าไม่มี
หรอก แต่ลองไปถามดูตามเกสต์เฮาส์ก็ได้ ผมจึงเดินลัดเลาะ
ไปตามเกสต์เฮาส์ในละแวกนั้นจนเหงื่อแตกซิก ๆ แต่ก็ไม่มี
ที่ไหนขายกาแฟสด แม้ว่าจะลดความหวังลงมาเป็นแค่กาแฟ
โบราณก็ยังหากินไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรผมก็ไม่ขอกินกาแฟ
กระป๋องโดยเด็ดขาด ยอมลงแดงตายตรงนั้นดีกว่า คอกาแฟ
คงเข้าใจความรู้สึกนี้กันนะครับ แต่ท้ายที่สุดผมก็เลิกล้ม
ความพยายาม เปลี่ยนใจไปหาเฟอกินดีกว่า พอกลับมาถึง
โรงแรมก็ถามเจ้าของโรงแรมว่าจะหากาแฟกินที่ไหนได้บ้าง
เจ้าของโรงแรมก็บอกว่าต้องไปร้านกาแฟเวียดนาม แต่สาย
แล้วคงจะปิด วันนี้คงไปไม่ทัน ก็ยังดีที่พอจะมีความหวัง
สำหรับวันพรุ่งนี้ ผมเริ่มคิดแล้วว่าซ่าเหนือเป็นเมืองแห่ง
กาแพหายาก ไม่ใช่สิ่งที่ต้องบอกว่าเป็นเมืองที่หากาแพยากน่า
จะตรงกว่าครับ

ทอดน่องท่องซ่าเหนือ

จากห้องพักผมสามารถมองเห็นประติมากรรมกลางสามแยกที่เรียกว่า “แก้วหลักเมือง” ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของเมืองซ่าเหนือที่ใครเห็นก็ต้องจดจำได้ พอแดดเริ่มลมตกลมก็เดินออกจากโรงแรมเพื่อไปชมประติมากรรมที่ตั้งอยู่กลางสามแยกซึ่งมีลักษณะเป็นเสาปูนสี่เสา แต่ละเสาก่อขึ้นไปเป็นรูปทรงสามเหลี่ยม บนยอดสุดเป็นลูกแก้วสะท้อนแสงเป็นประกายระยิบระยับ ใกล้เคียง ๆ กันตรงริมกำแพงก็เป็นงานประติมากรรมภาพปูนต่ำแสดงเรื่องราวการต่อสู้ระหว่างทหารลาวกับอเมริกัน ผมหยุดถ่ายรูปไม่นานนักเพราะเริ่มเห็นเมฆดำลอยใกล้เข้ามา จึงตัดสินใจเดินต่อเข้าไปในเมือง

ผมใช้เวลาเดินมาไม่นานมากก็มาถึงใจกลางเมืองซึ่งเป็นสนามกีฬาและสวนสาธารณะ เข้าใจว่ารัฐบาลเวียดนามมาสร้างไว้ให้เพราะตั้งชื่อว่าสวนอุทยานมิตรภาพหัวพัน – กวางนินห์ ในเวลาเย็นแบบนี้มีคนมาออกกำลังกายกันมากพอสมควร ส่วนใหญ่ก็วิ่งรอบสวนสาธารณะ ส่วนเด็ก ๆ ก็เตะฟุตบอลกันอยู่ในสนามกีฬา ที่สวนอุทยานมิตรภาพมีรูปปั้นของชนเผ่าต่าง ๆ แต่งกายในชุดประจำเผ่า จัดวางอยู่ทั่วทั้งอุทยาน เป็นการบอกว่าแขวงหัวพันเป็นที่ตั้งถิ่นฐานของชนกลุ่มน้อยซึ่งมีมากกว่า 20 เผ่า ทั้งลาว ลุ่ม ม้ง ขมุ ไตลื้อ ไตเหนือ ไตดำ ไตแดง ไตขาว ไตน้อย และอีกมากมาย เดินชมกำลังเพลิน ๆ ตาของผมก็มาสะดุดกับภาพแท่งหินจำลองขนาดใหญ่ 7-8 แท่งซึ่งคาดว่าน่าจะทำจากไฟเบอร์กลาสตั้งเรียงกันอยู่กลางสวนอุทยาน อุทยานหินตั้งคงจะเป็นสัญลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และจุดท่องเที่ยวของแขวงหัวพันซึ่งอยู่ห่างจากเมืองซ่าเหนือไปประมาณ 60 กิโลเมตร

ตอนที่ผมออกไปเดินหาร้านกาแฟในตอนสาย ๆ ผมสังเกตเห็นวัดแห่งหนึ่งตั้งอยู่บนเนินเขาเตี้ย ๆ อยู่ห่างออกไปจากเมืองไม่ไกลในระยะเดินถึง ผมถามทางไปวัดจากคนในละแวกนั้น ในที่สุดผมก็เดินมาจนเจอบันไดทางขึ้นไปยังวัด ขณะที่พระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำผมก็รีบสาวเท้าเดินไปตามขั้นบันไดซึ่งไม่ได้นับว่าก็ชัน แต่เป็นทางที่เดินสะดวกสบาย ไม่สูงชันมากนัก ผมถามชาวบ้านแถวนั้นว่าจะขึ้นไปถึงวัดแล้วลงมาก่อนที่จะมืดไหม ชาวบ้านบอกว่ามีเวลาเหลือเฟือ ในขณะที่สาวเท้าขึ้นไปก็เริ่มมีกลุ่มคนเดินสวนลงมาบ้าง แต่ก็ยังมีวัยรุ่นหนุ่มสาวเดินกันขึ้นไป ก่อนถึงลานวัดด้านบนมีศาลาเล็ก ๆ ตั้งอยู่ เป็นจุดชมวิวตัวเมือง

ข้าเหนือที่สวยงามมาก สามารถมองเห็นอาคารบ้านเรือน หลากสีส่น ลักษณะสิ่งปลูกสร้างมองดูแล้วคล้ายกับเวียดนาม อาจเป็นเพราะได้รับอิทธิพลมาแต่ครั้งที่เคยตกเป็นเมืองขึ้น ของเวียดนามในประวัติศาสตร์มาจนปัจจุบันก็มีชายแดน ติดต่อกับเวียดนาม จึงมีคนเวียดนามเข้ามาตั้งรกรากทำมาหากินอยู่ที่เมืองข้าเหนือไม่น้อย

เมื่อเก็บภาพเมืองข้าเหนือจากมุมสูงเรียบร้อย ผมก็เดินเข้าไปในบริเวณวัด เห็นป้ายเขียนเอาไว้ว่า „วัดสิบบนเขื่อนไชยะราม“ ซึ่งเป็นวัดที่สร้างขึ้นใหม่แล้วเสร็จเมื่อปี 2013 นี้เอง แต่ได้อัญเชิญพระพุทธรูปเก่าแก่ที่เป็นที่เคารพบูชาของชาวหัวพันมาจากวัดโพธิ์ไชยะรามมาประดิษฐานที่วัดแห่งนี้ ผมชมวัดโดยรอบจนเริ่มมืดจึงเดินกลับลงมาเพื่อหาร้านอร่อย ๆ สำหรับมือเย็น

ผมเดินลัดเลาะไปตามตรอกซอกซอย สุดท้ายก็มาเจอโซนร้านอาหารปิ้งย่างซึ่งมีประมาณ 3 – 4 ร้าน ตรงข้ามกับห้องว่าการแขวงหัวพัน ร้านเหล่านี้กำลังยุ่งอย่างเนืองแน่น ควันโขมยอยู่หน้าร้าน คนลาวนิยมกินหมูหมักกับหมูย่าง แต่นั่นไม่ใช่ของโปรดของผม ผมจึงสั่งหมูย่างธรรมดาซึ่งเป็นหมูติดมันดูคล้ายหมูกรอบมากกว่ามาหนึ่งชุด ซึ่งมาพร้อมผักสดสารพัดอย่าง เท่าที่รู้จักก็มีใบชะพลู สะระแหน่ ผักชี แล้วก็ผักพื้นเมืองอีก 2 – 3 อย่างที่ผมคุ้นเคยแต่ไม่เคยคิดจะจำชื่อ นอกจากนั้นยังมีขนมจีนมาให้อีกจาน แต่สิ่งที่สร้างรสชาติให้แก่ของทุกอย่างบนโต๊ะก็คือน้ำจิ้มที่กลมกล่อมหอมกำลังดี น้ำจิ้มมีลักษณะคล้ายกับน้ำจิ้มสุกี้แต่ก็ไม่ได้มีรสจัดเท่าหรืออาจจะคล้ายกับน้ำเมี่ยงคำแต่ก็ไม่หวาน ไม่รู้เขาเอาอะไรมาผสมลงไปบ้างถึงได้อร่อยเช่นนี้ แต่ที่เดาไม่ยากเลยก็คือผงชูรสซึ่งมีอยู่ไม่มากนักน้อย เพราะหลังจากนั้นผมก็นอนคอแห้งผากทั้งคืน ถือว่าไม่เป็นไรยอมเฉพาะตอนอยู่ในลาว เพราะคงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงยาก ผมเคยไปกินร้านอาหารตามสั่งที่เวียงจันทน์ ร้านนี้จะปรุงอาหารกันหน้าร้าน เวลาเดินเข้าไปนั่งในร้านก็ต้องเดินผ่านตรงที่เขาทำอาหารให้เรา บริเวณข้างกะทะที่ใช้ผัดอาหารเป็นโต๊ะขนาดใหญ่ตั้งเรียงวัดฤดูติบ และเครื่องปรุงอาหารมากมายหลายสิบอย่าง แล้วผมก็เหลือบไปเห็นชามผงชูรสวางอยู่โดดเด่นกลางโต๊ะ เพราะภาชนะที่ใส่ อย่าเรียกว่าชามเลยดีกว่า เรียกกะละมัง

ไปเลยก็ได้ ผมพูดกับแม่ครัวที่กำลังง่วนอยู่หน้าเตาว่า “ที่นี่มีผงชูรสเยอะจังเลยนะครับ” แม่ครัวหยุดชะงักเล็กน้อยแล้วก็หันมาพูดกับผมด้วยสีหน้าเรียบเฉย กระแทกน้ำเสียงหน่อย ๆ ว่า “ก็เอาเข้ามาจากไทยนั่นแหละ” ผมยืนเหมือนนิ่งเหมือนตายอยู่ตรงนั้นพักหนึ่ง จึงตอบกลับไปอย่างหนักแน่นคำเดียวว่า “ครับ” แล้วก็เดินก้มหน้าก้มตาเข้าไปนั่งรออาหารตามสั่งในร้านอย่างสงบ

ตลาดเช้าเหนือเมืองอรุณรุ่ง

รุ่งเช้าวันต่อมา เจกเช่นกันกับทุกเมืองใน สปป.ลาว สถานที่แห่งแรกที่นึกถึงในตอนเช้าตรู่ก็คือตลาดนั่นเอง ตลาดเช้าจะบ่งบอกถึงสภาพสังคมวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของผู้คนในแต่ละท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี ตลาดเช้าเมืองซำเหนือก็เช่นเดียวกัน จากโรงแรมที่ผมพักสามารถเดินไปตลาดได้สบาย ๆ โดยใช้ถนนเลียบบแม่น้ำซำเป็นระยะทางไม่กี่ร้อยเมตร ตลาดเช้าเหนือในเวลาเช้าแตกต่างกับตอนสายๆ ของเมืองวานที่ผมมาถึงมาก บรรยากาศที่เงียบเหงาซึมเซากลับกลายเป็นคึกคัก เต็มไปด้วยผู้คนมากมายและคึกคักมีชีวิตชีวา

ตลาดเมืองซำเหนือแบ่งออกเป็นหลายโซนทั้งโซนข้าวของเครื่องใช้ซึ่งจะเปิดร้านขายตลอดทั้งวันกับโซนตลาดสดซึ่งจะมีพ่อค้าแม่ขายมาตั้งแผงขายของกันเฉพาะในตอนเช้าถึงช่วงสาย ๆ ก็จะไม่เริ่มขาย ผมตรงมายังโซนของสด เพราะชอบเดินดูพืชผักพื้นเมือง แล้วก็ผู้คนที่มาเดินเลือกซื้อของในตลาดด้วย หัวพันเป็นแผงที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่มากมายหลายเผ่า แม้ว่าจะไม่ได้แต่งชุดประจำเผ่าแบบจัดเต็มออกมาเดินตลาด แต่ก็มีสัญลักษณ์อะไรหลายอย่างที่บ่งบอกที่มีของแต่ละคน เช่น การโพกศีรษะ ลายผ้าถุง หรือแม้แต่ภาชนะที่นำมาใส่ข้าวของเครื่องใช้ที่ซื้อมาจากตลาด

ด้านในอาคารของโซนตลาดสดส่วนใหญ่จะเป็นแผงขายอาหารปรุงสำเร็จที่คนลาวเรียกว่า อาหารกินสุก เท่าที่ผมรู้จักมักคุ้นก็จะเป็นพวกซูปผัก ซึ่งอย่าเข้าใจผิดคิดว่าเป็นน้ำซูปใส่ผัก แท้จริงแล้วมันคือผักชนิดต่าง ๆ ที่ลวกแล้วนำมาคลุกรวมกันกับเครื่องปรุงบางชนิด ตลาดเช้าและเย็นแทบทุกแห่งใน สปป. ลาวจะต้องมีอาหารชนิดนี้วางขาย ส่วนรสชาติก็จะแตกต่างกันไปในแต่ละแขวงแต่ละภาค นอกจากนี้ก็ยังมีการประเภทปัง หมก แล้วก็พวกสารพัดแป้งทอดทั้งแบบสอดไส้หมูไส้ถั่วและแบบไม่มีไส้ซึ่งทอดกันสด ๆ ที่ตลาด

นอกจากด้านในตลาดแล้วบริเวณรอบนอกของตลาดยังมีแผงลอยขายของประเภทพืชผัก ผลไม้ และสินค้าเกษตรต่าง ๆ ที่ชอบหิ้วกันมาจากไร่จากสวน บรรยากาศด้านนอก

ดูจะคึกคักกว่าด้านในด้วยซ้ำ ผมมาสะดุดตาไปกับเด็กชายตัวเล็ก ๆ ชาวชนเผ่าคนหนึ่ง อายุน่าจะแค่ 10 ขวบกว่ายืนขายหน่อไม้อยู่แถวนั้น นอกจากจะทำหน้าที่เป็นพ่อค้าขายของแล้ว บนหลังของเด็กน้อยยังมีทารกอายุไม่กี่เดือนผูกติดอยู่ด้วย คาดว่าคงต้องช่วยพ่อแม่เลี้ยงน้องในขณะที่ต้องทำมาหากินไปด้วย เป็นภาพน่าประทับใจในวันนั้นเลยทีเดียว

กาแพ กาแพ กาแพ

หลังจากที่ได้สัมผัสบรรยากาศดี ๆ ยามเช้ากับของอร่อย ๆ ในตลาดเมืองซำเหนือแล้ว ผมก็ไม่วายนึกถึงกิจวัตรประจำของทุกเช้า นั่นก็คือการดื่มกาแพ มาซำเหนือวันแรกผมอดกาแพไปแล้ว วันนี้ผมต้องหาคาเฟ่อื่นส่งส่วยให้ร่างกายให้ได้ ไม่อย่างนั้นร่างกายจะงอแงไม่ทำตามคำสั่งสมอง จากข้อมูลของเจ้าของโรงแรมที่บอกไว้เมื่อวานนี้ ผมจึงออกตามหาร้านกาแพเวียดนามร้านนั้นทันทีหลังจากเสร็จภารกิจที่ตลาด โดยเดินไปร้านกาแพที่ตั้งอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากตลาดสามารถเดินไปถึงได้ภายในเวลาไม่ถึง 15 นาที แต่แสงแดดก่อนแปดโมงเช้าก็ทำเอาเหงื่อออกซิก ๆ พอเดินถึงหน้าร้านมีโทรศัพท์เข้า ระหว่างที่คุยโทรศัพท์ก็ใช้ภาษามือสั่งกาแพร้อน 1 แก้ว แล้วก็คุยต่อระหว่างรอกาแพมาเสิร์ฟ จนกระทั่งวางสายไปแล้วพักใหญ่ ๆ ก็ยังไม่มีวีแววของกาแพมาเสิร์ฟที่โต๊ะ ผมก็เริ่มเอะใจว่าเด็กมันคงฟังภาษาไม่เข้าใจ ร้านก็แปลกมาก เข้ามานั่งนี้ไม่มีคนเลยสักโต๊ะเดียว มองไปตรงที่เขาใช้ล้างจาน เห็นแก้วกาแพและอุปกรณ์การกรอกกาแพแบบเวียดนามกองไว้เป็นพะเนินเทินทึก คาดว่าเมื่อเข้าคองมีลูกค้ามาใช้บริการมากมายจนล้นร้านแน่ ๆ กำลังจะลุกไปตามกาแพ ก็มีหญิงสาวคนหนึ่งคาดว่าจะเป็นเจ้าของร้านเดินมาที่โต๊ะ “กาแพหมดแล้ว มีแต่เป็นแบบกระป๋องได้ปะ” ผมนิ่งอึ้งไปนานมาก นานจนตั้งสติบอกตัวเองได้ว่าความรู้สึกของคนที่มีผิดหวังซำซากเป็นอย่างนี้เอง แล้วผมก็เดินกลับโรงแรมด้วยอาการเหงา ๆ คล้ายคนอกหัก... เพลงมา !

เที่ยวเมืองเวียงไซ

“พาพี่ไปหาร้านกาแพก่อนเลยได้ไหม” เป็นประโยคแรกที่ผมพูดกับคำพา โซเฟอร์รถแท็กซี่ ขณะที่เปิดประตูและก้าวขึ้นมานั่งด้านข้างคนขับ เขาทำท่าครุ่นคิดอยู่สักพักก่อนจะตอบว่าตอนนี้ร้านขายกาแพน่าจะปิดหมดแล้ว แล้วก็ขับพาผมผ่านไปยังละแวกร้านเดิมที่ผมไปเมื่อเช้า ผมสังเกตเห็น

ร้านกาแพเวียดนามหลายร้าน แต่ทุกร้านปิดเพราะขายหมด วันนี้ผมคงไม่มีโอกาสได้คาเฟ่อื่นตักถึงท้องแล้วละ พรุ่งนี้ผมต้องเดินทางต่อไปหลวงพระบาง เอาไว้ไปถึงที่นั่นแล้วจะซื้อกาแพมาอาบให้หายแค้นเลยละกัน

“งั้นไปเวียงไซกันเลยปะ” คนขับหันมาถาม

“ไปโสด”

ระยะทาง 30 กิโลเมตรจากเมืองซำเหนือไปตามถนนที่ลัดเลาะขอบเขา แท็กซี่หนุ่มพาผมมุ่งหน้าสู่เมืองเวียงไซ เมืองเล็ก ๆ ที่เคยเป็นศูนย์บัญชาการใหญ่ของกองทัพปลดปล่อยประเทศลาวในสมัยสงครามอินโดจีนเพราะเมืองถูกโอบล้อมด้วยภูเขาหินปูนสลับซับซ้อน มีถ้ำมากกว่า 400 แห่งอยู่ในเมือง และมีถ้ำสำคัญ 12 แห่งที่มีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของชาติ จึงถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญทางประวัติศาสตร์ของสปป.ลาว ที่ควรค่าแก่การมาเยือนเป็นอย่างยิ่ง

ขณะรถกำลังแล่นเข้ามาในเขตเมืองเวียงไซ คำพาเปรยออกมาว่า “ที่เวียงไซก็มีร้านกาแพนะ ขายทั้งวัน”

ผมถึงกับหันตัวพรวดขึ้นมาจากเบาะ “เฮ้ยจริงดิ แล้วจะรออะไรกันอยู่ล่ะ”

“แต่อยากให้ไปที่ถ้ำก่อน เดี่ยวจะไม่ทันเวลาเพราะเขาจะมีไกด์นำเข้าไปเป็นรอบ” คนขับบอก

“แล้วมึงจะรีบบอกกูทำไมเนี่ย” ผมคิดในใจแต่ไม่ได้พูดออกไปหรอก

โซเฟอร์แท็กซี่พาผมมาอยู่ที่หน้าศูนย์ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวถ้ำเมืองเวียงไซ ซึ่งเราต้องเข้าซื้อบัตรเข้าชมถ้ำต่าง ๆ ปัจจุบันมีถ้ำเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมได้ 6 ถ้ำซึ่งเคยใช้เป็นที่พักและศูนย์บัญชาการของท่านผู้นำการปฏิวัติทั้ง 4 ท่านคือ ท่านโกสอน พมวิหาน เจ้าชายสุพานวง ท่านหนุฮัก พุมสะหวัน และท่านคำไต สีพันดอน โดยจะมีเจ้าหน้าที่เป็นผู้นำชม รอบเช้าเริ่มเวลา 9.00 น. และรอบบ่ายเวลา 13.00 น. ผมมาสายไปหน่อยเลยต้องรีบซื้อบัตรแล้วรีบไปยังถ้ำแรกเพื่อไปสมทบกับนักท่องเที่ยวกลุ่มแรกที่เพิ่งจะเดินเข้าไปในถ้ำ

ถ้ำประวัติศาสตร์ที่ยังมีลมหายใจ

หากมองดูจากภายนอก ถ้ำผู้นำก็เหมือนกับถ้ำในธรรมชาติทั่ว ๆ ไป แต่สิ่งที่น่าทึ่งก็คือเมื่อได้เข้าไปชมภายในแล้วจะเห็นว่าถ้ำในภูเขาหินปูนเหล่านี้ได้ถูกดัดแปลงเป็นห้องต่าง ๆ ตั้งแต่ห้องทำงาน ห้องประชุม ห้องรับแขก ห้องนอน ห้องน้ำ และห้องสำคัญคือห้องหลบภัยฉุกเฉินซึ่งใช้เมื่อมีการทิ้งระเบิด ภายในห้องมีเครื่องสูบอากาศจากภายนอกพร้อมระบบป้องกันแก๊สพิษ และแรงระเบิดติดตั้งเอาไว้ด้วย

นอกเหนือจากห้องต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตแล้ว หากมาเยือนถ้ำท่านโกสอน พมวิทาน อดีตประธานประเทศลาวแล้ว จะมีห้องพิเศษเพิ่มขึ้นมาอีก ได้แก่ ห้องพักผ่อนของแกนนำศูนย์กลางพรรค และห้องรับแขกต่างประเทศ รวมทั้งสโมสรสำหรับเล่นกีฬาและศิลปะต่าง ๆ อีกด้วย ส่วนที่ถ้ำท่านสุพานวงซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลกัน บริเวณหน้าถ้ำจะมีบ่อน้ำรูปหัวใจ ซึ่งแต่เดิมเป็นหลุมที่เกิดจากการทิ้งระเบิด ท่านสุพานวงจึงให้ดัดแปลงทำเป็นบ่อน้ำรูปหัวใจเพื่อสื่อว่าศัตรูต่างชาติได้เข้ามาอย่าใจหิวใจของคนลาว

ผมไม่ได้เข้าไปชมถ้ำท่านหนุฮัก พุมสะหวัน และถ้ำท่านคำไต สีพันดอน เพราะเจ้าหน้าที่นำทางต้องไปพักเที่ยง แต่ก็พอจะมองเห็นถึงความสำคัญของถ้ำเหล่านี้ในอดีตซึ่งเคยใช้เป็นที่ทำการหน่วยงานต่าง ๆ ของกองทัพ เมื่อสงครามสงบลง ฝ่ายขบวนการปลดปล่อยประเทศลาวได้รับชัยชนะ ถ้ำเหล่านี้ก็ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี เมื่อได้มาเยือนและรับรู้ถึงเรื่องราวการต่อสู้ของท่านผู้นำแล้ว ก็ทำให้รู้สึกได้ถึงภาพสงครามที่แจ่มชัดเหมือนเพิ่งเกิดไปเมื่อวานนี้เอง

กาแฟอินเดียนที่เวียงไซ

เมื่อออกมาจากถ้ำสุดท้ายผมก็เห็นคำพาจอดรถรออยู่หน้าถ้ำ ดูเหมือนเด็กหนุ่มจะรู้ว่าผมต้องการอะไร เขาขับเข้าไปยังใจกลางเมืองทันทีแล้วก็เลี้ยวเข้ามาจอดที่หน้าร้านอาหารเล็ก ๆ ร้านหนึ่งใกล้กับสี่แยก

“ร้านนี้เป็นร้านขายอาหารตามสั่งของคนอินเดียน มีกาแฟขายด้วย” คำพาบอก

ผมจึงชวนคำพาให้เข้าไปสั่งมื้อกลางวันกินด้วยกันเลขที่ร้านนี้ พอเดินเข้ามาในร้านก็เห็นลูกค้ายกกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้ว หนึ่งในกลุ่มนั้นดูเหมือนจะจ้องมองผมตั้งแต่ตอนลงมา

จากรถ พอผมเดินเข้าไปใกล้ๆ เด็กหนุ่มในกลุ่มนั้นก็ส่งยิ้ม
ฟันขาวแล้วก็ทักผม

“เจอกันอีกแล้วพี่ มาเที่ยวเวียงไซเธอครับ”

ผมจำได้ในทันทีว่าเป็นเด็กหนุ่มที่นั่งรถทัวร์มาจาก
เวียงจันทน์ด้วยกันเมื่อวันก่อนแล้วก็เป็นคนแนะนำให้ผมเดิน
ลงเขาจากสถานีขนส่งเข้าไปในเมืองนั่นเอง มาเจอกันอีกจน
ได้ และยังพูดตลกคอก่อนอีกว่าวันนั้นเห็นผมเรียกรถเข้าเมือง
นึกว่าจะเดินไป ดีแล้วจะได้ไม่เหนื่อย คุณไปคุยมาเจ้าหนุ่ม
บอกว่าเป็นคนเวียงจันทน์มาทำงานเป็นวิศวกรสร้างถนนอยู่ที่
เมืองเวียงไซ มีนำถึงชอบแนะนำให้คนเดินไปตามถนนตอน
แดดเปรี้ยง ๆ คิดในใจว่าถ้าวันนั้นเดินเข้าเมืองจริง ๆ ตามที่
เจ้าหนุ่มบอก วันนี้คงมีเรื่องต้องเคลียร์กันยาวแน่

ดูเหมือนว่าร้านอาหารอินเดียสบายดีที่ผมเข้ามานั่ง จะ
เป็นเพียงร้านเดียวในเมืองที่ขายอาหารพร้อมเมนูเครื่องดื่ม
ร้อนเย็นพวกชาและกาแฟ เจ้าของร้านเป็นเด็กหนุ่มเชื้อสาย
ภารตะชื่อว่าปะกา มาตั้งรกรากอยู่ที่ลาวนานหลายปีแล้ว
จนพูดภาษาลาวได้คล่องแคล่ว คาดว่าน่าจะจะได้เมียเป็นคน
ลาว ผมไม่ได้ถามต่อ แต่ช่างเถอะ เพราะภารกิจหลักของผม
ที่เข้ามาร้านนี้คือกินกาแฟ ไม่ได้มาสัมภาษณ์เรื่องครอบครัว
ของเจ้าของกิจการชาวอินเดียใน สปป. ลาวเสียหน่อย

ในที่สุดกาแฟร้อนแก้วแรกในชีวิตตั้งแต่มาเยือนแขวงหัวพัน
ก็มาวางลงตรงหน้า กลิ่นหอมของกาแฟไซยกรุ่นขึ้นแตะจมูก
ราวกับกลิ่นลาเต้จากสตาร์บัคส์ นาที่นั้นผมไม่ยึดติดกับกาแฟ
อเมริกาเลยสักนิด เพราะกาแฟอินเดียที่ตั้งอยู่เบื้องหน้ามัน

ช่างมีเสน่ห์ช่วยวนเสียยิ่งกว่าสิ่งใด กาแฟจิบแรกที่เข้าปาก
สามารถเรียกพลังกลับคืนมาได้เป็นอย่างดีจริงๆมาก เอา
เป็นว่าง่าย ๆ นะ อามังชงกาแฟอร่อย จบข่าว

ก่อนกลับเข้าเมืองซำเหนือ คำพาพาผมแวะไปเที่ยวถ้ำนก
แอ่นซึ่งเป็นถ้ำขนาดใหญ่มีน้ำลอดผ่าน สามารถเดินเที่ยวชม
บริเวณปากถ้ำได้ แต่ถ้าอยากชมถ้ำแบบลึก ๆ ก็ต้องพาย
เรือเข้าไปเป็นระยะทางประมาณ 500 เมตร จะพายเองหรือ
ให้เจ้าหน้าที่พายให้ก็ได้ ดูลักษณะแล้วเหมือนชาวบ้านดูแล
กันเอง ตั้งโต๊ะเก็บค่าเข้าชม แล้วก็มีการพายให้ 2-3 ลำ เจ้า
หน้าที่เก็บตัวกับไกด์นำทางซึ่งเป็นคนเดียวกันกับคนพายเรือ
ก็ยังเป็นเด็กอายุไม่น่าเกิน 15 พายเรือยังไม่ค่อยเป็นเพราะ
พาผมเข้าไปหมุนวนอยู่ในถ้ำหลายรอบ บรรยากาศในถ้ำ
ค่อนข้างมืด มีเพียงแสงไฟนีออนสลัว ๆ ที่เปิดไว้พอให้มอง
เห็นผนังถ้ำและหินงอกหินย้อย ขากลับออกมาเจ้าเด็กน้อย
ก็พาเรือพุ่งไปชนหินก้อนใหญ่เข้าจ้งเบ้อเรื้อ เด็กน้อยมีสีหน้า
ตกใจกลัวว่าผมจะโกรธ แต่ผมกลับขำแล้วก็บอกน้องให้มา
หัดพายบ่อย ๆ จะได้คล่องแคล่วกว่านี้

แล้วการมาเยือนเมืองซำเหนือและเมืองเวียงไซแห่งแขวง
หัวพันของผมก็สิ้นสุดลง แต่การเดินทางของผมยังไม่สิ้นสุด
วันรุ่งขึ้นผมนั่งรถตู้โดยสารจากสถานีขนส่งซำเหนือมุ่งหน้า
ไปทำภารกิจต่อที่เมืองหลวงพระบาง ประสพการณ์ 9 ชั่วโมง
บนรถตู้ที่วิ่งลัดเลาะไปบนไหล่เขากับผู้โดยสารที่ส่วนใหญ่
เป็นชนเผ่าจะน่าประทับใจเพียงใดไว้มีโอกาสจะมาเล่าสู่กัน
ฟังนะครับ 📺

“ให้มรดก & รับมรดก” Erben & Vererben กฎหมายมรดกของเยอรมัน

รวบรวมโดย อัญชัญ เอียร์ลิ่ง

„เมื่อฉันสิ้นลมหายใจ... ผู้ใดบ้างหนอที่จะเป็น
ผู้รับมรดกของฉัน ใครจะมีสิทธิ์เป็นผู้สืบทอด
มรดก ใครไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับทรัพย์สินของ
ฉัน เช่น บ้าน เงินในธนาคาร เครื่องเพชร
พลอย หนี้สิน ฯลฯ หรือว่าในช่วงที่ฉันยังมี
ชีวิตอยู่ ฉันควรจะทำพินัยกรรม หรือควรจะ
ยกทรัพย์สินสมบัติให้แก่ลูกหลานก่อนดีไหมหนอ“

ผู้อ่านนิตยสารดีคงจะจำได้ว่า ทีมงานนิตยสารดีได้เคยนำบทความ
เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับมรดก มาลงพิมพ์ให้อ่านแล้ว เช่น บทความ “สิทธิ
และผลทางกฎหมายเนื่องจากการเสียชีวิต” เขียนและรวบรวมโดย
อัญชัญ เอียร์ลิ่ง ลงพิมพ์ในนิตยสารดี เล่มที่ 6 และบทความ “ตก
พุ่มม่าย” เขียนและรวบรวมโดย ดร.พัทยา เรือนแก้ว ลงพิมพ์ใน
นิตยสารดี เล่มที่ 7

ในนิตยสารดีฉบับที่ 24 นี้ เป็นการเพิ่มเติมเรื่องน่ารู้เกี่ยวกับการ
สืบทอดมรดกที่ผู้เขียนได้รับฟังมาจากการบรรยายสัญจรหัวข้อ “อยู่
เยอรมนี” ที่เมืองชตุทการ์ท บรรยายโดย ทนายความโทมัส นายน์เฮาส์

คำศัพท์เฉพาะ (Grundbegriff)

คำศัพท์เกี่ยวกับมรดก

คำอธิบาย

เจ้ามรดก (der Erblasser)

ผู้ตาย (der Verstorbene)

กองมรดก (der Nachlass หรือ das Erbe)

มรดกทั้งหมด ซึ่งรวมสินทรัพย์และหนี้สินที่ผู้ตายมีอยู่จนถึงวันที่ตาย

หนังสือสำคัญการเป็นผู้รับมรดก (der Erbschein)

เอกสารหลักฐานที่ระบุว่า เป็นผู้รับมรดก ใช้เป็นหลักฐานแสดงแก่หน่วยงานราชการต่าง ๆ ธนาคาร และอื่น ๆ ว่า เป็นผู้รับมรดก หนังสือสำคัญนี้สามารถติดต่อขอได้ที่ศาลจัดการมรดก (Nachlassgericht ซึ่งเป็นหน่วยงานของศาลชั้นต้น (Amtsgericht) ที่ดำเนินการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิต หรือจากโนทาร์ (Notar)

ผู้รับมรดก (der Erbe, die Erbin)

บุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่รับมรดก

ผู้รับมรดกตกทอดของผู้ตายที่มีสิทธิตามกฎหมาย (die gesetzliche Erbfolge)

ผู้ที่เป็นทายาทโดยธรรมตามกฎหมายมรดก (มาตรา1922 ff. ประมวลกฎหมายแพ่ง) หรือผู้ที่เป็นผู้รับมรดกตามที่ระบุในพินัยกรรม (Testament) หรือในสัญญามรดก (Erbvertrag) ในกรณีที่ไม่มีพินัยกรรม การจัดการเรื่องการรับมรดกจะเป็นไปตามกฎหมายมาตรา1922 ff. ประมวลกฎหมาย การรับมรดกจะเกิดขึ้น ก็ต่อเมื่อเจ้ามรดกถึงแก่กรรม

พินัยกรรม (das Testament)

เอกสารที่แสดงเจตนาของเจ้ามรดกในเรื่องการจัดการทรัพย์สินว่า จะยกทรัพย์สินใดให้แก่ใครบ้าง อาจไม่เขียนด้วยลายมือของตนเองทั้งฉบับ หรือขอทำพินัยกรรมที่โนทาร์ ในกรณีนี้ต้องจ่ายค่าธรรมเนียม

มรดกที่พึงได้รับตามสิทธิ (der Pflichtteil)

มรดกที่ทายาทโดยธรรม (สามี ภรรยาและบุตร) มีสิทธิที่จะได้รับตามสัดส่วนที่กำหนด แม้ว่าเจ้ามรดกจะทำพินัยกรรมกำจัดไม่ให้รับมรดกก็ตาม

การสละสิทธิไม่ขอรับมรดก Erbverzicht/ Erbausschlagung

ใครที่ไม่ต้องการรับมรดก ก็สามารถขอลงตัวจากการเป็นผู้รับมรดก ซึ่งจะต้องยื่นเรื่องการขอสละสิทธิเป็นลายลักษณ์อักษร ภายในเวลา 6 สัปดาห์หลังจากที่ทราบข่าวการตาย หรือได้รับทราบข่าวว่าจะเป็นผู้รับมรดก ส่งเรื่องไปที่ศาลจัดการมรดก (Nachlassgericht) หรือศาลชั้นต้น (Amtsgericht) ในเขตที่ผู้ตายมีภูมิลำเนาอยู่

ผู้ร่วมรับมรดก

(der Miterbe, die Miterbin)

ในกรณีที่เจ้ามรดกระบุผู้มีสิทธิร่วมรับมรดกหลายคน ก็จะมีผู้มีสิทธิรับมรดกร่วมกัน

กฎหมายมรดกเยอรมัน – กฎหมายมรดกไทย กฎหมายใดใช้ได้สำหรับฉัน

ผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนีย่อมมีสิทธิได้รับมรดกตามกฎหมายมรดกของเยอรมัน ตั้งแต่เดือน 17 สิงหาคม ค.ศ. 2015 เป็นต้นมา มีการบังคับใช้ระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับกฎหมายมรดกของสหภาพยุโรป (Europäische Erbrechtsverordnung) ว่า ให้ใช้กฎหมายมรดกตามภูมิลำเนาหลัก (der gewöhnliche Aufenthalt) ของผู้ตายมาบังคับใช้ในการจัดการมรดก ระเบียบข้อบังคับนี้ใช้ได้กับบุคคลทุกสัญชาติที่มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศในสหภาพยุโรป เช่น คนสัญชาติไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนี และเสียชีวิตในประเทศเยอรมนี ก็ให้ใช้กฎหมายมรดกของเยอรมันมาบังคับใช้ ถ้าประสงค์จะขอให้จัดการมรดกตามกฎหมายไทย ก็ต้องทำพินัยกรรม

การสืบทอดมรดก (Erben) คืออะไร

เมื่อเจ้ามรดกถึงแก่กรรม ผู้ที่มีสิทธิรับมรดกจะเป็นใครนั้นขึ้นอยู่กับว่า เจ้ามรดกได้ทำพินัยกรรมก่อนตายหรือไม่ ถ้าผู้ตายทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินมรดกให้ใคร ผู้รับมรดกตามระบุในพินัยกรรมย่อมได้รับมรดกตามนั้น ลักษณะนี้เรียกว่า ผู้รับพินัยกรรมหรือทายาทโดยพินัยกรรม แต่ถ้าผู้ตายไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ หรือทำแล้วแต่พินัยกรรมนั้นไม่มีผลตามกฎหมาย ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดก็ตาม ทรัพย์สินมรดกจะตกเป็นของทายาทโดยธรรม ณ วินาทีที่เจ้ามรดกตาย ผู้รับมรดกตามกฎหมาย หรือโดยพินัยกรรมมีสถานะเป็นผู้รับมรดกทันที

ข้อควรทราบ: ทรัพย์สินมรดกไม่ได้หมายถึงสินทรัพย์ของผู้ตายเท่านั้น แต่หมายถึงหนี้สินของผู้ตายด้วย

ในการสืบทอดมรดกนั้น จะสืบทอดมรดกใน 2 ส่วน

1. มรดกตามกฎหมายเพราะได้ใช้ชีวิตเป็นสามีภรรยาด้วยกันมา
2. สิทธิที่จะได้มรดกในส่วนที่เป็นส่วนแบ่งของดอกผลที่เกิดขึ้นจากทรัพย์สินส่วนตัวร่วมกัน (Zugewinnausgleich) อันเนื่องมาจากว่า ได้ใช้ชีวิตเป็นสามีภรรยาด้วยกัน และเลือกที่จะใช้การจัดการและครอบครองทรัพย์สินร่วมกัน (Zugewinnngemeinschaft) นั่นคือ ครอบครองอยู่ด้วยกันโดยไม่ได้มีการทำสัญญาคู่สมรส เพื่อตกลงกันเรื่องการจัดการทรัพย์สิน หากว่าสามีภรรยาทำสัญญาคู่สมรส (Ehevertrag) และตกลงกันที่จะ แยกกันจัดการและครอบครองทรัพย์สิน (Gütertrennung) เมื่อคู่สมรสฝ่ายหนึ่งเสียชีวิตลง คู่สมรสที่เหลือก็จะได้มรดกในส่วนนี้น้อยลง

เมื่อคุณเป็นผู้รับมรดก คุณต้องทำอะไร

ตามกฎหมายเยอรมัน เมื่อมีการตาย ก็จะมีการรับมรดก ซึ่งหมายถึง ผู้ที่จะได้รับทรัพย์สินที่มีอยู่ของผู้ตาย รวมทั้งหนี้สินของผู้ตายทั้งหมด ผู้ที่จะเป็นทายาทรับมรดกตามกฎหมายหรือตามพินัยกรรม จะต้องมียุติบัตรสำคัญการเป็นผู้รับมรดก (Erbschein) หนังสือนี้สามารถติดต่อขอได้ที่ ศาลจัดการมรดก (Nachlassgericht) ซึ่งเป็นหน่วยงานของศาลชั้นต้น (Amtsgericht) ที่ดำเนินการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเสียชีวิต หรือสามารถขอให้โนตารี (Notar) เป็นผู้จัดการทำให้ ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นหลักฐานแสดงแก่หน่วยงานราชการต่าง ๆ ธนาคาร และอื่น ๆ เพื่อที่จะจัดการในเรื่องที่ควรทำโดยทันที เช่น บอกยกเลิกโทรศัพท์ ยกเลิกการเป็นสมาชิกองค์กรต่าง ๆ แจ้งให้ทางประกันสุขภาพ และสวัสดิการสะสมเงินเลี้ยงชีพในวัยชรา ฯลฯ

รับมรดกที่เป็นหนี้สิน จะทำอย่างไรดี

หากว่ามรดกที่จะได้รับนั้นเต็มไปด้วยหนี้สิน ผู้จะรับมรดกสามารถขอสิทธิไม่ขอรับมรดกนั้นก็ได้ (Erbausschlag) โดยยื่นเรื่องการสละมรดกเป็นลายลักษณ์อักษรไปที่ศาลจัดการมรดก (Nachlassgericht) หรือ ศาลชั้นต้น (Amtsgericht) ในเขตที่ผู้ตายพำนักอยู่ ภายในเวลา 6 สัปดาห์หลังจากที่ทราบข่าวการตาย หรือเมื่อได้รับทราบข่าวว่า ตนเองจะเป็นผู้รับมรดก

ในกรณีที่ผู้จะรับมรดกอยู่ต่างประเทศ กำหนดระยะเวลายื่นเรื่องสละมรดกจะยืดออกไปเป็นเวลา 6 เดือน หากผู้จะรับมรดกไม่แน่ใจว่า มรดกที่จะได้รับนั้นจะเป็นหนี้สินหรือเป็นทรัพย์สิน ก็สามารถยื่นเรื่องขอให้ศาล (Nachlassverwaltung) ดำเนินการตรวจสอบว่า มีหนี้สินหรือทรัพย์สินอยู่เท่าไร เพื่อที่จะได้มีข้อมูลสำหรับการตัดสินใจว่า ควรที่จะรับมรดกหรือควรที่จะสละมรดก

พินัยกรรม (Testament)

พินัยกรรม คือ เอกสารแสดงเจตนา หรือคำสั่งครั้งสุดท้ายของผู้ทำพินัยกรรม เกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินหรือกิจการของตน หรืออาจเป็นการสั่งการเรื่องอื่น ๆ ไว้ เช่น เรื่องผู้รับมรดก เพื่อที่จะให้เกิดผลบังคับตามกฎหมาย พินัยกรรมจะต้องทำขึ้นในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ผู้ทำพินัยกรรม(ซึ่งมักจะเป็นเจ้ามรดก)สามารถเขียนพินัยกรรมขึ้นมาด้วยตนเอง ซึ่งต้องเขียนด้วยลายมือของตนเอง ระบุสถานที่เขียนและลงวันที่เขียนให้ชัดเจน อาจจะทำไว้คนเดียวหรือจะนำไปฝากเก็บไว้ที่ศาลชั้นต้น (Amtsgericht) ในเขตที่ผู้ทำพินัยกรรมอาศัยอยู่ก็ได้ หรืออาจไปทำพินัยกรรมกับโนตารี (Notar) โดยระบุเจตนาของเจ้าของมรดก

และเมื่อเจ้ามรดกเสียชีวิต โนตารีก็จะเป็นผู้ดำเนินการติดต่อทายาทผู้รับมรดก และติดต่อกับศาลจัดการมรดก (Nachlassgericht) เพื่อขอให้ออกหนังสือการเป็นทายาทรับมรดกให้แก่ทายาท การทำพินัยกรรมกับโนตารี จะต้องเสียค่าธรรมเนียม จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับมูลค่าของทรัพย์สินที่หักหนี้สินแล้ว

ข้อควรทราบ

- คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนีสามารถเขียนพินัยกรรมด้วยลายมือของตนเองเป็นภาษาไทยก็ได้
- เก็บพินัยกรรมไว้ในที่ปลอดภัย หรือฝากไว้กับคนที่ไว้วางใจได้ หรือนำไปฝากไว้ที่ศาลแขวงในเขตที่ผู้ทำพินัยกรรมอาศัยอยู่

สัญญามรดก (Erbvertrag)

สัญญามรดก คือ การทำสัญญาเกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินมรดกเมื่อผู้ทำสัญญาเสียชีวิต เป็นเหมือนคำสั่งครั้งสุดท้ายในการจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สิน และอื่น ๆ คล้ายกับการทำพินัยกรรม สิ่งที่แตกต่างกันก็คือ สัญญามรดกนั้นเป็นพันธะผูกพันระหว่างคู่สัญญา นั่นคือในขณะที่ทายาทตามพินัยกรรม ไม่มีสิทธิที่จะขัดแย้ง ในการยกเลิก หรือแก้ไข เพิ่มเติมพินัยกรรมแต่อย่างใด แต่คู่สัญญาในสัญญามรดกมีสิทธิดังกล่าว นั่นคือ หากจะมีการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงใด ๆ ที่ทำไว้ คู่สัญญาทั้งสองจะต้องลงความเห็นร่วมกัน

สัญญามรดก และพินัยกรรม เป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งของการจัดการเกี่ยวกับมรดก หากว่าไม่ต้องการให้การสืบทอดมรดกเป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดไว้ เจ้ามรดกสามารถทำเป็นพินัยกรรมหรือสัญญาการสืบทอดมรดกก็ได้ การทำสัญญา ดังกล่าวนี้เป็นการ

ตกลงกันระหว่างเจ้ามรดกกับผู้สืบทอดมรดก หรือ ผู้ที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินร่วม ทั้งนี้เพื่อที่จะตกลงกันว่า การสืบทอดมรดกจะไม่เป็นไปตามกฎหมาย แต่จะเป็นไปตามข้อตกลงของคู่สัญญา ส่วนใหญ่แล้ว การทำสัญญามรดกมักจะทำควบคู่ไปกับการทำสัญญาคู่สมรส (Ehevertrag)

ใครบ้างที่มีสิทธิ์จะได้รับมรดกตามกฎหมาย (ในกรณีที่ไม่มีพินัยกรรม)

เมื่อเจ้ามรดกตาย ทรัพย์สินทุกอย่างที่เป็นของผู้นายจะถูกนับรวม ๆ กันเป็น “กองมรดก” และมอบให้แก่ผู้รับมรดกตกทอดของผู้ตายที่มีสิทธิ์ตามกฎหมาย (สามี/ภรรยาและบุตรของผู้ตาย) หรือผู้รับพินัยกรรมหรือทายาทตามกรณีไป และต้องดูด้วยว่า มีสัญญาคู่สมรสหรือสัญญามรดกหรือไม่ ในกรณีที่ไม่มีสัญญาคู่สมรส และไม่มีการตกลงกันในเรื่องแยกทรัพย์สินออกจากกันและกัน สามี/ภรรยาของผู้ตายก็จะได้รับมรดกตามกฎหมาย

นอกเหนือจากสามี/ภรรยาและบุตรของผู้ตาย ซึ่งเป็นผู้รับมรดกตกทอดของผู้ตายที่มีสิทธิ์ตามกฎหมาย (die gesetzliche Erbfolge) ก็ยังมีทายาทโดยธรรมที่เป็นเครือญาติของผู้ตาย ซึ่งมีสิทธิ์ได้รับมรดกตามกรณีไป โดยเรียงลำดับดังนี้

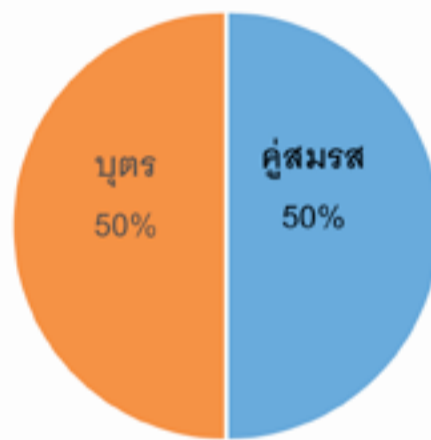
- ทายาทอันดับที่หนึ่ง (มาตรา 1924 ประมวลกฎหมายแพ่ง) คือ บุตรของผู้ตาย และหลาน (ลูกของลูก)
- ทายาทอันดับที่สอง (มาตรา 1925 ประมวลกฎหมายแพ่ง) คือ บิดาและมารดาของผู้ตาย พี่ น้องและหลาน (ลูกของพี่และน้องของผู้ตาย)
- ทายาทอันดับที่สาม (มาตรา 1926 ประมวลกฎหมายแพ่ง) คือ ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา ญาติที่เป็นลูกของลุง ป้า น้า อา

ตัวอย่างการแบ่งปันมรดกแก่ผู้รับมรดก

ตัวอย่างที่ 1: ผู้ตายจดทะเบียนสมรสและมีบุตร 1 คน

- คู่สมรสมีสิทธิ์รับมรดก 1/2 ของกองมรดก
- บุตรมีสิทธิ์รับมรดก 1/2 ของกองมรดก

สิทธิ์รับมรดก

ตัวอย่างที่ 2: ผู้ตายจดทะเบียนสมรสและมีบุตร 2 คน

- คู่สมรสมีสิทธิ์รับมรดก 1/2 ของกองมรดก
- บุตรทั้งสองคนมีสิทธิ์รับมรดก 1/2 ของกองมรดก (บุตรแต่ละคนได้รับ 1/4 ของกองมรดก)

สิทธิ์รับมรดก

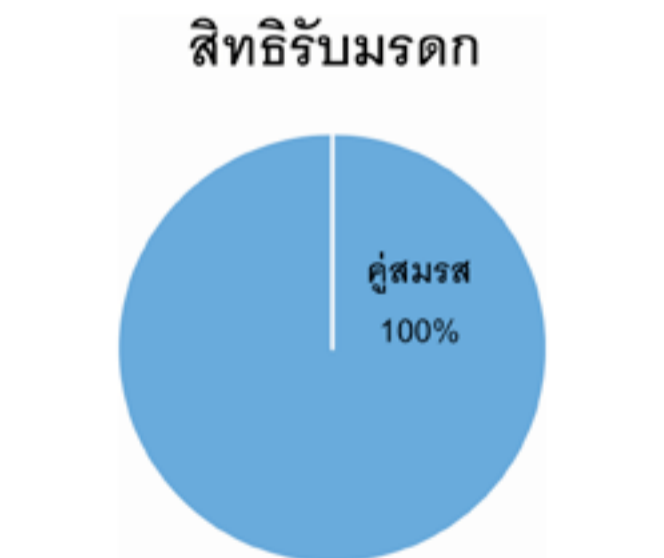
ตัวอย่างที่ 3: ผู้ตายจดทะเบียนสมรสและไม่มีบุตร

- คู่สมรสมีสิทธิรับมรดก 3/4 ของกองมรดก
- ทายาทโดยธรรมของผู้ตายมีสิทธิรับมรดก 1/4 ของกองมรดก

ตัวอย่างที่ 4: ผู้ตายจดทะเบียนสมรส ไม่มีบุตร ไม่มีทายาทโดยธรรมแต่อย่างใด

- คู่สมรสมีสิทธิรับมรดกทั้งหมด

คู่รักที่อยู่ด้วยกันแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส – เมื่อฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายจะมีสิทธิรับมรดกหรือไม่

คนที่เป็นคู่รักกัน อยู่ด้วยกันมานานหลายปี ไม่ได้จดทะเบียนสมรส หรือทะเบียนคู่ชีวิต และไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้แต่อย่างใด เมื่อฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายก็จะมีสิทธิเป็นผู้รับมรดกของผู้ตาย เพราะว่าไม่ได้เป็นคู่สมรส และไม่ได้เป็นทายาทโดยธรรม

ตัวอย่าง: ผู้ตายอาศัยอยู่กับเพื่อนหญิง (ไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ที่โนตารี) และผู้ตายยังไม่ได้หย่าจากภรรยา ซึ่งมีบุตรด้วยกันสามคน ในกรณีนี้การแบ่งปันมรดกจะเป็นดังนี้

- คู่สมรส (ภรรยา) มีสิทธิรับมรดก 1/2 ของกองมรดก บุตรทั้งสามคนมีสิทธิรับมรดก 1/2 ของกองมรดก (บุตรแต่ละคนได้รับ 1 ใน 6 ของกองมรดก ประมาณ 16,67%) ส่วนเพื่อนหญิงไม่ได้รับมรดกแต่อย่างใด

ข้อควรทราบ

- ในช่วงที่มีชีวิตอยู่ และต้องการทำพินัยกรรมให้เพื่อนหญิง ต้องไปทำที่โนตารี (Notar) เท่านั้น เพื่อที่จะให้มีผลบังคับใช้ได้ตามกฎหมาย

มรดกที่พึงได้รับตามสิทธิ (der Pflichtteil)

แม้ว่าเจ้ามรดกจะทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินให้แก่คนอื่น โดยกำจัดการุสรมรสและบุตรไม่ได้รับมรดกแล้วก็ตาม สามี/ภรรยาและบุตรในฐานะที่เป็นผู้รับมรดกตกทอดของผู้ตายที่มีสิทธิตามกฎหมาย(die gesetzliche Erbfolge) ยังสามารถอุทธรณ์ เพื่อขอรับมรดกที่พึงได้รับตามสิทธิ (der Pflichtteil)

แม้ว่ากฎหมายมรดกจะระบุไว้ว่า ผู้ทำพินัยกรรมสามารถเขียนตามความต้องการของตนได้ก็ตาม แต่ในเรื่องที่จะกำจัดการุสรมรสและบุตรไม่ได้รับมรดก ที่พึงได้รับตามสิทธิ (der Pflichtteil) ย่อมทำไม่ได้

ตัวอย่าง 1: สามีเขียนพินัยกรรมว่า ไม่ให้ภรรยาได้รับมรดกของตน แต่ขอให้บุตรสองคนเป็นผู้รับมรดกทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ในกรณีนี้ภรรยาสามารถเรียกร้องขอรับมรดกที่พึงได้รับตามสิทธิ จำนวน 1/4 ของมรดก แต่ถ้าทำสัญญาคู่สมรสและได้ตกลงแยกทรัพย์สินออกจากกันในช่วงสมรส (ไม่มีการตกลงเรื่องมรดก) ภรรยาจะมีสิทธิได้รับเพียง 1/6 ของมรดก

ตัวอย่าง 2: สามีอาศัยอยู่กับเพื่อนหญิง และได้ทำพินัยกรรมที่โนนาร์ เพื่อขอยกมรดกทั้งหมดให้แก่เพื่อนหญิง และตัดสิทธิไม่ให้ภรรยาและบุตรรับมรดก ในกรณีนี้เพื่อนหญิงของเขาก็จะเป็นผู้รับมรดกทั้งหมด ภรรยาและลูกสามารถเรียกร้องขอรับมรดกที่พึงได้รับตามสิทธิ ซึ่งภรรยาจะมีสิทธิได้รับจำนวน 1/4 ของมรดก บุตรสองคนจะได้รับคนละ 1/8 ของมรดก

ข้อควรทราบ: ถ้ามีการตกลงกันไว้ในสัญญาคู่สมรสระหว่างสามีและภรรยา(Ehevertrag) หรือสัญญามรดก(Erbvertrag)ว่า แต่ละฝ่ายขอสงวนสิทธิในการอุทธรณ์ในเรื่องการขอรับ Pflichtteil ก็จะไม่ได้รับอะไรเลย

มรดกร่วมกัน „Erbengemeinschaft“

กรณีที่ผู้รับมรดกมีหลายคน และต้องการรับมรดกร่วมกัน ในกรณีนี้จะต้องมีการตัดสินใจเกี่ยวกับทรัพย์สินมรดกด้วยกัน

ตัวอย่าง: ผู้ตายจดทะเบียนสมรส มีบุตรสองคน มรดกคือ บ้าน 1 หลังและห้องที่อยู่อาศัย 3 แห่ง ภรรยาและบุตรทั้งสองคนตกลงกันว่า ต้องการเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน ก็หมายความว่า ไม่มีใครคนใดคนหนึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินมรดกส่วนไหน แต่ทั้งสามคนเป็นเจ้าของร่วมกัน จะทำการใด ๆ ที่เกี่ยวกับมรดกจะต้องตัดสินใจร่วมกัน

แหล่งข้อมูล

- โครงการเดินสายให้ข้อมูล “Infotag für mich” หัวข้อ “กฎหมายมรดก” บรรยายโดยทนายความโทมัส นายน์เฮาส
- “สิทธิและผลทางกฎหมายเนื่องจากการเสียชีวิต” เขียนและรวบรวมโดย อัญชัญ เฮียร์ลิง ลงพิมพ์ในนิตยสารดี เล่มที่ 6
- ”ตกพุ่มม่าย” เขียนและรวบรวมโดย ดร.พัทยา เรือนแก้ว ลงพิมพ์ในนิตยสารดี เล่มที่ 7
- <https://www.bundesregierung.de/Content/DE/Artikel/2014/07/2014-07-25-erbrecht.html>

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ กฎหมายครอบครัว ตอนที่ 4

โดย ศักดา บัวลอย

“มีเงินเขานับว่าเป็นน้อง มีทองเขานับว่าเป็นพี่” ถ้าไม่มี (มรดก) จะมีใคร (นับ) หรือเปล่าหนอ...

การพลัดพรากจากคนรักนั้นคงไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น แต่เมื่อความตายมาพรากคนรักไปจากเรา คนที่ยังอยู่ก็ต้องดำรงชีวิตต่อไป ฉบับนี้เราจะมาพูดคุยกันถึงเรื่องสิทธิในกองมรดกของผู้ตายที่จะตกทอดสู่ทายาทและคู่สมรส หรือคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกัน ตามประมวลกฎหมายของประเทศสวิตเซอร์แลนด์นั้นว่าเป็นอย่างไร

เรื่องของมรดกนั้นได้บัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งแห่งสมาพันธ์รัฐสวิส บรรพ 3 มาตรา 457 – 640 (Schweizerisches Zivilgesetzbuch, คำย่อ ZGB)

มรดก คือทรัพย์สินตลอดทั้งสิทธิต่าง ๆ ของผู้ตาย **ทรัพย์มรดก** ประกอบด้วย เงินสด เงินฝากในบัญชีธนาคาร ทรัพย์สินประเภทสังหาริมทรัพย์ และอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ตาย รวมถึงหนี้สินต่าง ๆ และค่าใช้จ่ายในการจัดการศพทั้งหมดของผู้ตายด้วย แต่ในส่วนของเงินสามประเภทด้านล่างนี้ จะไม่นำมารวมเป็นทรัพย์มรดกของผู้ตาย เพื่อแบ่งให้แก่ทายาทโดยธรรมลำดับที่ 2 หรือ 3 ซึ่งสิทธิในการรับของทายาทจะมีเงื่อนไขบางประการ คือ

- **เงินฝากเข้ากองทุนประกันสวัสดิการประกันสังคมเมื่อเกษียณอายุงาน และสำหรับผู้อยู่เบื้องหลัง (Alters- und Hinterlassenenversicherung, คำย่อ AHV)** สิทธิการได้รับเงินฝากสะสมจากกองทุน (AHV) นี้ เป็นเงินสวัสดิการประกันสังคมของภาครัฐซึ่งสงวนสิทธิการรับผลประโยชน์แก่ ทายาทของผู้ตายที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น (คำย่อตัว H คือ Hinterlassenen คือทายาท ได้แก่บุตรและคู่สมรส/คู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกันที่ยังมีชีวิตอยู่) ได้แก่ บุตร เรียกว่า **เงินบำนาญสำหรับลูกกำพร้า (Waisenrente)** และ สำหรับคู่สมรสหรือคู่ชีวิตจดทะเบียนคู่ชีวิตเพศเดียวกัน เรียกว่า **เงินบำนาญแม่หม้าย หรือ เงินบำนาญพ่อกำพร้า (Witwen- oder Witwerrente)** (รายละเอียดจะกล่าวต่อไปใน ตอนที่ 5)

- **เงินฝากเข้ากองทุนเงินสะสมสำหรับผู้ประกอบอาชีพ (Die berufliche Vorsorge, คำย่อ BVG)** สิทธิการได้รับเงินฝากสะสมจากกองทุนประเภทนี้ สำหรับคู่ชีวิตที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสหรือจดทะเบียนคู่ชีวิตเพศเดียวกัน มีสิทธิ์ที่จะได้รับเงินจากกองทุนฝากสะสมนี้ก็ต่อเมื่อผู้ตายระบุว่าคู่ชีวิตผู้นั้นเป็นผู้รับผลประโยชน์ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขในกรมธรรม์ของบริษัทประกันสวัสดิการเงินฝากสะสมดังกล่าว
- **เงินฝากประกันชีวิตของผู้ตาย** ผู้ถือกรมธรรม์มีสิทธิอิสระในการระบุผู้รับผลประโยชน์จากกรมธรรม์ประกันชีวิตของตนเพื่อมอบสิทธิให้ทายาทลำดับที่ 1 หรือคู่สมรส/คู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกัน และบุคคลทั่วไปให้เป็นผู้รับผลประโยชน์นี้ได้เช่นเดียวกันตามเจตนา โดยที่ทายาทไม่มีสิทธิเรียกร้องสิทธิขอแบ่งทรัพย์สินมรดกนี้ได้แต่ประการใด

„หากผู้ตายไม่ทำ
พินัยกรรมระบุยกทรัพย์สิน
มรดกไว้ให้ จะไม่มีสิทธิได้
รับทรัพย์สินมรดกของผู้ตาย
เลย ไม่ว่าคุณจะใช้ชีวิตอยู่
ร่วมกันเป็นระยะเวลาาน
เท่าไรแล้วก็ตาม“

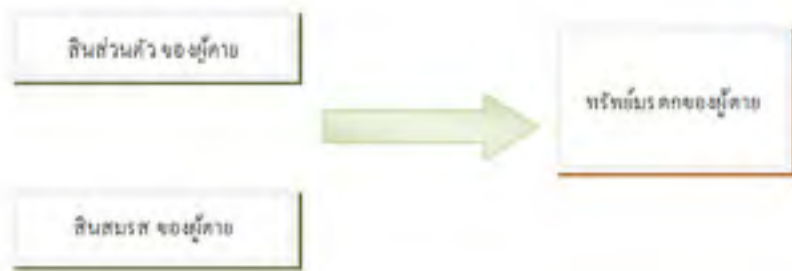
สำหรับลูกเลี้ยงของคู่สมรสและคู่ชีวิตหญิงชายหรือคู่ชีวิตเพศเดียวกัน ที่อยู่กินกันฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส หรือจดทะเบียนคู่ชีวิตเพศเดียวกันโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้วนั้นจะไม่มีสิทธิ์ได้รับทรัพย์สินมรดกของผู้ตายเลยหากผู้ตายไม่ทำพินัยกรรมระบุยกทรัพย์สินมรดกไว้ให้ ไม่ว่าจะคุณจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเป็นระยะเวลาานเท่าไรแล้วก็ตาม

ผู้ที่มีสิทธิ์ในทรัพย์สินมรดกของผู้ตายคือบุคคลผู้เป็นทายาทโดยธรรม มีสิทธิ์รับมรดกก่อนหลังเรียงตามลำดับดังนี้

- **ลำดับที่ 1** บุตร หลาน เหลน ของบุตร (Nachkommen, ZGB Art. 457)
หมายเหตุ: รวมทั้งบุตรของผู้ตายที่ยังไม่เกิดด้วย ทั้งนี้จะต้องคลอดแล้วมีชีวิต (Das Kind vor der Geburt, ZGB Art. 544)
- **ลำดับที่ 2** บิดามารดา พี่น้อง บุตร หลาน เหลน ของพี่น้อง (Elterlicher Stamm, ZGB Art. 458)
- **ลำดับที่ 3** ปู่ ย่า ตา ยาย (Grosselterlicher Stamm ZGB Art. 459), คู่สมรสหรือคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกัน ที่ยังมีชีวิตอยู่ (Überlebende Ehegatten..., ZGB Art. 462)

หมายเหตุ: สิทธิในทรัพย์สินมรดกของคู่สมรสนั้นเทียบเท่ากับทายาทโดยธรรมลำดับที่ 1

การจัดการทรัพย์สินมรดกของผู้ตายกรณีมีคู่สมรสหรือคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกัน ดังนี้

ในกรณีที่ผู้ตายไม่ได้ทำพินัยกรรม หรือทำสัญญามรดกกระหว่างทายาทไว้ก่อนเสียชีวิต ทรัพย์สินมรดกจะถูกแบ่งให้แก่ทายาทโดยธรรมตามลำดับดังกล่าวก่อน ซึ่งจะไปตามสัดส่วนที่กฎหมายกำหนด ยกเว้นหากเจ้าของมรดกทำพินัยกรรมที่สมบูรณ์มีผลตามกฎหมายไว้ ซึ่งเจ้าของมรดกมีสิทธิที่จะแสดงเจตนาแบ่งทรัพย์สินมรดกของตนอย่างอิสระตามที่กฎหมายอนุญาตได้ ดังตารางเปรียบเทียบ

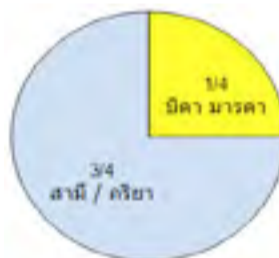
สัดส่วนของทายาทผู้มีสิทธิมรดกตามกฎหมาย (Gesetzliche Erbteile)
ผู้ตายไม่ได้ทำพินัยกรรม หรือ สัญญามรดกไว้
ZGB Art. 462

สัดส่วนบังคับ และ สัดส่วนตามเจตนาอิสระ (Pflichtteile und frei verfügbare Quote)
ผู้ตายทำพินัยกรรมไว้
ZGB Art. 471

ผู้ตาย มีคู่สมรส และ บุตร หรือ ทายาทของบุตร แล้วแต่กรณี

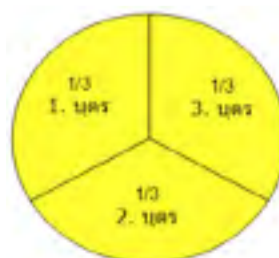
ผู้ตาย มีคู่สมรส และ บิดา มารดา หรือ ปู่ ย่า ตา ยาย ของผู้ตาย เป็นผู้รับมรดกแทน แล้วแต่กรณี

ผู้ตาย มีคู่สมรส และ พี่น้อง หมายเหตุ สิทธิการรับมรดกของพี่น้อง สามารถตัดออกได้โดยการทำพินัยกรรม

ผู้ตาย ไม่มีคู่สมรส มีแต่บุตร

หมายเหตุ:

1. ในที่นี้รวมถึงคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกันด้วย
2. ถ้าผู้ตาย ไม่มีบุตร หรือทายาทโดยธรรม สามารถทำพินัยกรรมระบุ ทรัพย์สินมรดกของตนตาม เจตนาได้ 100 %

สิทธิการยกทรัพย์สินมรดกโดยอิสระของผู้ตาย (Verfügungsfreiheit, ZGB Art. 470)

ผู้ตายสามารถระบุในพินัยกรรม ตามสัดส่วนของการแสดงเจตนาอิสระนั้น โดยการยกทรัพย์สินมรดกของตนให้แก่บุคคลทั่วไปหรือนิติบุคคล เช่น มูลนิธิ สมาคมต่าง ๆ ตามประมวลกฎหมายกำหนดไว้ได้โดยอิสระ ยกเว้นสัตรีและคนตายไม่มีสิทธิในการรับทรัพย์สินมรดกของผู้ตายแต่อย่างใด

การตัดสิทธิของทายาทโดยธรรมออกจากกองมรดก (Enterbung, ZGB Art. 477) สามารถทำได้ในกรณี

- ผู้มีสิทธิรับมรดกกระทำความผิดร้ายแรงต่อเจ้าของมรดก หรือบุคคลใกล้ชิดของผู้ตายที่มีสิทธิในทรัพย์สินมรดกนั้น (เช่น ซ้ำ หรือ พยายามซ้ำ)
- ผู้มีสิทธิรับมรดก กระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ตามกฎหมายครอบครัว ต่อเจ้าของมรดก หรือญาติผู้ใดผู้หนึ่งของบุคคลดังกล่าวข้างต้นที่มีสิทธิในทรัพย์สินมรดกนั้น

เมื่อผู้ตายไม่มีทายาทโดยธรรม

ในกรณีที่ผู้ตายไม่ได้ทำพินัยกรรมระบุมอบทรัพย์สินให้แก่ผู้ใดและไม่ปรากฏทายาทโดยธรรมทรัพย์สินมรดกของผู้ตายนั้นจะตกเป็นของรัฐต่อไป (Gemeinwesen; ZGB Art. 466)

ระยะเวลาการเปิดพินัยกรรม

ประมวลกฎหมายแพ่งระบุไว้ว่าจะต้องกระทำภายในระยะเวลา 1 เดือนหลังจากที่เจ้าของมรดกเสียชีวิตลง (Eröffnung; ZGB Art. 557)

การขอสละมรดก (Ausschlagung der Erbschaft)

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่า มรดกคือทรัพย์สินของผู้ตาย ทรัพย์สินทุกชนิดของผู้ตาย เรียกว่าทรัพย์สินมรดก ซึ่งประกอบด้วย ทรัพย์สิน และหนี้สินต่าง ๆ แต่เมื่อจัดการแยกทรัพย์สินของผู้ตายแล้ว ปรากฏว่ามีทรัพย์สินซึ่งเป็นหนี้เกินกว่าทรัพย์สินสมบัติ ทายาทโดยธรรมมีสิทธิขอสละมรดกได้ ทั้งนี้จะต้องกระทำภายใน 3 เดือนหลังจากที่ทราบการตายของเจ้าของมรดก (Ausschlagung, ZGB Art. 567) โดยแจ้งไปยังหน่วยงานราชการที่รับผิดชอบเรื่องการจัดการกองมรดกของบุคคลในรัฐนั้น ๆ ณ เขตที่ผู้ตายพักอาศัยอยู่ครั้งสุดท้ายก่อนเสียชีวิต

ในกรณีที่ผู้ตายไม่ได้
ทำพินัยกรรม หรือทำสัญญา
มรดกกระจ่างกายากไว้ก่อน
เสียชีวิต ทรัพย์สินมรดกจะถูก
แบ่งให้แก่ทายาทโดยธรรมตาม
ลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสัดส่วน
ที่กฎหมายกำหนด

การจัดการรายการทรัพย์สินโดยทางราชการ (Das öffentliche Inventar, ZGB Art. 580)

หากทายาทไม่แน่ใจว่า ทรัพย์สินมรดกและหนี้สินของผู้ตายที่มีอยู่นั้นมีจำนวนเท่าไร เพื่อประกอบการตัดสินใจในการรับทรัพย์สินมรดกหรือสละกองมรดกนั้น ทายาทสามารถขอให้ทางราชการเป็นผู้จัดการทรัพย์สิน โดยจะต้องแจ้งความประสงค์ให้หน่วยงานราชการของรัฐ ในเขตที่ผู้ตายอาศัยอยู่ครั้งสุดท้ายก่อนเสียชีวิต (แต่ละรัฐมีชื่อเรียกต่างกัน) ทราบ ภายในเวลา 1 เดือน หลังจากทราบว่าเจ้าของมรดกเสียชีวิต เจ้าพนักงานจะมาตรวจสอบทรัพย์สินที่บ้านของผู้ตาย และอาจยึดทรัพย์สินต่าง ๆ ประกอบการทำรายการทรัพย์สิน และหนี้สินของผู้ตาย เพื่อแจ้งแก่ผู้มีสิทธิในกองมรดกต่อไปว่า จะรับทรัพย์สินมรดกนั้นหรือไม่ ค่าใช้จ่ายการจัดการรายการทรัพย์สินโดยทางราชการนี้ ทายาทผู้ยื่นคำร้องจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นเอง หากว่าทรัพย์สินมรดกของผู้ตายมีมูลค่าเป็นหนี้สินมากกว่าทรัพย์สิน เมื่อนำมูลค่าทั้งสองมาหักลบกันแล้วเหลือเป็นจำนวนเงินไม่เพียงพอสำหรับการจ่ายค่าธรรมเนียมในการบริการดังกล่าว (Ergebnis, ZGB Art. 584)

เรื่องของสิทธิในกองมรดกยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอีกมาก ท่านสามารถอ่านข้อมูลเพิ่มเติมได้ในประมวลกฎหมายแพ่งแห่งสมาพันธรัฐสวิส บรรพ 3 มาตรา 457 - 640 หรือไปขอรับคำปรึกษาจากสำนักงานโนตารี เพื่อวางแผนการจัดการและแบ่งทรัพย์สินมรดกให้แก่ทายาทได้ตามเจตนารมณ์ของท่าน อันเป็นการป้องกันความขัดแย้งและปัญหาระหว่างทายาทที่อาจเกิดขึ้นได้ ตลอดจนยังเป็นการรักษาความสัมพันธ์ในหมู่เครือญาติ

มาตรากฎหมายที่ผมนำเสนอในบทความนี้เป็นเพียงหลักกฎหมายเบื้องต้นที่สรุปมาโดยย่อให้คู่สมรสและคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกันที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ทราบถึงสิทธิของตนเกี่ยวกับเรื่องมรดก

ฉบับหน้าผมจะนำเสนอ เรื่องขั้นตอนการจัดการศพ การแจ้งตายต่อหน่วยงานราชการสวิส และประเทศไทย ตลอดทั้งสิทธิต่าง ๆ ของ คู่สมรส หรือคู่ชีวิตจดทะเบียนเพศเดียวกันที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อมีเหตุทำให้ชีวิตผกผันต้อง “ตกพุ่มหม้าย (เนื้อหอม) ทั้งที่มีเรือพ่วงและไม่มี” จะเป็นเช่นไรโปรดติดตามตอนต่อไปครับ 🇨🇭

การสอนลูกพูดภาษาไทย

โดย ครูปูนุ่ม

โรงเรียนกอไก่เพื่อเด็กไทยในเยอรมนี

„ภาษา เมื่อได้รับการฝึกหรือใช้อย่างสม่ำเสมอก็จะเกิดความชำนาญไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม เมื่อเกิดความชำนาญในการพูดและฟังแล้ว ก็จะสามารฝึกทักษะด้านการอ่านและเขียนได้อย่างง่ายดาย และเมื่อฝึกฝนจนเกิดความชำนาญก็จะสามารใช้ภาษานั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ“

คุณพ่อ คุณแม่ หลาย ๆ คนที่มีลูกโตในต่างแดน หรือมีลูกกับชาวต่างชาติ คงจะเคยคิดว่า ทำอย่างไร ลูกจะพูดภาษาไทยได้ เราจะมาคุยกันค่ะว่า การสอนลูกพูดภาษาไทยนั้นทำอย่างไร แต่ก่อนอื่นเรามาดูกันก่อนว่า ทำไมเราควรสอนลูกพูดภาษาไทย

ทำไมควรสอนภาษาไทยให้ลูก

เหตุผลหลัก ๆ ที่ควรสอนภาษาไทยให้ลูกนั้น ได้แก่

- ภาษาไทยเป็นรากเหง้า เอกลักษณ์ วัฒนธรรมของคนไทย

- ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ทรงมีความห่วงใยในการใช้ภาษาไทย ของคนไทยที่อยู่ต่างประเทศมาก

- มีการวิจัยจากหลายสถาบันแสดงให้เห็นว่า เด็กที่สามารถพูดภาษาของพ่อและแม่ได้ จะมีพัฒนาการทางสมองที่ดี

- เด็กจะสามารถรับรู้ภาษาได้โดยอัตโนมัติ ตั้งแต่แรกเกิด

- เป็นการลดช่องว่างในการสื่อสารระหว่างแม่และลูก

- โอกาสด้านการงานอาชีพในอนาคต

หลักการเบื้องต้นในการสอนลูกพูดภาษาไทย

เราได้รับทราบถึงเหตุผลต่าง ๆ แล้วว่า การสอนลูกพูดภาษาไทย นั้นคืออะไร เรามาดูกันค่ะว่า เรามีหลักการอย่างไรบ้างในการที่จะสอนลูกพูดภาษาไทย

เด็กจะสามารถเรียนพูดภาษาต่าง ๆ ได้ ก็ต่อเมื่อได้พูด และได้ฟังภาษานั้นบ่อยครั้งจนเกิดความเคยชิน ตั้งแต่วัยเริ่มหัดพูดอายุ 2-6 ปี หรือตั้งแต่แรกเกิดเลยก็เดี๋ยวนั้น เมื่ออายุ 12 ปีขึ้นไปประสิทธิภาพของสมองในการรับรู้ทางภาษาจะเริ่มลดลง ซึ่งจะส่งผลต่อการรับรู้ ความเข้าใจ การใช้ หรือแม้กระทั่งสำเนียงการออกเสียง

เด็กแต่ละคนนั้นมีพัฒนาการด้านการพูด และภาษาที่แตกต่างกัน จะช้าหรือเร็วขึ้นขึ้นอยู่กับพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคน และอาจเป็นไปตามพันธุกรรมด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ต้องกังวล เมื่อเด็กมีพัฒนาการช้าพ่อแม่ก็ไม่ควรย่อท้อ ควรมีความอดทนที่จะใช้ภาษาของตัวเองกับลูกต่อไป แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ๆ ก็คือ ครอบครัวของเด็กมีทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง ด้วยคิดว่า เด็กเกิดและอาศัยอยู่ที่ใด ก็ควรที่จะสื่อสารกับเด็กด้วยภาษานั้น ทั้ง ๆ ที่แม่ของเด็กไม่ได้ใช้ภาษานั้น ๆ อย่างถูกต้อง 100 เปอร์เซ็นต์ การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษาชี้ให้เห็นว่า คนที่เรียนภาษาใหม่ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป จะไม่สามารถออกเสียงคำในภาษาที่เรียนนั้นได้ชัดเจน และจะไม่สามารถออกสำเนียงที่ถูกต้องเหมือนเด็กที่เรียนตั้งแต่เริ่มหัดพูด ดังนั้นการที่พ่อหรือแม่จะใช้ภาษาใหม่ที่ไม่ใช่ภาษาของตนสื่อสารกับลูก จึงเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง เพราะแทนที่เด็กจะได้เรียนรู้ และใช้ภาษาอย่างถูกต้อง กลับจะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาอย่างที่ไม่พ่อแม่ใช้ และยังได้รับสำเนียงที่ผิดแปลกไปจากภาษาต้นฉบับอีกด้วย อีกประการหนึ่งการที่เด็กอาศัยอยู่ในเยอรมนี มีพ่อเป็นคนเยอรมันก็ไม่จำเป็นจะต้องหวังว่าลูกจะพูดภาษาเยอรมันไม่ได้ เพราะลูกสามารถเรียนรู้ได้จากพ่อ จากโรงเรียน หรือเพื่อน ๆ ชาวเยอรมันของเขาเอง การที่แม่จะใช้ภาษา

อื่นที่ไม่ใช่ภาษาของตนสื่อสารกับเด็ก เป็นความเชื่อที่ผิด

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เมื่อเด็กใช้ภาษาไม่ถูกต้อง พ่อแม่ไม่ควรที่จะล้อเลียน หรือให้ความสนใจกับข้อบกพร่องนั้น แต่ควรที่จะให้กำลังใจ ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจ และอยากจะทำภาษาไทยต่อไป อีกทั้งควรอธิบายให้เด็กเข้าใจว่า ทำไมจะต้องเรียนภาษาไทย อธิบายถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตัวเด็กในอนาคต

หญิงไทยหลายคนชอบให้เหตุผลว่า ไม่มีเวลาสอน เพราะต้องทำงานหนัก หรือลูกต่อต้าน ไม่ยอมรับ และไม่ตอบกลับเป็นภาษาไทยเลย เมื่อเวลาผ่านไป หากแม่ไม่มีความอดทนที่จะใช้ภาษาไทยกับลูก ลูกก็จะลืมภาษาไทย และไม่สามารถที่จะเข้าใจ และพูดภาษาไทยได้อีกเลย

เริ่มต้นให้ลูกพูดได้อย่างไร?

เมื่อครอบครัวต้องการให้เด็กพูดภาษาไทยได้ ก็ควรที่จะเริ่มฝึกตั้งแต่เด็กยังเล็ก ควรเริ่มจากสิ่งง่ายไปหายาก หัดพูด หัดให้ฟัง เริ่มการสอนจากสิ่งใกล้ตัว แล้วจึงค่อย ๆ หัดให้อ่านและเขียน เริ่มจากฝึกอ่านคำเดียว สระเสียงยาว จนไปถึงการฝึกอ่านคำผสมสระที่ยากขึ้น

“เรียน คู่กับ เล่น”

เป็นหัวใจในการสอนอย่างหนึ่ง เพราะเมื่อไหร่ที่เด็กเกิดความสนุกในการเรียน เด็กก็จะมีความสุข และมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น เด็กควรที่จะได้เห็นสิ่งที่เป็นรูปธรรม สิ่งที่สามารถจับต้องได้ก่อน เพราะเป็นสิ่งที่ง่ายที่เด็กจะเข้าใจในสิ่งที่เรียน และจำได้เร็วขึ้น

การพูดย้าคำ ให้เด็กได้ฟังและฝึกพูดบ่อย ๆ นั้น เป็นกิจกรรมที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง ที่จะทำให้เด็กเกิดความจำ การฝึกให้เด็กได้ฟัง และฝึกการออกเสียงอย่างถูกต้องนั้น จะเป็นแนวทางให้เด็กได้เรียนรู้การพูดโดยที่เด็กไม่รู้ตัว พ่อแม่ควรให้กำลังใจ เพิ่มความใส่ใจ และหมั่นฝึกฝนให้เด็กได้เรียนรู้

การสอนเด็กที่ไม่สามารถพูดและเข้าใจภาษาไทย

ควรเริ่มสอนจากการพูดง่าย ๆ จากวัฒนธรรมของไทย เช่น คำทักทาย คำขอบคุณ คำขอโทษ การแนะนำตัว พร้อมกับกับการไหว้ที่ถูกต้อง

จากนั้นเริ่มสอนจากสิ่งของ หรือคำง่าย ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว เช่น ครอบครั้ว สี อุปกรณ์ในบ้าน การฝึกออกเสียงให้กับเด็กที่อาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนีนั้น ควรออกเสียงให้เด็กได้ยินบ่อย ๆ แล้วให้เด็กออกเสียงตามหลาย ๆ ครั้งจนกว่าเด็กจะออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และจำได้

เมื่อเด็กสามารถออกเสียงได้แล้ว ต่อมาอาจตั้งคำถามง่าย ๆ เช่น ใคร ทำอะไร นี่คืออะไร นี่สีอะไร ชอบสีอะไร เป็นต้น

เมื่อเด็กเริ่มตอบคำถามสั้น ๆ ได้แล้ว ผู้สอนสามารถตั้งคำถามเปิด เช่น อย่างไร เป็นต้น ควรเริ่มแทรกประโยคที่ยากขึ้นเข้ามาเพื่อให้เด็กได้ฝึกการตั้งประโยค ตอบคำถามเปิด ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และฝึกการใช้คำที่แตกต่างหลากหลาย

การสอนเด็กที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องพูดจากระชับ เสียงดัง ไม่เย็นเยื่อ อันเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะดึงความสนใจของเด็กไว้ได้เป็นอย่างดี ด้วยธรรมชาติของเด็กแล้ว เด็กจะควบคุมสมาธิได้ไม่ยาวเหมือนผู้ใหญ่ ครูผู้สอนสามารถใช้สิ่งง่าย ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก เช่น การอ่านควบคู่กับการละเล่น ทำให้เกิดเสียงดัง เป็นการกระตุ้นให้เด็กได้ตื่นตัว และจำได้ดีมากยิ่งขึ้น

การสอนหรือเล่นกับเด็กนั้น จะทำอย่างไรขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และสถานที่ที่แตกต่างกันด้วย เช่น ถ้าสถานที่กว้างอาจจะให้เด็กได้ทำกิจกรรมที่เคลื่อนไหวได้ ในสถานที่แคบก็ให้เด็กอยู่กับที่ เป็นต้น

สื่อการสอนก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นที่เตรียมควบคู่ไปกับการสอน อาจจะใช้สื่อจริง สื่อจำลอง หรือ สื่อรูปภาพ เราสามารถหาสื่อได้จากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เช่น อุปกรณ์ในห้องเรียน กระดาษหนังสือพิมพ์ และสื่อการสอนที่ประดิษฐ์ขึ้นมาเอง เป็นต้น

นอกจากนี้ สิ่งที่เราควรคำนึงถึงคือหลักการเบื้องต้นในการสอนเด็กพูดภาษาไทย และเด็กควรมีความสุขกับการเรียน ไม่ใช่มาเรียนเพราะถูกบังคับ รวมถึงหลีกเลี่ยงการล้อเลียนเมื่อเด็กใช้คำผิด ซึ่งได้กล่าวไปแล้วข้างต้นมาปรับใช้

ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในแต่ละครอบครัว

1. ลูกสามารถพูด และฟังได้แล้ว แต่อ่านเขียนไม่ได้ ควรจะทำอย่างไร

การเรียนที่ดีต้องเริ่มจากการฟัง และพูด เมื่อลูกของท่านฟังและพูดได้ แสดงว่าลูกของท่านเดินมาถูกทางแล้ว เมื่อมีความเข้าใจในการฟัง และพูด การอ่านการเขียน จะเป็นทักษะที่จะตามมา แต่ก็ต้องใช้เวลาในการฝึกฝน และขึ้นอยู่กับผู้ปกครองและลูกว่า จะมีความขยันหมั่นเพียรมากน้อยเพียงใด

2. เมื่อเด็กพูดภาษาอีสาน บางครั้งมีคนหัวเราะ แล้วลูกไม่เข้าใจและรู้สึกอาย แม่ควรจะมีวิธีแก้ไขอย่างไร

ภาษาอีสานเป็นภาษาไทยอีกภาษาหนึ่ง จึงไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลเมื่อเด็กจะพูดภาษาอีสาน แม่ควรชื่นชมให้ลูกภูมิใจที่สามารถพูดภาษาอีสานได้ และอธิบายให้ลูกเข้าใจว่า ภาษาอีสานก็เป็นภาษาไทยอีกภาษาหนึ่งเช่นกัน แม่คนอื่น ๆ ก็ควรปฏิบัติเช่นกัน

3. ผู้ปกครองบางคนเกิดความกังวล เมื่อเด็กไม่ตอบเป็นภาษาไทย

เรื่องนี้ต้องใช้ความอดทนที่จะพูดภาษาไทยกับลูกต่อไป และควรอธิบายให้ลูกฟังอย่างมีเหตุผล เด็กบางคนจะซึมซับภาษาเองโดยอัตโนมัติ แต่สิ่งที่น่ากังวลก็คือ การที่แม่ไม่มีความอดทนพอที่จะใช้ภาษาไทยกับลูก

4. ลูกคนอื่นพูดได้ดี แต่ลูกของตนเองไม่เก่ง

การเปรียบเทียบลูกของตนเองกับเด็กคนอื่นไม่ใช่เรื่องที่ดี เพราะเด็กแต่ละคนมีความสามารถที่ต่างกัน ควรที่จะชื่นชมกับสิ่งที่ลูกของเราทำได้จะดีกว่า การที่เด็กจะใช้ภาษาไทยได้ดีหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่า แม่ใช้ภาษาไทยกับลูกมากน้อยเพียงใด

5. การบอกลูกหรือตุ๊ก เมื่อลูกไม่พูดภาษาไทยต่อหน้าคนไทยคนอื่นดีหรือไม่

การที่พ่อและแม่ว่าลูกต่อหน้าคนอื่น ๆ ก็เหมือนเป็นการประจาน และทำให้ลูกอาย อาจทำให้เด็กเกิดปมด้อยต่อไปเด็กอาจจะไม่ใช่แค่ไม่พูด แต่ลูกอาจจะต่อต้านภาษาไทยเลยก็เป็นได้

6. การที่เด็กพูดไม่ชัดและสำเนียงผิดเพี้ยน

ไม่เป็นเรื่องที่น่ากังวล หากเด็กเลือกที่จะใช้คำได้อย่างถูกต้อง ถึงแม้จะออกเสียงผิดเพี้ยน ก็แสดงให้เห็นถึงความพยายามของเด็กที่จะพูดภาษาไทย การฝึกฝนและการเอาใจใส่ของผู้ปกครองมีความสำคัญ และมีผลต่อเด็กมาก

7. ลูกเกิดความไม่เข้าใจว่า ทำไมต้องใช้ภาษาไทยกับแม่ ในขณะที่พ่อและแม่ สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาเยอรมัน ทำไมเขาจะเลือกใช้ภาษาด้วยตัวเองไม่ได้

ทางออกที่ดีที่สุด คือการอธิบายให้ลูกเข้าใจถึงเหตุ และประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตัวเขาเอง

8. ลูกต่อต้านที่จะไม่รับรู้ภาษาไทยเลย

เป็นเรื่องปกติที่เด็กจะต่อต้าน เพราะด้วยวัยของเด็ก อาจไม่สามารถเข้าใจได้ว่า เพราะอะไรถึงต้องเรียนหรือใช้ภาษาไทย บางครอบครัวอาจจะไม่ได้ใช้ภาษาไทยกับลูกตั้งแต่นั้น และไม่มีวิธีการสอนลูกอย่างถูกต้อง แม่ควรจะอธิบายให้ลูกได้รู้ว่า เพราะอะไรถึงต้องใช้ภาษาไทย เช่น ลูกสามารถสื่อสารภาษาไทยกับคนไทยได้เวลาที่ลูกไปเมืองไทย เป็นต้น แม่จึงเป็นส่วนสำคัญที่จะปลูกฝังความเข้าใจแก่เด็กตั้งแต่วัยเล็ก

9. จะสร้างแรงผลักดันให้เด็กพูดภาษาไทยต่อไปอย่างไร

การให้รางวัลด้วยการชม หรือแสดงความยินดีที่ลูกทำได้ เป็นสิ่งที่ดีสำหรับเด็ก พ่อแม่ส่วนใหญ่มักจะให้รางวัลเป็นสิ่งของแก่เด็ก การทำแบบนี้จะเป็นการสร้างเงื่อนไขให้แก่เด็ก หากไม่มีของรางวัลเด็กอาจจะไม่ยอมพูดภาษาไทยก็เป็นได้

ผู้ปกครองมีหน้าที่จะต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจว่า ทำไมต้องใช้ภาษาไทย การสร้างแรงบันดาลใจในการพูดภาษาไทยก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่อาจโน้มน้าวให้เด็กอยากเรียนภาษาไทยมากขึ้น เช่น บอกว่า หากเด็กพูดไทยได้ เขาจะสามารถพูดคุยและทักทายกับ กระแต อาร์สยาม ดาราในฝันของเขาได้

คนไทยโชคดีที่มีภาษาของตนเองเป็นภาษาประจำชาติ เคยคิดหรือไม่ว่าการที่เด็กสามารถพูดภาษาเยอรมันได้ แสดงว่าเด็กสามารถสื่อสารกับคนเยอรมันได้ 84 ล้านคน แต่ถ้าเด็กสามารถพูดภาษาไทยได้ เด็กจะสามารถสื่อสารกับคนไทยอีกกว่า 69 ล้านคน เพิ่มจำนวนคนที่เด็กสามารถสื่อสารได้อีกเกือบเท่าตัว ยังไม่สายเกินไป ที่จะพูดภาษาไทยกับลูกตั้งแต่วันนี้ 📺

แหล่งข้อมูล: โรงเรียนกอไก่เพื่อเด็กไทยในเยอรมนี

รูปภาพ: Facebook Kokai Thaischule

ปัจจุบันสังคมไทยในต่างแดนให้ความสนใจกับการเรียน การสอนภาษาไทยกันมาก โดยเฉพาะแก่เด็กไทย และเด็กไทยในครอบครัวสองวัฒนธรรม ดูได้จากจำนวนโรงเรียนสอนภาษาไทยที่เกิดขึ้น จากโครงการอบรมด้านการสอนภาษาไทย จนถึงการก่อตั้งของสมาพันธ์ครูภาษาไทยทั้งในยุโรปและเยอรมนี ซึ่งก็เป็นนิมิตหมายอันดี เพราะภาษาเป็นสื่อที่สำคัญในการทำความเข้าใจ ในการสร้างความสัมพันธ์ และการสืบทอดส่งต่อหลายสิ่งหลายอย่างรวมทั้งวัฒนธรรมไทย แต่การเรียนการสอนนี้เป็นการเรียนการสอนในระบบโรงเรียน มีครู มีนักเรียน สอนในสถานที่ที่เรียกว่า โรงเรียน

การเรียนการสอนภาษาไทยในระบบโรงเรียนดังกล่าว เป็นตัวเลือกหนึ่งในการสอนเด็ก (ลูก) ให้รู้จัก

เข้าใจ และพูด (อาจจะต่อด้วยอ่าน และเขียน) ภาษาไทย เป็นตัวเลือกภายนอกที่เห็นได้ชัดเจน หยิบต้อง เข้าหาได้ แต่ก็ยังเป็นเพียงตัวเลือกหนึ่งเท่านั้น ในความเป็นจริงแล้วยังมีตัวเลือกที่สำคัญอีกตัวหนึ่ง ที่อยู่ใกล้ตัวเสียจนมองกันไม่เห็น หรือมองข้ามไป ตัวเลือกนั้นก็คือ แม่ และพ่อไทย นั่นเอง สำหรับสังคมไทยในยุโรป คงจะเป็น แม่ไทย เสียมากกว่า ด้วยจำนวนประชากรไทยในยุโรปกว่า 80% เป็นผู้หญิง แม่ไทยในต่างแดน อาจถือว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพูดภาษาไทยได้ระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในระดับเบื้องต้น เพราะพูดไทยมาตั้งแต่เกิด

คุณสมบัติดังกล่าวพอเพียงที่จะเป็น ครูสอนภาษาไทยคนแรกให้แก่ลูกในต่างแดน เป็น “ครูแม่” ที่บทความนี้ขอแนะนำแนวคิด แนวปฏิบัติ นัยสำคัญและคุณาประโยชน์อันพึงมี

คำนิยาม

“ครูแม่” เมื่อฟังคำนี้หลาย ๆ คนอาจจะนึกไปถึงความหมายหลายนัย ความหมายหนึ่งนั้นทุกคนทราบกันดีอยู่แล้วว่า แม่เป็นครูคนแรกของลูก แม่มีบทบาทของ “ครู” อยู่เกือบทุกก้าวย่างในชีวิตของลูก ตั้งแต่เยาว์วัยหรือกระทั่งถึงวัยผู้ใหญ่ ด้วยบทบาท และ

หน้าที่ของ “แม่” จึงอาจจะไม่เคยมีลูกคนใดเรียกแม่ว่า “ครู” แต่เมื่อแม่มารับบทบาทของความ เป็นครูในการสอนลูกให้บรรลุถึงเป้าหมายอย่างใด อย่างหนึ่งที่แม่วาง

ไว้ “แม่” จึงไม่ใช่แค่ “แม่” แต่แม่เป็นทั้งครู และเป็นทั้งแม่ในคนคนเดียวกัน จึงเป็นที่มาของคำว่า “ครูแม่” คำที่สั้นกระชับ และรวมความหมายไว้ในหนึ่งเดียว

เป้าหมายที่ “ครูแม่” วางไว้ในที่นี้คือ ต้องการให้ลูกพูดภาษาไทยได้ หรืออ่าน เขียนภาษาไทยได้ด้วย จึงมุ่งมั่นที่จะถ่ายทอดภาษาแม่ให้แก่ลูกด้วยตนเอง โดยเริ่มสอนลูกให้พูดภาษาไทย หรือพูดกับลูกด้วยภาษาไทยตั้งแต่ลูกยังเล็ก ๆ หรือตั้งแต่เกิด จนกระทั่งลูกสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี และสื่อสารกับ

ครูแม่

โดย พัทยา เรือนแก้ว และ อรณี ไฟฟ์เฟอส์

แม่ด้วยภาษาไทยในชีวิตประจำวัน คุณแม่เหล่านี้รับบทบาทของ “ครูแม่” อย่างเต็มตัว ซึ่งมีครูแม่หลายท่านที่ประสบผลสำเร็จกับการสอนลูก พูด อ่าน เขียนภาษาไทยด้วยตนเอง

“ครูแม่” ที่กำลังกล่าวถึง และจะกล่าวต่อไปในบทความนี้ ก็คือ การสอนลูกให้พูดภาษาไทย (อาจรวมถึงอ่าน และเขียน) ด้วยตัวของแม่เอง ด้วยทรัพยากรที่แม่มี สอนที่บ้าน ในระหว่างการใช้ชีวิตประจำวันด้วยกัน สอนตั้งแต่ลูกเริ่มเรียนรู้ที่จะสื่อสารด้วยการพูด หรือการใช้ภาษา (เป็นการปูพื้นฐานทางภาษาที่ง่ายตาย และประหยัด แต่มีประสิทธิภาพ) ด้วยเหตุดังกล่าว “ครูแม่” จึงเป็นแนวคิดวิถีปฏิบัติ ในการสอนลูกพูดภาษาไทย อีกทางเลือกหนึ่งในสังคมไทยต่างแดน

วิธีการสอนของ “ครูแม่”

อยากให้ลูกสื่อสารได้ เข้าใจสิ่งที่เราพูด อยากให้ลูกพูดภาษาไทยได้ ก็ต้องลงมือสอนด้วยหนึ่งสมอง สองมือแม่ฉันนั้น มาลองดูว่า จะเริ่มเป็น “ครูแม่” ได้อย่างไร

1. **สอนฟัง** เป็นการเตรียมความพร้อม เพื่อให้ลูกคุ้นเคยกับสำเนียงภาษาไทย

- ให้ลูกฟังสำเนียงภาษาไทยตั้งแต่ลูกคลอด นั่นคือพูดกับลูกด้วยภาษาไทยหรือตั้งแต่ลูกยังอยู่ในท้องเลยก็ยิ่งดี

- สื่อสารกับลูกด้วยภาษาไทยที่คุณใช้ใน ชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะพูดภาษาถิ่นเหนือ ใต้ กลาง อีสาน ก็สามารถสื่อสารภาษานั้น ๆ กับลูกได้ เพราะนั่นก็คือภาษาไทยภาษาหนึ่ง
- ให้ลูกฟังเพลงกล่อมเด็กเป็นภาษาไทย เปิดเพลงเด็กไทย ๆ ให้ลูกฟัง ให้ลูกคุ้นเคยกับสำเนียง เสียง ภาษา
- อ่านหนังสือนิทานภาษาไทยให้ลูกฟัง หรืออาจจะเล่านิทานภาษาเยอรมันที่ฝ่ายพ่อเล่าเป็นภาษาพ่อแล้ว แม่ก็เล่าเป็นเวอร์ชันภาษาไทยด้วยก็ได้

“อยากให้ลูกพูดภาษาไทยได้ เราต้องพูดภาษาไทยกับลูก”

2. สอนพูด

เราจะสอนลูก (หรือสอนใครก็ตาม) ให้เข้าใจได้ดีที่สุด ด้วยภาษาที่เราสื่อสารได้ดีที่สุด ฉะนั้นหากจะให้ลูกเข้าใจเรา เรา

ก็ต้องสอนลูกด้วยภาษาของเรา เมื่อลูกเข้าใจภาษาของเราขั้นตอนที่จะสอนลูกในเรื่องอื่น ๆ ต่อไปก็จะง่ายขึ้น ปัญหาหลายอย่างที่อาจจะเกิดได้ในอนาคตก็จะคลี่คลายด้วยการสื่อสารภาษาเดียวกันนี้เอง

- เมื่อลูกเริ่มหัดพูด ไม่ว่าจะลูกจะพูดภาษาใดก่อนก็ตาม อย่าได้ตกใจ และคิดว่าลูกจะพูดภาษาอื่นไม่ได้ จงมุ่งมั่นพูดภาษาที่เราจะพูดกับลูก ก็คือภาษาไทย
- แม่พูดภาษาไทย เพียงภาษาเดียวกับลูก ไม่พูดปนหลายภาษาในประโยคเดียว
- อ่านหนังสือภาษาไทยให้ลูกฟัง สอนคำศัพท์ลูกจากภาพประกอบในหนังสือ

หากลูกพูดคำนั้น ๆ ด้วยภาษาอื่น ควรบอกคำศัพท์นั้นเป็นภาษาไทย เช่น เห็นภาพรถ ลูกบอกว่า “Auto” แม่ควรบอกว่า นี่คือ “รถ” เป็นต้น

- หากลูกไม่พูดตอบได้เป็นภาษาไทย แต่ทำตามคำบอกได้ถูกต้อง แสดงว่าลูกเข้าใจสิ่งที่เราพูด อาจจะย้ำคำนั้น ๆ ให้ชัดเจน หรือพูดประโยคสั้น ๆ ย้ำให้ลูกฟัง
- สม่่าเสมอกับการใช้ภาษาไทย หากจำเป็นต้องใช้ภาษาอื่นก็ควรบอกลูกให้เข้าใจกฎกติกา นั้น เช่น อยู่บนโต๊ะกินข้าวทุกคน พูดภาษาเยอรมัน ก็อาจจะตกลงกับลูกว่า เราจะใช้ภาษาเยอรมันบนโต๊ะกินข้าวเมื่ออยู่กับคนอื่น ๆ ที่พูดภาษาไทยไม่ได้ แต่ยามปกติเราจะสื่อสารกันด้วยภาษาไทย หรือหาก แม่ มั่นใจมาก อาจจะอธิบายให้คนรอบข้างเข้าใจว่า เพราะอะไรจึงขอพูดกับลูกเป็นภาษาไทย
- ในช่วงที่ลูกเริ่มโต และมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น การสอนพูดอาจจะต้องใช้ความอดทนเพิ่มขึ้น แต่ใจต้องสงบ และเย็นลง
- หัวใจสำคัญคือ “อยากให้ลูกพูดภาษาไทยได้ เราต้องพูดภาษาไทยกับลูก”

มั่นใจ สม่่าเสมอ ไม่ท้อแท้: คำขวัญของ “ครูแม่”

แม่หลายคนมีความคิดที่จะพูดภาษาไทย และสอนภาษาไทยให้กับลูก แต่เมื่อเริ่มพูดภาษาไทยกับลูกไปได้ระยะหนึ่ง กลับรู้สึกท้อแท้ และล้มเลิกความคิดนั้นด้วยปัจจัยหลายประการ อาทิ ลูกไม่ยอมพูดภาษาไทยด้วย

ลูกอายุที่จะพูดภาษาไทย แม่ไม่รู้จะสอนต่อไปอย่างไร ฯลฯ แม่อีกหลายคนเช่นกันมีความคิดอยากจะให้ลูกพูดภาษาไทย แต่กลับไม่เคยพูดภาษาไทยกับลูกเลย ซึ่งอาจจะมาจากหลายสาเหตุ เช่น แม่ไม่ได้ใช้ภาษา (ไทย) กลางในชีวิตประจำ ครอบครัวฝั่งพ่อ หรือตัวพ่อเองไม่สนับสนุนให้ลูกพูดภาษาอื่น ข้ออ้างว่าแม่ไม่มีเวลาสอน แม่คิดว่า ตนเองสอนไม่ได้ เป็นต้น ปัญหาต่าง ๆ ข้างต้นนี้มีทางแก้ไข ที่สำคัญคือ แม่ต้อง **มั่นใจ** ในเป้าหมายของตนเอง นั่นคือ การสอนลูกให้พูดภาษาไทย มั่นใจในความเชี่ยวชาญในภาษาที่ตัวเองใช้ มั่นใจที่จะใช้ภาษาไทยและแสดงให้ลูกเห็นพยายามอธิบายให้ลูกเข้าใจ ส่งเสริมสนับสนุนให้ลูกมั่นใจที่จะพูดภาษาไทย หากไปต่อเองไม่ได้ อาจพูดคุยหรือกับครูแม่คนอื่น ๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ หาข้อดี ข้อด้อย นำปรับมาใช้ ทักตนคติเรื่องการใช้ภาษาของฝั่งพ่อเด็กก็เช่นกัน อาจคลี่คลายได้ด้วยการทำความเข้าใจต่อกันให้ชัดเจน แต่ประการสำคัญที่สุดนั้นอยู่ที่ตัวแม่เอง ที่ต้อง มั่นใจ ตั้งมั่นในสิ่งที่ต้องการ สม่่าเสมอกับสิ่งที่ทำ (พูดไทยกับลูก) และไม่ท้อแท้เมื่อมีอุปสรรค หรือไม่ประสบความสำเร็จในเบื้องต้น

“ครูแม่” ไม่มีวันสาย

กรณีของแม่ที่เลิกพูดภาษาไทยกับลูก และแม่ที่ไม่เคยพูดไทยกับลูกเลย แต่แม่ทั้งสองกรณีนี้ยังคงมีความต้องการให้ลูกพูดภาษาไทยได้ จึงผลักรถไปให้คนอื่น เช่น ส่งลูกไปเรียนภาษาไทยกับคนอื่น หรือส่งลูกไปเรียนภาษาไทยในโรงเรียนที่เปิดสอน ด้วยความ

หวังว่า ลูกเรียนแล้วจะพูดภาษาไทยได้ จะสื่อสารภาษาไทยได้ ซึ่งในบางกรณีอาจจะสวนทางกับความต้องการของลูกโดยสิ้นเชิง เพราะเมื่อลูกโตขึ้นมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้นก็จะเริ่มต่อต้าน ไม่รู้ว่าจะเรียนภาษาไทยไปทำไม ไม่อยากไปเรียน แต่โดนแม่บังคับให้ไปเรียน จึงไม่ได้สนใจที่จะเรียน หรือเด็กบางคนอาจจะชอบที่ได้ไปเรียน เพราะรู้สึกสนุก และมีเพื่อน แต่การไปเรียนภาษาไทยเพียงอาทิตย์ละครั้ง ครั้งละไม่กี่ชั่วโมง เมื่อกลับมาถึงบ้านก็ไม่ได้ใช้ภาษาไทยที่บ้าน อาจ

จะเรียกได้ว่าผลสัมฤทธิ์แทบจะไม่เกิด หรือเกิดผลเพียงน้อยนิดเท่านั้น

หากจะให้สัมฤทธิ์ผล แม่ทั้งสองกรณี คงต้องกลับมาเป็น “ครูแม่” จะเป็นเพื่อเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยในระบบโรงเรียนก็ได้ หรือเป็นตัวหลักในการสอนภาษาไทยให้ลูกเองเสียเลยก็ไม่ผิดกติกา ไม่ต้องพาลูกไปเรียนไกล ๆ ไม่ต้องจำกัดวันเวลาที่เรียน เริ่มกันในบ้าน เริ่มได้ทุกเวลาด้วยการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันนี่แหละ วิธีการก็ได้ต่างจากที่กล่าวไปแล้วข้างต้นค่อย ๆ เริ่มพูดกับลูกเป็นภาษาไทย จะตอบเป็นไทยหรือไม่ก็ไม่ว่ากัน หากสื่อสารภาษาไทย หากประเด็นพูดคุยตามวัย การไปเที่ยวประเทศไทยก็เป็นตัวช่วยอย่างหนึ่ง ฯลฯ

แม่หลายคนประสบความสำเร็จมาแล้วเช่นกัน นั่นคือ การเป็น “ครูแม่” อาจเริ่มต้นเมื่อลูกโตแล้วก็ได้ หากไม่ได้เริ่มเมื่อลูกคลอด แต่อาจต้องใจเย็น และให้เวลาแก่เด็ก เด็กจะพูดจะเข้าใจภาษาไทยแค่ไหน ช้าหรือเร็ว อาจอยู่ที่เงื่อนไขปัจจัยประกอบอื่น ๆ อีก แต่ที่สำคัญอย่างทีกล่าวไว้คือ ตัวแม่เอง ที่ต้องมั่นใจ สม่่าเสมอ ไม่ท้อแท้

อีกนัยสำคัญของ “ครูแม่” คือ ลดช่องว่างในการสื่อสารระหว่างแม่กับลูก

ประสบการณ์กว่า 20 ปีในการทำงานให้ความช่วยเหลือหญิงไทยของสมาชิกสมาคมเครือข่ายคนไทยในต่างแดน ชี้ให้เห็นว่า ความภาคภูมิใจในตัวแม่ไทยของลูก เป็นปัจจัย

สำคัญที่ทำให้ลูกมีการยอมรับในตัวแม่ ไม่ต่อต้านแม่ ในหลาย ๆ ครอบครัวที่แม่ไทยมีความขัดแย้งกับลูก สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งเป็นเพราะปัญหาด้านการสื่อสารระหว่างแม่กับลูก หญิงไทยที่มาแต่งงานในเยอรมนี และสวิตเซอร์แลนด์จำนวนไม่น้อย (แน่นอนไม่ใช่ทั้งหมด) เดินทางข้ามชาติด้วยความมุ่งหวังที่จะมีชีวิตที่ดีกว่า หรือหารายได้เพื่อจุนเจือครอบครัว คิดเหมือนคนเดินทางข้ามชาติส่วนใหญ่ว่า สักวันหนึ่งจะเดินทางกลับบ้าน ไม่ได้หวัง หรือคิดไว้แต่แรกว่าจะตั้งรกราก จึงมัก

“มั่นใจ สม่่าเสมอ ไม่ท้อแท้”

ไม่ชนขวายที่จะหาความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการดำรงชีพในประเทศปลายทาง รวมทั้งไม่เรียนรู้ภาษาของประเทศที่ตนพำนักอยู่ คิดว่าเพียงสามารถสื่อสารกับสามีและคนใกล้ชิดได้ก็พอ เมื่อมีลูกก็มักจะไม่ได้พูดภาษาไทยกับลูก แต่จะใช้ภาษาเยอรมันแบบของตนเองที่ไม่ค่อยถูกต้องทั้งอักขระและไวยากรณ์ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ได้เรียนรู้ภาษาเยอรมันเพิ่มเติม เมื่อเวลาผ่านไปภาษาเยอรมันของลูกพัฒนาไป แต่ลูกไม่รู้ภาษาไทย พูดไทยไม่ได้หรืออาจเข้าใจได้เล็กน้อย แต่ก็ไม่ลึกซึ้งพอแม่และลูกจึงคุยกันไม่รู้เรื่อง ด้วยไม่มีภาษาที่สามารถใช้สื่อสาร ทำความเข้าใจกันได้ เด็กหลายคนจะดูถูกแม่ จนถึงขั้นดูถูกภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย มีหลายกรณีที่พบในเยอรมนีเมื่อแม่ไทยพ้อเยอรมันหย่าร้างกัน ลูกไทย-เยอรมันหลายคนบอกกับศาลว่า ขออยู่กับพ่อ หรือกับย่า เพราะพูดกับแม่ไม่รู้เรื่อง

กรณีปัญหาที่ยกมาดูออกจะสุดโต่ง แต่ก็ เป็นความจริงที่คงขมขื่นสำหรับคนที่ เป็น แม่ การเป็น “ครูแม่” นอกจากจะสอนลูกให้รู้ เข้าใจ และพูดภาษาไทย ภาษาที่แม่ใช้ได้ดี ที่สุด สร้างให้เกิด เครื่องมือ ที่แม่จะสามารถ สื่อสารกับลูก นั่นคือ ภาษาไทย แล้ว การที่ แม่ต้องสอน คือต้องพูด ต้องอ่าน ต้องเอาใจ ใส่ ฝึกฝนให้ลูก จะทำให้แม่และลูกมีเวลา ที่ได้อยู่ด้วยกัน เป็นการกระชับความสัมพันธ์

ระหว่างแม่กับลูก(โดยไม่รู้ตัว)อีกด้วย “ครูแม่” จึงน่าจะเป็นตัวช่วย หรือป้องกันไม่ให้เกิดช่องว่างในการสื่อสารระหว่างแม่กับลูก ได้เป็นอย่างดี

“ครูแม่” ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น คือแนวคิด และวิธีปฏิบัติที่สรุปมาจากประสบการณ์ของ แม่ไทยในต่างแดน สองคน สองวัย ที่เริ่มการเป็น “ครูแม่” ในช่วงเวลาที่ต่างกัน แต่ด้วยความมุ่งมั่นที่เหมือนกัน คือจะถ่ายทอดภาษาไทย ที่แม่เป็นผู้เชี่ยวชาญที่สุดแก่ลูก ประสบการณ์จากสองช่วงเวลาสามารถยืนยันได้ว่า “ครูแม่” นั้นเป็นสิ่งที่ แม่ ทุกคนทำได้ อย่างสัมฤทธิ์ผล และนี่คือ ทางเลือกที่สำคัญ ในการสอนภาษาไทยให้ลูก

แถมท้ายก่อนจบ สำหรับแม่ที่(อ้างว่า)ไม่มีเวลา การเป็น “ครูแม่” การสอนภาษาไทยให้ลูก ไม่ได้หมายถึงว่า ต้องจับลูกมานั่งเรียน กำหนดเวลาแน่นอน เหมือนจำลองห้องเรียน ในโรงเรียนมาไว้ที่บ้าน เพียงเริ่มพูดกับลูกด้วยภาษาไทย เมื่อไรก็ได้ เมื่อลูกกลับจากโรงเรียน เมื่อเรียกลูกกินข้าว เมื่อไปเดินเล่น เมื่อกินข้าว/เล่นด้วยกัน ฯลฯ ในทุกวาระและโอกาส ของชีวิตประจำวัน นั่นก็คือ การสอนภาษาไทยให้ลูกแล้ว และนี่ก็คือหลักการที่สำคัญ ของ “ครูแม่” พูดไทยกับลูกกันเถอะตะ มาเป็น “ครูแม่” กัน

แฟชั่นเหนือกาลเวลา (Zeitloser Stil) หยิบมาใส่เมื่อไรก็ทันสมัยเมื่อนั้น

โดย ป้าช้อย ชวนชม

„ป้าช้อยรู้สึกกระตือรือร้นใจตัวเองนะคะนี่ ที่จู่ ๆ ก็ลุกขึ้นมาเขียนเรื่องแฟชั่น ตัวตนของป้าไม่ใช่คนตามแฟชั่นอะไรนักคะ มีอะไรก็หยิบ ๆ มาสวม บังเอิญว่าวันก่อนได้รับคำชมจากเพื่อนฝรั่งว่า “เธอนี่ แต่งตัวแบบแฟชั่นเหนือกาลเวลาจริง ๆ (Zeitloser Stil)” อันที่จริงเพื่อนเขาชมหรือว่า ประชดการแต่งตัวของป้าก็ไม่ทราบได้ แต่ป้าขอเข้าใจเอาเองว่าเขาชม จังหวะบ้านเท่าจานดาวเทียมหลังบ้านเลขที่เดียว“

นึกถึงที่เพื่อนพูดว่า Zeitloser Stil แล้วก็คิดว่า การแต่งตัวแบบแฟชั่นเหนือกาลเวลาหรือไร้ กาลเวลานี้มันเป็นอย่างไรกัน ป้าสำรวจดูตัวเอง ก็เห็นว่าใส่เสื้อผ้าอยู่ไม่กี่ตัว สลับไปสลับมา จึง ลองไปหาข้อมูลเพิ่มเติม จะได้เป็นคนแต่งตัวเหนือ กาลเวลาตลอดไป

แต่ละคนล้วนมีความชอบ และเอกลักษณ์เฉพาะ เรื่องการแต่งตัว มีเสื้อผ้าที่เรียกว่า “ตัวโปรด” ซึ่งหยิบจับมาสวมบ่อย ๆ อาจชอบที่แบบ สีส าย หรือการตัดเย็บ เสื้อผ้าคุณภาพดีตัดเย็บ ประณีต เมื่อเรานำมาสวมใส่ให้เหมาะกับตัวก็ เรียกได้ว่าเป็นคน “มีรสนิยมดี” ได้เช่นกัน ผู้ เชี่ยวชาญเรื่องแฟชั่นเขาว่าไว้เช่นนี้คะ การจะแต่ง ตัวให้มีสไตล์แบบแฟชั่นเหนือกาลเวลา ไม่จำเป็น

ต้องมีอะไรมากมาย มีแค่เสื้อผ้าแบบพื้นฐานติด ตู้เสื้อผ้าไว้ แล้วจับมาสวมสลับแบบ Mix & Match ให้เข้ากันก็ดูดีและไปได้เกือบทุกงาน หลักการง่าย ๆ นี้เรียกว่า “ตู้เสื้อผ้าแคปซูล” ซึ่งมีเสื้อผ้าประมาณ 10 ชิ้นเท่านั้นเอง แต่สามารถนำมาสวมใส่ทับกัน หรือสลับเปลี่ยนกัน ทำให้เหมือนมีเครื่องแต่งกาย ใหม่ มีชุดใหม่ใส่ตลอด ป้าช้อยว่าแบบนี้มันแจ่ม สุด ๆ ไปเลยนะคะ

ปรัชญาแฟชั่นแบบนี้ที่ว่านี่นอกจากจะช่วยประหยัด พื้นที่ในตู้เสื้อผ้าและประหยัดเงินแล้วยังช่วยใน เรื่องการเก็บกระเป๋าเวลาเดินทางด้วย แฟชั่น เหนือกาลเวลาเป็นแฟชั่นคลาสสิกที่รับรองว่าใส่ เมื่อไรก็ทันสมัยเสมอ มาดูกันคะว่าผู้เชี่ยวชาญ เขาแนะนำว่าอย่างไร

เสื้อผ้า 10 ชิ้นสไตล์เหนือกาลเวลา

สำหรับคุณ	สำหรับเขา (ถ้าเขาก็อยากเหนือกาลเวลาแบบคุณ)
เสื้อแขนยาวลายทางขาว-ดำ	เสื้อยืดแขนสั้นสีขาว คอกลมหรือคอวี
เสื้อสีขาวที่ตัดเย็บดี ๆ แบบพอดีตัว	เสื้อเชิ้ตสีขาว
กางเกงยีนส์สีน้ำเงินเข้ม	กางเกงยีนส์สีน้ำเงินเข้ม
ชุดเดรสสีดำทรงตรง ยาวแค่เข่า	เสื้อไหมพรมสีเทาอ่อน
กางเกงดำทรงแคบ ยาวแค่ตาตุ่ม	กางเกงผ้าฝ้ายหยาบสีเบจหรือสีพื้น
เสื้อคอเต่าสีดำ	แจ็กเก็ตพอดีตัวสีเทาเข้มหรือสีน้ำตาล
เสื้อคลุมยาวถึงหัวเข่า สีดำ หรือสีเบจ	เสื้อคลุมยาวสีดำหรือสีน้ำเงินเข้ม
เสื้อแจ็กเก็ตสีดำ	รองเท้าผ้าใบสีขาว
รองเท้าบู๊ตสีน้ำตาล	รองเท้าบู๊ตสีน้ำตาลหรือสีน้ำตาล

เราจะเห็นว่าที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำนั้นเน้นที่สีดำ สีเข้ม สีขาว ซึ่งเป็นสีที่ใส่ได้นาน และใส่ได้เกือบทุกโอกาส จึงเหมาะสมกับชื่อเหนือกาลเวลา ข้อแนะนำเพิ่มเติมก็คือชื่อน้อยชิ้น มีน้อยชิ้น แต่ควรเลือกของดี มีคุณภาพ ตัดเย็บประณีต เสื้อผ้าสีและแบบที่กล่าวมาข้างต้นหากอยากเปลี่ยนให้เข้ากับแฟชั่นในแต่ละฤดูกาลก็สามารถนำมา Mix & Match ได้ง่าย เมื่อเลือกเครื่องประดับเก๋ ๆ มาใส่ให้เข้ากัน ก็จะได้สไตล์ที่แตกต่าง ดูดีและทันสมัย

อ่านคำแนะนำเสร็จบ้างก็รีบวิ่งไปสำรวจตู้เสื้อผ้าของตัวเองทันที แล้วก็สรุปว่ากว่าบ้างจะอยู่เหนือกาลเวลาได้นี้ บ้างคงต้องรีบ โละ ละ เสื้อผ้าอีกหลายสิบ หรืออาจจะยี่สิบ หรือไม่แน่อาจจะถึงห้าสิบตัวเลขทีเดียว 📺

เช็กความพร้อมก่อนเลี้ยงน้องหมา

โดย นฤมล ชวีณด์

„ในนิตยสารตีพิมพ์ครบครันนี้ ผู้เขียนขอแบ่งปันประสบการณ์การเลี้ยงน้องหมา โดยได้รวบรวมเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย จากประสบการณ์ของตนเองมาฝากท่านผู้อ่าน หวังเป็นอย่างยิ่งว่าข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้จะเป็นประโยชน์ในการเตรียมความพร้อม และช่วยในการตัดสินใจนำสุนัขมาเลี้ยงได้ไม่มากก็น้อยนะคะ“

สุนัขเป็นสัตว์เลี้ยงแสนรู้ที่ขึ้นชื่อว่า “รักและซื่อสัตย์ต่อเจ้าของมากที่สุด” ดังที่ Josh Billings(1818-1885) นักเขียนชาวอเมริกันได้ ให้ความหมายไว้ “Der Hund ist das einzige Lebewesen auf der Erde, dass dich mehr liebt, als sich selbst“ สุนัขเป็นเพียงหนึ่งในสัตว์ทุกชนิดบนโลกใบนี้ ที่รักและจงรักภักดีต่อเจ้าของเหนือสิ่งอื่นใด นอกจากนั้นสุนัขยังมีความน่ารัก ฉลาด เชื่อง และสอนง่าย ทำให้ใครหลายคนอยากได้มาเลี้ยง แต่การเลี้ยงสุนัขสักตัวนั้น ผู้เลี้ยงควรเอาใจใส่และให้ความรัก เหมือนเขาเป็นหนึ่งในสมาชิกของครอบครัว ที่ต้องรับผิดชอบดูแลไปตลอดอายุขัย สุนัขบางตัวสามารถมีชีวิตยืนยาวได้ถึง 15-20 ปีเลยทีเดียว ดังนั้นเมื่อคิดจะนำน้องหมามาเลี้ยงจึงควรไตร่ตรองให้ดีกว่าก่อนว่า เรามีเวลาเพียงพอและมีความพร้อมที่จะรับภาระเลี้ยงดูเขาหรือไม่

ผู้เขียนและครอบครัวมีความคิดอยากจะได้สุนัขมาเลี้ยงสักตัว แต่ ณ เวลานั้นเราพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์ ไม่มีสวนและเนื้อที่พอที่จะเลี้ยงสุนัขไว้ในบ้าน เราเลยหันมาเลี้ยงนก ปลา หนูตะเภา 2 ตัว และแมวจรจัด 4 ตัวที่เพิกขมวดตลอดลูกที่ระเบียงบ้าน สภาพบ้านตอนนั้นเลยกลายเป็นฟาร์มเลี้ยงสัตว์เล็ก ๆ ไปโดยปริยาย แต่เราทุกคนก็มีความสุขที่ได้ดูแลเขา และตื่นเต็นกับการเฝ้ามองการเจริญเติบโตของเหล่าสัตว์เล็ก ๆ ที่น่ารักทั้งหลายโดยเฉพาะลูกแมว หลังจากย้ายไปอยู่บ้านใหม่ที่มีสวนและบริเวณที่กว้างมากขึ้น ลูกสาวซึ่งตอน

นั้นอายุได้ 10 ขวบ มองเราด้วยสายตากลมโต เหมือนต้องการสื่อสารอะไรสักอย่าง ที่ไม่ต้องพูดก็รู้ได้ทันที ดวงตาเป็นหน้าต่างหัวใจจริง ๆ เราทุกคนต่างยิ้มและส่งสายตาแทนคำตอบให้กัน

แต่ว่าการเลี้ยงสุนัขนั้นเป็นภาระที่เพิ่มมากขึ้น และทำให้การใช้ชีวิตของเราทุกคนเปลี่ยนไป ทุกวันจะต้องพาน้องหมาออกไปเดินออกกำลังกายเข้าตอนและเย็น กิจกรรมวันหยุดสุดสัปดาห์ก็จะเปลี่ยนไป ถ้าไม่ได้ไปเดินป่าหรือเดินเล่นที่ไหน ก็จะไปขี่จักรยานโดยมีเจ้าตูบวิ่งไปด้วย ไม่ว่าจะไปไหนก็ต้องมีเขา หรือจำเป็นจะต้องให้เขาไปด้วยตลอด เวลาไปเที่ยวพักผ่อนที่ไหนและมีกิจกรรมอะไร ก็ต้องคำนึงว่าเรามีสมาชิกสี่เท้าติดตามไปด้วย

ด้วยเงื่อนไขและเหตุผลนี้เราจึงต้องมานั่งคุยกัน ถึงข้อดีข้อเสียของการเลี้ยงสุนัข และความรับผิดชอบที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวจะต้องช่วยกันดูแล รวมทั้งการเตรียมความพร้อมเรื่องเวลาและค่านวนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น

ทดลองเลี้ยงก่อนตัดสินใจ จะเลี้ยงหรือไม่เลี้ยง

ท่านผู้อ่านท่านใดที่คิดอยากจะได้เลี้ยงสุนัข แต่ไม่แน่ใจว่า การเลี้ยงสุนัขจะเป็นสิ่งที่ตนชอบและสอดคล้องกับการใช้ชีวิตของตนเองหรือไม่ อาจลองไปที่ศูนย์พักพิงสัตว์จรจัด (Tierheim) ที่นั่นมีสุนัขอยู่หลายพันธุ์ หลายขนาด ท่านสามารถลองนำสุนัขมาเลี้ยง พาไปเดินเล่น และลองสัมผัสกับการใช้ชีวิตและ

ทำกิจกรรมกับสุนัข หรือในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันว่าง อาจจะลองขอสุนัขของเพื่อน คนรู้จัก หรือเพื่อนบ้านมาลองเลี้ยงดู ยิ่งเราได้สัมผัสและลองเลี้ยงมากเท่าไร ก็ทำให้เราตัดสินใจได้ง่ายขึ้นว่าจะเลี้ยงหรือไม่เลี้ยงดี

สำรวจความพร้อมด้วยคำถาม

นอกจากการทดลองเลี้ยงแล้ว อาจจะใช้วิธีตั้งคำถามกับตัวเองเพื่อสำรวจความพร้อม ก่อนการตัดสินใจนำสุนัขมาเลี้ยง ก็ได้ ดังนี้

- **เรามีเวลาเพียงพอไหม** เวลาถือเป็นปัจจัยสำคัญในการเลี้ยงสุนัข สุนัขแต่ละตัวต้องการการเคลื่อนไหวต่างกัน ขึ้นอยู่กับพันธุ์ ลักษณะนิสัย และอายุ แต่โดยเฉลี่ยแล้วควรพาสุนัขไปเดินออกกำลังกาย และขับถ่ายทุกวันเช้าและเย็น อย่างน้อยวันละ 2 ชั่วโมง ไม่ว่าจะสภาพอากาศจะเป็นอย่างไร วันไหนที่ฝนตก กลับมาบ้านก็ต้องมาทำความสะอาดและเช็ดตัวสุนัขให้แห้ง บางพันธุ์ขนร่วงบ่อย และยิ่งถึงเวลาผลัดขนแล้ว ขนก็จะร่วงมากกว่าเดิมหลายเท่า ต้องหมั่นหวีและดูแลขนเป็นประจำ เจ้าของสุนัขท่านใดรักความสะอาด คงต้องให้เวลากับการปิดกวาดบ้านมากขึ้น อีกอย่างที่สำคัญคือ สุนัขไม่ชอบอยู่โดดเดี่ยวนาน ๆ ท่านใดที่อยู่คนเดียวและต้องทำงานประจำ ถ้าไม่สามารถนำสุนัขไปเลี้ยงที่ทำงานได้ คงต้องคิดทบทวนว่า เราจะอยู่ห่างจากน้องหมามากน้อยแค่ไหน และบ่อยขนาด

ไหนด ถ้าน้องหมาถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพังนาน ๆ บ่อย ๆ เจ้าสัตว์เลี้ยงเราคงไม่มีความสุขในการใช้ชีวิตร่วมกับเราเลย

• **มีพื้นที่เพียงพอ หรือเหมาะที่จะเลี้ยงไหม** ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับขนาดของสุนัข ถ้าผู้เลี้ยงมีเวลามากพอที่จะพาสุนัขออกไปเดินได้บ่อย ๆ การมีห้องพักเล็ก ๆ ก็สามารถเลี้ยงดูสุนัขเล็ก ๆ ได้เช่นกัน พื้นบ้านไม่ควรจะลื่น เพราะจะมีผลกระทบต่อสุขภาพขาและข้อของสุนัขได้ ท่านใดที่มีสวนดอกไม้ หรือสวนครัว คงต้องจัดพื้นที่กันไว้ เพราะสุนัขส่วนมากจะชอบขุดดิน และวิ่งเล่น

• **สามารถรองรับภาระค่าใช้จ่ายที่จะเพิ่มขึ้นได้หรือไม่** การเลี้ยงสุนัขสักตัวคือ ความรับผิดชอบอีกหนึ่งชีวิต การเช็คความพร้อม และคำนวณค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้น จะทำให้เราประเมินงบประมาณคร่าว ๆ ในแต่ละปีได้ ค่าใช้จ่ายที่ต้องดูแลนั้นมีเรื่องอะไรบ้างนั้น มาลองดูคร่าว ๆ กันค่ะ

- ค่าอาหารสุนัข แล้วแต่สุนัขพันธุ์ใหญ่หรือเล็ก สุนัขบางตัวอาจต้องกินอาหารพิเศษ เช่นอาหารที่บำรุงไขข้อ ราคาอาหารอาจจะสูงขึ้น
- การพบสัตวแพทย์ประจำปี บางครั้งอาจมีค่าใช้จ่ายกรณีสุนัขป่วย และจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัด

- การฉีดวัคซีนประจำปี
- ยาถ่ายพยาธิที่สุนัขทุกตัวควรจะได้รับทุกปี ปีละครั้ง
- ยากำจัดเห็บหมัด ซึ่งมีทั้งแบบหยด กิน และฉีด
- สุนัขบางพันธุ์ต้องพาไปตัดขนเป็นประจำ ถ้าไม่หากกรรไกรตัดขนสุนัขมาตัดเอง คงต้องพาไปตัดที่ร้านตัดขนสุนัข
- ของใช้สำหรับสุนัข เช่น เบาะนอน แชมพูอาบน้ำ ปลอกคอก สายจูงสุนัข จานอาหาร แปรง/หวีสุนัข
- ภาษีกรณีมีสุนัขในครอบครอง (Hundesteuer) ประมาณ 30-186 ยูโรต่อปี ขึ้นอยู่กับเมือง แต่ละเมืองจะจ่ายภาษีมากน้อยต่างกัน
- การทำประกันความรับผิดชอบสำหรับผู้มีสุนัขในครอบครอง (Hundehalterhaftpflichtversicherung) ประมาณ 40-60 ยูโรต่อปี ซึ่งถือว่ามีความสำคัญมาก และควรจะทำ ถึงแม้บางรัฐในเยอรมนีจะไม่บังคับว่าต้องทำก็ตาม เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายหรือความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นได้
- ค่าที่พักสำหรับสุนัข เวลาไปเที่ยวหรือพักร้อน และมีสุนัขไปด้วยจะต้องหาสถานที่ที่อนุญาตให้นำสุนัขเข้ามาพักได้ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่ม หรือไม่ก็นำสุนัขไปเที่ยวด้วย อาจด้วยเหตุผลของระยะเดินทางที่

ไกลมาก หรือจะต้องเดินทางโดยเครื่องบิน หรือสถานที่ที่ไปเที่ยวนั้น ไม่เหมาะกับการพาสุนัขไป ก็จะต้องหาสถานที่รับเลี้ยงดูสุนัข (Hundepension)

ศึกษาลักษณะ อุปนิสัยของสายพันธุ์ที่ต้องการเลี้ยง

ก่อนที่จะตัดสินใจอาจต้องคิดว่า เรา รู้ลักษณะทั่วไป อุปนิสัยของสายพันธุ์สุนัขที่ต้องการเลี้ยงมากแค่ไหน การศึกษาลักษณะนิสัย ข้อดีข้อเสียของสุนัขพันธุ์ที่จะเลี้ยง ถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะผู้เลี้ยงมือใหม่ที่ยังไม่มีประสบการณ์การเลี้ยงมาก่อน จะเลือกสุนัขพันธุ์อะไรก็ต้องให้เหมาะกับผู้เลี้ยง เช่น สุนัขสำหรับครอบครัวและเด็ก ควรหาสุนัขพันธุ์ที่อารมณ์ดี เป็นมิตร ชอบเล่น มีบุคลิกใจดี สุนัขที่เหมาะกับผู้สูงวัย ควรเป็นสุนัขพันธุ์เล็ก สุขภาพอ่อนโยน มากกว่าพันธุ์ใหญ่ที่มักจะมีพลังงานสูง และชอบเล่นแรง ๆ ซึ่งมีความเสี่ยงอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ สำหรับท่านที่ชอบทำกิจกรรมอยู่ที่บ้าน อ่านหนังสือ ทำงานในสวนมากกว่าทำกิจกรรมนอกบ้าน ควรหาสุนัขที่พลังงานน้อยและไม่ต้องออกกำลังกายมาก บางท่านที่เป็นโรคภูมิแพ้ หรือแพ้นขนสุนัข ควรหาพันธุ์สุนัขที่ไม่ผลัดขนและขนร่วงน้อยที่สุด เช่น Portugiesischer Wasserhund, Schnauzer, Havanese, Pudel, Golden-Labradoodle เป็นต้น สำหรับผู้เลี้ยงมือใหม่ ควรหาพันธุ์สุนัขที่สอนง่าย และเป็นมิตรกับคน

ข้อดีข้อเสียของการเลี้ยงสุนัข

ข้อดี

- ช่วยกระตุ้นให้เราได้ออกกำลังกาย ได้สูดอากาศภายนอก ทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่า แจ่มใส
- ซื่อสัตย์ต่อเจ้าของ
- เรียนรู้ง่าย
- เป็นเพื่อนช่วยคลายความเหงา
- ชอบให้ลูบไล้ และเล่นด้วยได้
- การได้กอด ได้สัมผัสและลูบไล้สุนัขสามารถช่วยลดความตึงเครียด ทำให้ใจเย็นลงและอารมณ์ดีขึ้น
- ทำให้ครอบครัวได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น มีกิจกรรมร่วมกันมากขึ้น
- เด็กที่เลี้ยงสุนัขด้วยตัวเอง จะได้เรียนรู้ถึงความมีวินัย ความรับผิดชอบ และการปฏิบัติตนในการเลี้ยงสุนัข อีกทั้งยังช่วยหล่อหลอมจิตใจให้มีความโอบอ้อม และเมตตา

ข้อเสีย

- ต้องพาออกไปเดินเล่น และขับถ่ายทุกวัน ในทุกสภาพอากาศ
- เมื่อพาออกไปเดินในที่สาธารณะ ต้องเก็บมูลสุนัขของตนเองและนำไปทิ้งถังขยะทุกครั้ง เป็นกฎระเบียบที่เข้มงวด ถ้าไม่เก็บ จะต้องเสียค่าปรับ
- ใช้เวลาในการฝึกสอน
- สุนัขไม่ชอบอยู่โดดเดี่ยว ไม่ควรปล่อยสุนัขอยู่เพียงลำพังเกิน 5 ชั่วโมง
- ขนสุนัขในบ้าน ต้องทำความสะอาดดูดฝุ่นบ่อย โดยเฉพาะเวลาผลัดขน ขนจะร่วงมากเป็นพิเศษ
- ภาระในการเลี้ยงดู ภาษีและประกันที่ต้องรับผิดชอบในการมีสุนัขในครอบครอง
- ความยุ่งยากในการวางแผนเดินทางไปพักผ่อน

ได้ง่าย เช่น Golden Retriever, Havaneser, Labrador Retriever, Papillon, Pudel

สำหรับผู้เลี้ยงที่มีความพร้อม และสามารถจัดสรรเวลาได้ การเลี้ยงสุนัขนั้นเป็นภาระที่เต็มใจของผู้เลี้ยง การพาน้องหมาไปเดินออกกำลังกาย นอกจากจะทำเพื่อสุขภาพของน้องหมาแล้ว การได้เห็นน้องหมามีความสุขทุกครั้งที่ได้ออกไปเดิน ก็ทำให้ผู้เลี้ยงมีความสุขไปด้วย น้องหมาจะอยู่กับเราทุกครั้งที่เราต้องการ เป็นเพื่อนแท้ เพื่อนเล่น เพื่อนแก้เหงาของคนในทุกช่วงอายุ เวลาที่เราเครียดจากการทำงาน หรือหัดหู่ใจ การได้สัมผัสและ

พูดคุยกับน้องหมา ทำให้เรารู้สึกผ่อนคลาย และมีความรู้สึกดีขึ้นทีเดียว

ขอให้ท่านผู้อ่านทุกท่านและครอบครัว สนุก และมีความสุขกับการดูแลน้องหมา นะคะ

“ทุกวันนี้เวลาที่มองแววตาของเจ้า”โคร่า” เพื่อนสี่ขาไม่ได้มองว่าเขเป็นเพียงแค่สัตว์เลี้ยงในบ้านเท่านั้นแต่เราเห็นความเป็นเพื่อน เห็นว่าเขาต้องการความรักจากเรารู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา เขามาหาเราทุกครั้งที่เราเรียกหา อยู่ทุกครั้งเมื่อเราต้องการเราสัมผัสได้ถึงความรักที่เขามีต่อเรา และเขาก็รับรู้ถึงความรักที่เรามีให้เขา” 📺

แหล่งข้อมูล

www.tierchenwelt.de

จะดูแลและรักษาครอบครัว

โดย ปาทองโก๋

กว่าจะรู้ว่า มีโอกาสจะได้มีครอบครัวกับเขา อายุก็ปาเข้าไป 40 ปี จึงไม่ได้เตรียมการ เตรียมความพร้อมเท่าใดนัก ช่วง 10 ปีแรกหลังเรียนจบ แม่ก็เพียรพยายามถามว่ามีใครมาจีบบ้างหรือยัง แม่คงเห็นผิวดังเกต ที่ลูกสาวไม่เคยพาหนุ่มหน้าไหน มาอวดแม่กับพ่อสักที แม่คงคิดที่จะตั้งใจสอนความเป็นแม่บ้านแม่เรือนให้ลูกสาวคนเดียวก่อนที่จะออกเรือนเป็นแน่ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีวีแววที่จะมีครอบครัวได้จนเราต่างถอดใจ และฉันเองก็เริ่มรู้สึกว่าการอยู่คนเดียวก็ดี และทำท่าว่าจะเตรียมพร้อมกับการอยู่เป็นโสดแล้วด้วย แต่ด้วย “บุพเพสันนิวาส” ก็ทำให้แม่หญิงการะเกดมาพบรักกับพี่หมื่นจนได้ จะไม่ให้เรียกบุพเพสันนิวาส ได้อย่างไร ก็เราเป็นคนไทยส่วนเขาเป็นคนสวิสแต่มาพบรักกันที่ประเทศนิวซีแลนด์ ข้ามขอบฟ้ามาพบกันทีเดียว

เมื่อพบปะ ชอบพอกัน จีบกัน รักกัน มาบอกกับพ่อแม่ เป็นครั้งแรกที่ลูกสาวอายุ 41 ขวบพาหนุ่มมาพบพ่อแม่ แล้วก็บินข้ามน้ำข้ามทะเลมาแต่งงาน เป็นสามีภรรยากัน มาสร้างครอบครัวใหม่ ในประเทศที่ไม่ใช่แดนเกิดนี้

ก่อนอื่นขอนำคำจำกัดความที่ พระมหาสุรศักดิ์ สุรเมธี (ชะมารัมย์) อธิบายไว้แบบเข้าใจง่าย ๆ มาใช้เป็นหลักก่อน ท่านว่า “ครอบครัว เป็นคำที่สำคัญและมีความหมายหนักหน่วง ซ่อนปริศนาธรรมอยู่ใน แยกคำออกมาจะได้คำว่า *ครอบ* กับคำว่า *คร้ว* คำว่า *ครอบ* คือ การเอาของที่มีลักษณะภายในโปร่งคล้าย ๆ ชันคว่ำปิดเอาไว้ และ คำว่า *คร้ว* คือ เรือนหรือโรงทำกับข้าว ในที่นี้คือ บ้านหรือเรือนนั่นเอง ดังนั้น *ครอบครัว* จึงหมายถึง การครอบคนสองคนไว้ในบ้าน หรือเรือนเดียวกัน ไม่ให้จากกันไปไหน” เมื่อรู้ความ

หมายแล้ว ก็จะทำให้เห็นภาพชัดว่า การมีครอบครัวก็คือการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันภายใต้หลังคาบ้านหรือเรือนเดียวกันไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่นั่นเอง

ช่วงแรกในชีวิตการมีครอบครัว เราต้องเผชิญศึกในการสร้าง “ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ” เลยทีเดียว เพราะจำเป็นต้องนำขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม และค่านิยมของแต่ละคน มาปรับให้ลงตัว แม้ก็ไม่ทันได้สอน ดีที่เรามีพ่อแม่ทำตัวเป็นตัวอย่าง ว่าชีวิตคู่ของพ่อกับแม่เป็นอย่างไร เราก็ซึมซับชีวิตคู่นั้นมาตั้งแต่เด็ก ๆ มีทั้งรักกัน เถียงกัน

ทะเลาะกัน ช่วยกัน ดูแลกันและกัน อยู่ด้วยกัน

กันมา 51 ปีแล้ว และดูท่าว่าจะอยู่กันไป

จนตายจากกัน เราก็หวังจะให้ครอบครัว

ของเราเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ทั้ง

ครอบครัวเขาและครอบครัวเรา มี

พ่อแม่อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าแบบผัว

เดียวเมียเดียวเหมือนกัน

ฉันรู้แต่แรกแล้วว่าคนที่คนสองคนใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันนั้น เป็นเรื่องที่ยากพอสมควร เพราะความคิดเห็นของคนทั้ง

สอง บางทีก็ไม่เหมือนกัน แล้วยิ่งต่างภาษาและ

วัฒนธรรมอีก ก็ยิ่งจำเป็นต้องมีการปรับ ความคิดเห็นเข้าหากันเพื่อลดความบาดหมาง หรือโกรธเคืองกัน แต่โจทย์นี้ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แล้วจะได้คำตอบที่ถูกต้องเลย เพราะเป็นโจทย์ที่สุดแสนพิเศษ ทำไป แก้ไป ปรับไป อาจจะต้องการมีชีวิตครอบครัวเลยก็ได้ คือทำอย่างไรให้เราสองอยู่กันไปจนถือน้ำเท้ายอดทองกระบองยอดเพชร

สรุปแล้ว ในฐานะชาวพุทธ เรียนวิชาพุทธศาสนาได้เกรด 4 จะมีอะไรดีไปกว่าหลักพราวาสธรรม แปลว่าคุณสมบัติของผู้ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิตทางโลก ประกอบด้วย 4 ประการ คือ

สังขะ แปลว่า จริง ตรง แท้ มีความซื่อสัตย์เป็นพื้นฐานเป็นคนจริงต่อความเป็นมนุษย์ของตน

ทมะ แปลว่า ฝึกตน ช่มจิต และรักษาใจ บังคับตัวเองเพื่อลดละกิเลส และรักษาสัจจะ

ขันติ แปลว่า อุดทน ไม่ใช่เพียงแต่อดทนกับคำพูดหรือการกระทำของผู้อื่นที่เราไม่พอใจ แต่หมายถึงการอดทนอดกลั้นต่อการบีบบังคับของกิเลส

จาคะ แปลว่า เสียสละ บริจาคสิ่งที่ไม่ควรมีอยู่ในตน โดยเฉพาะกิเลสเพราะนั่นคือสิ่งที่ไม่ควรมีอยู่กับตน ละนิสัยไม่ดีต่าง ๆ ซึ่งตอนเป็นโสด ก็พยายามฝึกอยู่ เพราะถ้าใครทำได้

ไม่ว่าจะมีปฏิสัมพันธ์กับใคร ก็ดีเสมอ แต่ก็ทำได้บ้าง

ไม่ได้บ้าง ต่อเมื่อมาอยู่กับอีกคนในบ้านหลัง

เดียวกันในฐานะภรรยาและแม่บ้าน จำเป็น

ต้องทำให้ได้ดีกว่าตอนอยู่คนเดียว และ

การทำหน้าที่ให้ดีได้ ฉันนำหลัก

ทางพุทธศาสนาตามที่ได้เห็นจากแม่

และจากที่แม่ฝึกให้ตั้งแต่เด็ก มาใช้

ให้เป็นประโยชน์เพิ่มเติมด้วย เพื่อความ

หนักแน่นมั่นคง นั่นคือหน้าที่ภรรยา

ผู้เป็นทิศเบื้องหลัง จะอนุเคราะห์สามี

ด้วยหน้าที่ 5 ประการ ดังนี้

ครอบครัว จึงหมายถึง การครอบคนสองคนไว้ในบ้าน หรือเรือนเดียวกัน ไม่ใช่จากกันไปไหน

1. **จัดการงานดี:** เรื่องการบ้าน การเรือน ตั้งแต่เด็ก ด้วยความที่ฉันเป็นลูกสาวคนโต พอจะทำอะไรได้ แม่ก็มอบหน้าที่ให้ทันที ไม่ว่าจะถูบ้าน ล้างจาน ดูแลน้อง ช่วยงานแม่ในครัว แต่ด้วยความที่เป็นคนชอบเรียนหนังสือ และเรียนได้ดีจึงมุ่งมั่นในเรื่องการเรียนและต้องจากบ้านไปอยู่หอพักเมื่ออายุ 18 ปี งานบ้านงานครัวจึงไม่ได้พัฒนาต่อ แต่เมื่อมาครอบครัวเขาหวังและต้องการให้เราเป็นแม่บ้าน 100 เปอร์เซ็นต์ ยามนี้เลือดนักสู้และคนไฟรู้ก็เข้าสิง ฉันเรียนรู้งานบ้านงานเรือนได้อย่างรวดเร็วและทำหน้าที่แม่บ้านได้อย่างดีตลอด 9 ปีกว่าที่ผ่านมาเพราะไม่ใช่เรื่องยากอะไร นี้ฉันไม่ได้พูดชมตัวเองแต่มีผู้ยืนยันว่าข้อนี้ฉันสอบผ่านพันเปอร์เซ็นต์

2. สงเคราะห์คนข้างเคียงดี: ด้วยความเป็นคนจิตใจดี ชอบช่วยเหลืออยู่แล้ว ไม่รู้ว่าโดยอาชีพ หรือด้วยอะไรก็ตาม แต่ เรื่องนี้จึงไม่ยากอีกเหมือนกัน ง่ายกว่าการทำงานที่เรียน จบมาห่างไกลไม่ติดฝุ่น ที่บ้านมีแขกมากินข้าวที่บ้านโดยเฉลี่ยอาทิตย์ละครั้ง กับพ่อแม่ญาติพี่น้องเขา เราไปด้วยกันได้ดี ดูว่าพ่อและแม่จะเอ็นดูฉันเป็นพิเศษ ล่าสุตก็ให้ลูกสะใภ้ ตัดผม และตัดเล็บให้

3. ไม่ประพฤตินอกใจ: ด้วยวัย 42 ปี มีคนหลงกลมาขอ แต่งงาน ตอนนี้ ต้องบอกว่า ฉันไม่มีตาไปมองใครที่ไหนแล้ว

4. รักษาทรัพย์ที่สามีหามาได้: ข้อนี้ยิ่งสบายใหญ่ เพราะเขาไม่ได้ให้ฉันเก็บเงิน แต่สิ่งที่ฉันช่วยเขาได้คือความเป็นคน ประหยัด มัธยัสถ์ รู้ว่าสิ่งใดควรซื้อ สิ่งใดไม่ควร ฉันว่าผู้ชาย ส่วนใหญ่ คงไม่สุขใจเท่าไร ถ้าภรรยาใช้จ่ายเงินสุรุ่ยสุร่าย ตัวเราเองก็เถอะ ถ้าอีกฝ่ายทำ เราก็คงไม่ค่อยสบายอารมณ์ เท่าไร จริงไหม จากประสบการณ์การทำงานจิตอาสา มีคำถามเข้ามาถามว่าอยากสร้างบ้านที่เมืองไทย แต่สามีไม่ยอม ก็เลยเบื่อ คิดจะหย่า ถามว่าจะต้องทำอย่างไร ฉันได้ฟังจึงถามกลับไปว่า ที่จะสร้างบ้านที่เมืองไทย เตรียมแผนการ จะกลับไปอยู่หรืออย่างไร คำตอบคือไม่มีแผน แต่อยากมีบ้านไว้ จึงให้ข้อคิดไปว่า บางที่สามีอาจยังไม่เห็นความสำคัญ บ้านที่สร้างไว้ ไม่ได้อยู่ มีแต่จะเสื่อม หรือบางที่เขา อาจมีค่าใช้จ่ายที่มากโขอยู่แล้ว จึงมีไม่พอที่จะสร้างบ้าน ฉันถามกลับไปว่าทราบไหมว่า สามีเรามีเงินเดือนเท่าไร รู้ไหมว่า เขาต้องจ่ายค่าอะไรบ้าง คำตอบคือเจียบ จึงขอให้ลองคิดพิจารณา นึกถึงใจเขา ใจเรา เห็นใจกันเถอะหนา อย่าเพิ่งคิดหย่าเขาเลย

เคล็ดลับอีกอย่างคือ พวกเราบางคนเคยทำงาน มีเงินใช้จ่ายเอง สบายมือ แต่พอมาอยู่เป็นแม่บ้าน รับไม่ได้ที่ต้องแบมือขอเงินฝ่ายชาย สิ่งที่เราทำคือ จะมีเงินกองกลางเก็บไว้ในตู้ เป็นที่รู้กันว่า เมื่อเงินในกระเป๋าหมด ก็ไปหยิบมาใช้ไม่ต้องขอ อย่างน้อยก็ช่วยได้ในเรื่องความรู้สึกบ้าง

ขยันไม่เกียจคร้านในกิจทั้งปวง : ความเป็นคนขยัน หนึ่งดูตาย มีอยู่ในสายเลือด อยู่แล้ว ข้อนี้จึงง่ายราวกับปอกกล้วยเข้าปาก

ฉันต้องขอบอกว่า ตัวเองเป็นคนใจเย็น ปรับตัว ปรับใจ ปล่อยวาง ได้มากขึ้น เพราะมีโอกาสได้ศึกษาธรรมะ แต่ก่อนตอนเป็นโสด ไม่มีเวลา เพราะต้องทำงาน การมีชีวิตคู่ เราต้องเริ่มปรับที่ตัวเราเองก่อน เพราะเขาเราไม่สามารถไปสั่งบอก เขาได้ แต่เราทำให้เห็นเป็นตัวอย่างได้ก่อน บางทีอาจต้องใช้เวลานานหน่อย แต่ก็ช่วยได้จริง ๆ

ฉันว่าครอบครัวใครก็มีหลักในการดูแลรักษาครอบครัวของแต่ละคน แตกต่างกันไป แต่ผลลัพธ์ที่เราต้องการน่าจะเหมือนกัน คือคงความเป็นครอบครัวที่แต่ละคน ก็อยู่กันดี และมีความสุข

ส่วนฉันอยากจะทำครอบครัวที่ฉันสร้างมา ฉันทำหน้าที่ดูแล และรักษาไว้ได้ดี เพราะตลอด 9 กว่า ๆ ที่ผ่านมา แม้มีที่ไม่ถูกใจกันบ้าง แต่เรารู้วิธีการปรับ และแก้ จึงไม่มีวันที่แยเกินไป สำหรับเรา เพราะกว่าจะมีครอบครัวกับเขา ไม่ง่ายเลย ฉันจึงจะดูแลและรักษาครอบครัวนี้ไว้ให้นานแสนนาน 🍀

เครดิตภาพ: www.pexels.com

เดินทางท่องเที่ยวอย่างสุขใจ... ไปกันทั้งครอบครัว

โดย โยทะกา

„หลายครอบครัวอาจจะเจอปัญหาว่าอยากจะพาลูกไปเที่ยวที่ไกล ๆ แต่ไม่รู้จะไปที่ไหนดี ส่วนหนึ่งมาจากความกังวลเรื่องการเดินทางหรือไม่ก็กังวลเรื่องกลัวลูกจะป่วยไข้ เรื่องอาหารการกิน และอีกสารพัดเรื่องที่คุณเป็นพ่อเป็นแม่จะกังวล จนบางครั้งต้องล้มเลิกความตั้งใจที่จะพาลูกเดินทางไปเที่ยว เรามาดูกันว่าพาลูกเดินทางไปที่ท่องเที่ยวยังที่ไกล ๆ เที่ยวในต่างแดนหรือเที่ยวในถิ่นทุรกันดาร จะไปเที่ยวอย่างไรให้สนุกสำหรับทุกคนในครอบครัว“

การเดินทางไปท่องเที่ยวให้สนุกควรมีการวางแผนที่ดี

• จัดกระเป๋าให้ดีมีชัยไปกว่าครึ่ง

การเดินทางท่องเที่ยวกับครอบครัวต้องคำนึงถึงว่ามีใครไปบ้าง สำหรับเด็กเล็กควรจัดเตรียมสิ่งของที่จำเป็น ต้องใช้จริง ๆ และเป็นสิ่งที่สำคัญ เมื่อจัดกระเป๋าแล้วก็ควรคิดทบทวนอีกสองรอบว่า ลูกจำเป็นต้องใช้รองเท้า 5 คู่ หรือชุดว่ายน้ำ 5 ชุด จริง ๆ หรือไม่ จัดเสื้อผ้าที่สามารถใส่สลับไปมาหรือจับคู่กันได้ โดยไม่ต้องนำเสื้อผ้าไปหลายชิ้น เพราะเราสามารถซักเสื้อผ้าเหล่านั้นได้ ดังนั้นจึงควรมีผงซักฟอกหรือครีมซักผ้าสำหรับใช้ยามเดินทางติดไปด้วย และการเดินทางกับเด็กควรมีกระเป๋าของเล่นสำหรับลูกแยกต่างหาก

• จัดกระเป๋าสำหรับเดินทาง

การจัดกระเป๋าสำหรับเดินทางเป็นการกันไว้ดีกว่า แก้ในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน กระเป๋าอาจเป็นสิ่งที่สามารถช่วยให้การเดินทางปลอดภัยและยังช่วยคงความสุขในการท่องเที่ยวไว้ได้ด้วย ในสภาพอากาศเปลี่ยน อาหารที่ไม่คุ้นเคย เด็ก ๆ หรือแม้กระทั่งผู้ใหญ่เองอาจมีปฏิกิริยาต่อความเปลี่ยนแปลงนั้น จนอาจเกิดอาการต่าง ๆ ตามมา เราจึงควรเตรียมรับมือให้พร้อม กระเป๋าอาจควรมี ปลาสเตอร์ปิดแผล ยาแก้ไอ ยาฆ่าเชื้อ ครีมแก้แพ้ เกลือแร่ ครีมกันแดด ยาหยอดตา ยาหยอดจมูก และ ยาแก้ไอ เป็นต้น

• เอกสารสำคัญต่าง ๆ

การเดินทางไกลควรเตรียมเอกสารต่าง ๆ ให้พร้อม ไม่ว่าจะเป็นหนังสือเดินทาง บัตรประกันสุขภาพ หรือใบมอบอำนาจ ใบยินยอม กรณีที่เดินทางกับเด็กที่ไม่ใช่ลูกของตน หรือกรณีที่เด็กเดินทางกับพ่อแม่เพียงลำพัง นอกจากเอกสารตัวจริงแล้วควรถ่ายเอกสาร หนังสือเดินทางแยกไว้ต่างหากด้วยเพื่อเกิดกรณีฉุกเฉินจะได้มีเอกสารอ้างอิง

เคล็ดลับการเดินทางไกลกับเด็ก

• เดินทางกับเด็กเล็ก

การเดินทางไกลไม่ว่าจะโดยรถ เรือ หรือเครื่องบิน หรือยานพาหนะอื่น ๆ ที่ต้องใช้เวลานาน ๆ ล้วนเป็นเรื่องน่าเบื่อสำหรับเด็ก เราจึงควรหากิจกรรมแก้เบื่อให้เด็ก ๆ ทำ เช่น เกมต่าง ๆ หากเดินทางโดยรถยนต์อาจจะแจกกระดาษที่มีรายการหรือเป็นรูปภาพสิ่งของต่าง ๆ ที่เด็ก ๆ เห็นระหว่างเดินทาง แล้วให้เด็ก ๆ กากบาท ใครเห็นสิ่งของนั้น ๆ ระหว่างทางมากที่สุดคนนั้นเป็นคนชนะ หรือเกมทายชื่อสัตว์ คนหนึ่งคิดชื่อสัตว์ตัวหนึ่งไว้ในใจ แล้วให้คนหนึ่งทาย โดยคนถูกถามจะตอบคำถามนั้นว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” เท่านั้น หรือเกมจับผิดนิทาน โดยให้พ่อหรือแม่เล่านิทานที่เด็กรู้จักให้ฟัง และแต่งเติมส่วนผิดเข้าไป เช่น หนูน้อยหมวกแดงจะไปหาลุง เด็กที่สามารถจับผิดนิทานได้ก่อนจะเป็นคนชนะ หรือเกมต่อคำ คนแรกพูดประโยคแรก คนที่สองขึ้นประโยคใหม่โดยใช้คำสุดท้ายของประโยคที่คนแรกพูด เช่น นกบินอยู่บนฟ้า ฟ้าวันนี้มีสีเขียว เขียวขจีคือทุ่งนา ฯลฯ

• เดินทางกับเด็กวัยรุ่น

การเดินทางกับเด็กวัยรุ่นนับเป็นเรื่องยาก หากทริปนั้น ๆ ไม่ถูกใจ หรือไม่ใช้สถานที่ ๆ เขาอยากไปเท่าไรนัก เราจึงควรให้เขามีส่วนร่วมในการเลือกสถานที่ท่องเที่ยวตั้งแต่แรก โดยให้อ่านข้อมูลและแหล่งท่องเที่ยวที่เขาสนใจ ให้เขามีส่วนร่วมในการตัดสินใจในแต่ละวันว่าจะไปที่ไหนบ้างหรือให้เป็นคนนำทางในแต่ละวัน ควรเลือกที่จะตามใจเขาในบางโปรแกรมที่เราเองอาจจะไม่ชอบ เช่น เขาอาจจะอยากยืนดูดนตรีร็อคข้างถนน ขณะที่เราฟังแล้วรำคาญหู แต่ก็จงให้เวลาเขาดู แล้วเราเลือกไปนั่งรอเขาไกลออกไปหน่อย หรือเขาอยากเข้าสวนสนุกที่เราเห็นว่าแสนจะน่าเบื่อ ก็จงให้เวลาเขาได้ไปในที่ที่เขาอยากไปบ้าง นั่นจะทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้เที่ยวตามใจพ่อแม่ หรือคนอื่น ๆ เท่านั้น แต่เขาได้ไป และได้ทำในสิ่งที่เขาสนใจด้วย

เที่ยวถิ่นทุรกันดารหรือผจญภัยในที่แปลกใหม่

หากพ่อแม่เป็นขาลุยและเลือกพาลูกที่โตพอไปผจญภัยในต่างแดนที่แสนจะกันดาร ไม่ได้สะดวกสบายหรือคิวิไลซ์ การเตรียมความพร้อมให้ลูกนับเป็นเรื่องสำคัญ โดยควรเตรียมความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ คุณสภาพของลูกว่าพร้อมที่จะไปผจญภัยในสถานที่แบบนั้นหรือประเทศแบบนั้นหรือไม่ อธิบายสภาพทั่ว ๆ ไปที่เขาอาจจะเจอให้เขาฟัง อธิบายสิ่งที่ดีหรือไม่ควรทำ รวมทั้งหาภาพประกอบให้เขาดูล่วงหน้า หากเขาได้เตรียมตัวเตรียมใจในสิ่งที่เขาจะได้พบเจอ อาจช่วยลดปัญหาเรื่องความงอแง การบ่นหรือบางที่อาจจะเป็นสิ่งที่ดีตรงข้ามไปเลย เช่น เขาคิดว่าอาจจะไปเจอสิ่งที่แย ๆ แต่พอเจอของจริงก็ไม่ได้แยอย่างที่คิด กลายเป็นประสบการณ์ชีวิต ที่เปิดโลกทัศน์ใหม่ ๆ ให้เขา และอาจจะทำให้เขาชอบการผจญภัยหรือชอบท่องเที่ยวแบบลุย ๆ ไปเลยก็เป็นได้

ขอให้เที่ยวสนุกกันทุกบ้านและเดินทางปลอดภัยทั้งไปและกลับกันทุกครอบครัวนะคะ 📷

เครดิตภาพ:

www.pexels.com/

ระวัง! ซิลิโคนเหลวทำหน้าที่

ผู้เขียน พชมลวรรณ เกริกสุวรรณชัย

„สมัยก่อนคนนิยมฉีด
แก้มด้วยซิลิโคนเหลว
ซึ่งต่อมาพบว่า ซิลิโคน
เหลวไม่สลายตัว และ
ก่อให้เกิดการอักเสบ
เป็นก้อนห้อยย้อย
ตะปุ่มตะป่ำ จนต้อง
ผ่าตัดออกและทำให้
ใบหน้าพิการ“

การฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมความงามยังเป็นที่นิยม แต่ปัญหาที่พบบ่อยคือ การฉีดฟิลเลอร์กับหมอกกระเปาะหรือตามสถานเสริมความงามที่ไม่ได้มาตรฐาน โดยเฉพาะการฉีดซิลิโคนเหลวซึ่งมีราคาถูก โดยผู้รับการฉีดเข้าใจว่าเป็นฟิลเลอร์ที่สลายตัว ดังนั้นก่อนคิดจะสวยก็ต้องรู้จักความแตกต่างระหว่างฟิลเลอร์กับซิลิโคนเหลวกันค่ะ

ทำไมผิวพรรณจึงเต่งตึง เหตุที่เรามีใบหน้าเต่งตึง บ่งบอกวัยสาวสะพรั่งก็เพราะไฮคอลลลาเจนและสารไฮยาลูโรนิกที่อยู่ใต้ผิวหนังทำหน้าที่อุ้มน้ำนั่นเอง จึงทำให้ผิวหนังแข็งแรง ยืดหยุ่นและเต่งตึง แต่เมื่ออายุมากขึ้น ไฮคอลลลาเจนและสารอุ้มน้ำจะค่อย ๆ ลดลง ทำให้ผิวหนังบางลง เกิดริ้วรอยเหี่ยวย่น จึงมีการคิดค้นวิธีแก้ปัญหาให้ผิวพรรณกลับมาเต่งตึงเหมือนวัยสาวโดยการฉีดสารเติมเต็มหรือที่เรียกกันว่าฟิลเลอร์ (Filler)

ฟิลเลอร์ (Filler) คือสารเติมเต็ม มีองค์ประกอบหลักคือ Hyaluronic acid ซึ่งเป็นสารชนิดเดียวกับที่พบในชั้นผิวหนังและส่วนอื่น ๆ ของร่างกายตามธรรมชาติ ช่วยแก้ปัญหาริ้วรอยของผิว เช่น ริ้วรอยบริเวณหน้าผาก หางตา และร่องแก้ม ทำให้ริ้วรอยตื้นขึ้น สภาพผิวดูดีขึ้น หรือการแก้ไขแผลเป็นชนิดบวม เช่น การเกิดแผลบวมจากสิวกักเสบ หรือการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมเนื้อเยื่อผิวหนังให้มีลักษณะหนูนุ่มตึงขึ้นกว่าเดิม เช่น เสริมจมูก เสริมคาง ริมฝีปาก หรือฉีดเพื่อทำให้รูปทรงของใบหน้าดูอวบอิมกว่าเดิม ทั้งนี้มีการแบ่งฟิลเลอร์ออกเป็น 3 กลุ่ม

- 1. แบบไม่สลายตัว** อาจทำให้ผิวสวยในระยะเริ่มแรก หากเป็นฟิลเลอร์ปลอมหรือซิลิโคนเหลวจะทำให้เกิดปัญหาตามมามากมาย เช่น หน้าเป็นตะปุ่มตะป่ำ แก้มห้อยย้อยเป็นก้อน เกิดการอักเสบ ฯลฯ
- 2. แบบสลายตัวไม่พร้อมกัน** หมายถึง ฟิลเลอร์รุ่นใหม่ ๆ มักผสมฟิลเลอร์แบบส่วนหนึ่งสลายตัวช้าและอีกส่วนหนึ่งสลายตัวเร็ว เพื่อเพิ่มคุณสมบัติการคืนโหลที่ดีขึ้นเวลาฉีด แต่ช่วงแรกอาจยุบตัวเร็ว และช่วงที่สองอาจยุบตัวช้า ไม่มีอันตรายใด เพียงแต่อาจต้องไปฉีดซ้ำเร็วในช่วงแรกจนกว่าจะนิ่ง
- 3. แบบสลายตัวพร้อมกัน** คือ ฟิลเลอร์ Hyaluronic acid รุ่นทั่วไป กระบวนการและความเร็วในการสลายตัวขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสาร และขนาดเม็ดของฟิลเลอร์ ระยะเวลาสลายตัว มีตั้งแต่

3 เดือน ถึง 2 ปี เมื่อฟิลเลอร์สลายไปหมดแล้วก็สามารถฉีดฟิลเลอร์ซ้ำเพื่อปรับรูปทรงใบหน้าให้เหมาะกับวัย และปัญหาผิวตามอายุที่เพิ่มขึ้น

ผลข้างเคียงจากการฉีดฟิลเลอร์

ส่วนใหญ่หากเป็นสาร Hyaluronic acid ของแท้ มักไม่มีปัญหาปฏิกิริยาต่อต้านสิ่งแปลกปลอม สามารถเข้ากับร่างกายได้ดีมาก แต่ผลข้างเคียงมักเกิดจากเทคนิคการฉีดที่อาจทำให้ผิวไม่เรียบ รูปทรงไม่สวย หรือสาร Hyaluronic acid อาจไหลย่ำตำแหน่ง อาการแทรกซ้อนที่เป็นอันตรายมากคือการที่สารฟิลเลอร์รั่วเข้าหลอดเลือด อาจทำให้ผิวหนังตายหรือตาบอด ทั้งนี้ ผศ. นพ. ธนอม บรรณประเสริฐ กล่าวว่า “พบว่าผู้ป่วยตาบอดถาวรส่วนใหญ่เกิดจากการฉีดเสริมจมูก และหน้าผากมากกว่าการฉีดที่บริเวณอื่น เนื่องจากที่จมูกมีแขนงหลอดเลือดเชื่อมต่อกับระบบหลอดเลือดของประสาทตาและสมองโดยตรง หากฉีดถูกเส้นเลือด จะทำให้ฟิลเลอร์ไหลเข้าเส้นเลือด ทำให้ตาบอด แม้จะเป็นฟิลเลอร์ชนิดที่ อย. รับรองก็ตาม เพราะปัญหาเกิดจากการอุดตันหลอดเลือดจากเทคนิคการฉีด ไม่ใช่ตัวสารฟิลเลอร์ เนื่องจากจอประสาทตาสามารถทนภาวะขาดเลือดได้แค่ 90 นาทีเท่านั้น ต่างกับผิวหนังที่ทนได้ 6 ชั่วโมง นอกจากนี้ยังมีการลักลอบนำเข้าและฉีด “โพลีเอครีลาไมด์ (polyacrylamide)” ซึ่งเป็นฟิลเลอร์ต้องห้ามเพราะเป็นสารที่ไม่สลายตัว มาฉีดเสริมใบหน้า หน้าอก หรือสะโพก เมื่อสารนี้รั่วไหลเข้าเส้นเลือดไปอุดตันหรือสมองก็อาจทำให้หมดสติหรือเสียชีวิตได้”

ซิลิโคนเหลว เป็นสารโพลีเมอร์เหมือนพลาสติกชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเป็นของเหลว ไม่สลายตัวและมีความทนทานอยู่ได้ตลอดเวลา สมัยก่อนมีการนำมาฉีดตามร่างกายเพื่อเพิ่มปริมาตรของร่างกายตามส่วนต่าง ๆ (ส่วนใหญ่นิยมฉีดตามใบหน้าและตาม

ก้น) แต่เนื่องจากสารชนิดนี้ไม่สลายตัว ร่างกายจึงทำปฏิกิริยาต่อต้านสิ่งแปลกปลอม ซึ่งร่างกายแต่ละคนมีปฏิกิริยาต่อต้านที่ต่างกัน บางคนมีปฏิกิริยาต่อต้านน้อยจึงทำให้คิดว่าได้ผลดี แต่ร่างกายบางคนมีปฏิกิริยาต่อต้านรุนแรงมาก โดยร่างกายพยายามทำลายซิลิโคนเหลวที่ฉีดเข้าไป แต่ไม่สามารถทำลายได้ เนื่องจากซิลิโคนเหลวเป็นพลาสติกที่ทนทานต่อเอ็นไซม์ ดังนั้น เอ็นไซม์ที่ร่างกายผลิตออกมาจึงทำลายตัวเองแทน ทำให้เกิดปัญหาหน้าบวมผิดปกติ กลายเป็นก้อนย่อยไปมา การรักษาที่ต้องตัดออกทำให้ใบหน้าหรือร่างกายเกิดความพิการ หรือกรณีฉีดที่หน้าอกอาจทำให้เกิดมะเร็งได้ ในช่วง 1-2 ปีแรกบางคนอาจไม่มีปฏิกิริยา แต่หลังจาก 4-5 ปีอาจมีปัญหาเกิดขึ้น หรือบางคนอาจมีปฏิกิริยาขึ้น ๆ ลง ๆ คือบางช่วงก็เห่อขึ้นมา บางช่วงก็ดีเหมือนไม่มีอะไร บางช่วงก็ขึ้นมาเป็นก้อนทั่วทั้งใบหน้า กลายเป็นตะปุ่มตะป่ำ ตัดออกไม่ได้เพราะอยู่ในตำแหน่งที่มีเส้นประสาทใบหน้าอยู่ ต้องค่อย ๆ ฉีดยาให้ลดปฏิกิริยาลงโดยไม่สามารถกำจัดออกไปได้นอกจากต้องตัดออก ซึ่งมีความเสี่ยงต่อการทำให้เส้นประสาทใบหน้าขาดถาวร ใบหน้าเป็นอัมพาต หรือหน้าเปื่อยตลอดชีวิต

*ขอขอบคุณข้อมูลจาก

ผศ. นพ. ธนอม บรรณประเสริฐ
หัวหน้าหน่วยศัลยกรรมตกแต่งและเสริมสร้าง
ใบหน้า ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปรึกษาปัญหาได้ที่อีเมล

pasamolwan@d-magazine.de หรือไลน์
Thailand Makeover (LINE ID: thailandmakeover)

ว่าด้วยเรื่อง ความฟุ่มเฟือย ในการใช้ภาษา

โดย สุริรัตน์ ณิชชาพัฒน์

ทุกเช้าวันทำงานผู้เขียนมักจะเปิดโทรทัศน์เพื่อฟังข่าวสารระหว่างที่กำลัง
แต่งตัวไปทำงาน รายการข่าวในเมืองไทยนั้นมีลักษณะคล้าย ๆ กันก็คือผู้
รายงานข่าวจะเป็นคนเล่าข่าว (ผู้เขียนขอใช้คำว่า “เล่าข่าว” เพราะปัจจุบันผู้
ประกาศข่าวเน้นการเล่าเรื่องต่างกับในอดีตที่เน้นการอ่านตามบท) น้ำเสียง
ลีลาการเล่าเรื่องและการเติมข้อความเข้าไปในขณะที่เล่าข่าวนั้นทำให้ผู้ฟัง
รู้สึกเหมือนว่ามีคนมาเล่าเหตุการณ์จริงให้ฟัง โดยมุ่งหวังให้ผู้ฟังเห็นภาพ
และมีอารมณ์ร่วมตามถ้อยคำและน้ำเสียงของผู้เล่าได้มากกว่าการรายงาน
ข่าวในอดีต แต่การรายงานข่าวลักษณะนี้ผู้รายงานมักจะพูดเติมคำหรือกลุ่ม
คำที่ฟุ่มเฟือยเข้าไปมาก จนหลายครั้งผู้เขียนก็รู้สึกนึกรำคาญอยู่เหมือนกัน

ผู้อ่านลองสังเกตตัวอย่างข่าวต่อไปนี้

เจ้าหน้าที่ตำรวจระดมกำลังกันเข้าทำการตรวจค้นสถานบันเทิงที่ทำการเปิดเกิน
เวลาหลังจากที่ชาวบ้านที่มีการอาศัยอยู่ในละแวกบริเวณใกล้เคียง ๆ นั้นมีการร้องเรียนเข้า
มายังรายการข่าว XXX เจ้าหน้าที่ได้เข้าทำการจับกุมนาย XXX ซึ่งมีการทราบผลภายหลัง
หลังจากเขาไม่ใช่เจ้าของกิจการแต่เป็นเพียงผู้จัดการร้านที่ดูแลร้านเท่านั้น ผู้สื่อข่าวที่ลงพื้นที่
ที่ที่นั่นรายงานว่าก่อนที่เจ้าหน้าที่จะทำการเข้าจับกุมนาย XXX นาย XXX มีความพยายาม
หลบหนีออกทางหลังร้านแต่ในที่สุดตำรวจก็ทำการรวบตัวเอาไว้ได้ เมื่อเจ้าหน้าที่ทำการ
แสดงตัวเข้าตรวจค้น นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวกลางคืนก็วิ่งหนีกันซุกซุนและร่วนวาย มีนัก
เที่ยวซึ่งเป็นเยาวชนที่มีอายุไม่ถึง 18 ปีจำนวนมากมาใช้บริการด้วย ตำรวจได้ทำการเก็บ
ประวัติและได้มีการตรวจปัสสาวะนักท่องเที่ยวเอาไว้ทุกคน และได้มีการประสานให้ผู้ปกครอง
ของเยาวชนมาที่สถานีตำรวจพื้นที่ที่เกิดเหตุ ส่วนนาย XXX ก็ยังคงไม่ให้ความร่วมมือใน
การตอบคำถามกับเจ้าหน้าที่โดยปฏิเสธว่าไม่มีส่วนในการรู้เห็นกับการเปิดทำการสถาน
บันเทิงเกินเวลา คดีนี้นับเป็นคดีที่ประชาชนให้ความสนใจอย่างมากเพราะชาวบ้านมีการ
ร้องเรียนออกมาอยู่หลายครั้งและน่าจะเกี่ยวข้องกับผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ด้วย หากมีข่าว
สืบหน้าอะไรที่เพิ่มเติมในเรื่องนี้ทางข่าว XXX จะได้มีการนำเสนอต่อไปค่ะ

ถ้าเราฟังข่าวและดูภาพประกอบไปด้วยก็คงไม่
ค่อยรู้สึกว่ามีคำหรือกลุ่มคำที่เกินมาจำนวนมากหรือ
บางคนอาจจะรู้สึกว่าฟังแล้วแปลก ๆ แต่ถ้าเรารับสาร
ด้วยการอ่านอาจจะรู้สึกแปลกมากกว่าการฟัง

ในข่าวนี้มีคำหรือกลุ่มคำอะไรที่ฟุ่มเฟือยบ้าง ลองมาดูกัน

ถ้าสังเกตข่าวนี้จะเห็นกลุ่มคำที่ใช้หน้าคำกริยาอยู่สามกลุ่มคำ
ได้แก่ *ทำการ มีการ มีความ และให้ความ* เช่น *ทำการตรวจค้น ทำการ*
เปิด ทำการเข้าจับกุม ทำการรวบตัว ทำการแสดงตัว มีการอาศัย
มีการร้องเรียน มีการตรวจสืบสาวะ มีการประสาน มีความพยายาม
มีการนำเสนอ ไม่ให้ความร่วมมือ และให้ความสนใจ

การใช้กลุ่มคำนี้หน้ากริยาเช่นนี้เป็นการใช้ที่นับวันจะพบมากขึ้น
อย่างไรก็ดีลักษณะดังกล่าวไม่ใช่เป็นปัญหาที่เพิ่งพบในปัจจุบัน
พระราชวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ได้ทรงกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้
ในหนังสือพิมพ์ประมวญวัน ฉบับวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2479 ความว่า

*สงสารคำ “ทำการ”มานานแล้ว
มันถูกใช้หลายอย่างไม่วางมือ
ตำรวจเห็นโจรหาญ “ทำการจับ”
“ทำการเป็นลม” ล้มพอดี*

*ดูไม่แค่วาดตาไปในหนังสือ
แต่ละมือตราตรากยากเต็มที
โจรมันกลับวิ่งทะยาน “ทำการหนี”
“ทำการชี้” จินหมายถึงตายเอ๋ย*

ลักษณะการใช้ภาษาเช่นนี้เรียกว่าการใช้คำฟุ่มเฟือย ส่วนการแก้ไขนั้นง่าย
มากก็คือให้ตัดกลุ่มคำที่นำหน้าคำกริยาออกไป เพราะกลุ่มคำที่เติมหน้ากริยา
นี้ไม่มีประโยชน์ต่อความหมายของประโยคและไม่มีประโยชน์ต่อการสื่อสารเลย
ตรงกันข้ามกลับทำให้เสียเวลาพูด เสียเวลาอ่าน และเสียพื้นที่ในการเขียนอีกด้วย

นอกจากกลุ่มคำที่ยกมาในข่าวยังมีตัวอย่างการใช้คำฟุ่มเฟือยอีกลักษณะหนึ่งนั่น
คือการใช้คำที่มีความหมายซ้ำกันโดยไม่จำเป็น ได้แก่ ชาวบ้านที่มีการอาศัยอยู่ในละแวก
บริเวณใกล้ ๆ รั้งหนีกันซุลมุนและวุ่นวาย.....เยาวชนที่มีอายุไม่ถึง 18 ปี บางคนแย้ง
ว่าการนำเสนอข่าวนั้นผู้รายงานจะต้องเล่าให้ผู้ฟังเห็นภาพตามโดยละเอียด ดังนั้นอาจ
ต้องขยายความกันบ้าง

เรื่องนี้ผู้เขียนก็พอเข้าใจได้อยู่ที่ว่า รายการข่าวลักษณะนี้มักเป็นรายการ
สด การพูดโดยฉับพลันอาจทำให้ผู้ประกาศละเลยการใช้ภาษาที่กระชับ
รัดกุมไปได้ (นี่ไม่รวมการเล่าเรื่องซ้ำไปซ้ำมาโดยไม่จำเป็น บางข่าวผู้
รายงานเล่าไปแล้วก็ทวนซ้ำอีกสองรอบ นี่ยังไม่รวมการบรรยายภาพอีก)

แล้วคำว่า “ประหยัด” และ “ฟุ่มเฟือย” นั้นตกลงเราวัดกันที่อะไร ศาสตราจารย์
กิตติคุณ ปรีชา ช่างขวัญยืน ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

„คนทั่วไปมักตีความคำว่าประหยัดว่าใช้น้อย การประหยัดถ้อยคำจึงแปลกันว่าใช้คำ
น้อย บังเอิญเราไม่มีคำว่า ตระหนี่ถ้อยคำหรือใช้ถ้อยคำอย่างตระหนี่ จึงไม่เห็นว่าการใช้
ถ้อยคำน้อยเกินไปอาจทำให้ขาดรายละเอียดและเข้าใจไม่แจ่มแจ้งก็ได้.....การประหยัดถ้อยคำ
ควรหมายถึงการใช้คำเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สื่อสารได้ครบถ้วนตามประสงค์ นั่นคือเอาความประสงค์
ในการใช้ภาษาแต่ละครั้งเป็นเกณฑ์ตัดสินใจ เมื่อใช้เกณฑ์นี้แล้วจะเห็นว่าการประหยัดในการใช้
ภาษาแต่ละแบบไม่เหมือนกัน.....การอธิบายทางวิทยาศาสตร์อาจใช้คำที่เป็นศัพท์เฉพาะ
มากกว่าการบรรยายรายละเอียดมาก ๆ เว้นแต่เมื่ออธิบายเรื่องวิทยาศาสตร์แก่คนทั่วไป
การอธิบายขยายความศัพท์แต่ละคำแต่ละชั้นตอนก็เป็นสิ่งจำเป็นและต้องใช้คำมาก“

วิธีการส่งสารก็มีส่วนทำให้เราอาจใช้คำที่มีความหมายฟุ่มเฟือยได้ ในการพูด
ผู้พูดอาจพูดขยายความอย่างยาวยืดได้ในกรณีกับผู้ฟังไม่เข้าใจหรือต้องการการ
อธิบายซ้ำ (เหมือนกับที่แม่บ่นเวลาที่เราทำผิด) แต่ผู้ใช้ภาษาก็ควรระมัดระวัง
โดยเฉพาะผู้ใช้ที่เป็นคนของสังคม เช่น สื่อมวลชน ส่วนภาษาเขียนนั้นผู้
เขียนมีเวลาตรวจทานความคิดและการเขียนมากกว่าการพูด ผู้ใช้จึง
ยิ่งต้องเขียนข้อความอย่างรอบคอบ ระวังอย่าใช้ภาษาที่ฟุ่มเฟือย

การสร้างความปลอดภัยทางภาษาจะทำให้ผู้อ่านรับสารได้
อย่างชัดเจนและครบถ้วนโดยไม่เสียเวลาอ่าน เช่นนี้จึงนับ
เป็นการประหยัดที่ได้ผลทั้งเรื่องการสื่อสารและเวลาไป
ในคราวเดียวกัน

แนวทาง การเลี้ยงลูก แบบคนเยอรมัน

โดย พ่อบ้านเยอรมัน

„ประเทศเยอรมนีเป็นประเทศ
หนึ่งในโลกที่ได้รับการยอมรับเป็น
อย่างสูงในเรื่องคุณภาพของคนทั้งเรื่องวินัย
และประสิทธิภาพในการทำงาน จากตัวเลขทาง
สถิติต่าง ๆ เราจะเห็นได้ว่าระยะเวลาในการเรียน
ของเด็กเยอรมันนั้นถือว่าค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับ
ประเทศอื่น ๆ แต่ผลสอบและเกรดเฉลี่ยนั้นถือว่าอยู่ใน
เกณฑ์สูง พ่อบ้านเยอรมันจึงได้ค้นหาข้อมูลว่าที่
จริงแล้วผู้ปกครองชาวเยอรมันมีวิธีการในการเลี้ยง
ลูกแตกต่างกับประเทศอื่นอย่างไร และสิ่งที่
ได้พบนั้นนับว่าน่าสนใจเป็นอย่างมาก
เราไปดูกันเลยครับ“

1. ไม่รีบ และปล่อยให้ เด็กเล่นไปตามวัย

รูปแบบการศึกษาที่เยอรมนีนั้นจะไม่รีบให้เด็กเรียนเร็วจนเกินไปไม่ว่าจะเป็นการเรียนเขียนหรืออ่าน โรงเรียนอนุบาลหรือโรงเรียนสำหรับเด็กเล็กที่นี้จะเรียกว่า Kindergarten รูปแบบการสอนยึดหลักการสร้างความเป็นธรรมชาติให้แก่เด็กนักเรียนให้มากที่สุด นักเรียนไม่จำเป็นต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียน รูปแบบการเรียนการสอนไม่เคร่งเครียด เน้นความเป็นอิสระ หรือก็คือการปล่อยให้เด็กเล่นไปตามวัย เน้นการพจญภัยและการฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ กับเด็กมากกว่าการเรียนเน้นวิชาการ โรงเรียนจะเตรียมของเล่นที่เสริมสร้างศักยภาพในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นชุดครัวจำลอง ชุดอุปกรณ์ระบายสี หรือเครื่องเล่นชนิดต่าง ๆ เพราะช่วงวัยเด็กนั้นคือช่วงที่สมองจะเกิดการพัฒนามากที่สุด และวิธีที่จะทำให้สมองเกิดการพัฒนามากที่สุดนั้นก็คือการปล่อยให้เด็กได้เล่น การให้รู้จักสงสัย และการให้เข้าสังคมกับเด็กวัยเดียวกัน นอกจากนี้โรงเรียนจะจัดกิจกรรมต่าง ๆ อาทิ พาเด็ก ๆ เดินเล่นในเมือง เดินเข้าป่า จนถึงเดินเล่นในฟาร์ม ซึ่งจะเป็นช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมนอกชั้นเรียน เมื่อสมองของเด็กได้พัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่แล้วจึงค่อย ๆ ทบอกละเอียดความรู้ด้านวิชาการเข้าไปก็จะทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้ไว อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างศักยภาพทางร่างกายไปในตัวอีกด้วย

2. ให้เด็กรู้จักถึงอันตราย และรู้จักช่วยเหลือ ตัวเอง

ชาวเยอรมันนั้นจะได้รับการฝึกฝนให้ช่วยเหลือตัวเองมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ เช่น การแยกห้องนอนตั้งแต่วัยเด็ก หรือบางบ้านก็ตั้งแต่เกิด และเมื่อถึงวัยหนึ่งเด็กนักเรียนจะต้องเดินทางกลับไปโรงเรียนเอง โดยที่ผู้ปกครองห้ามมาส่ง (ถ้ามาส่งอาจจะถูกคุณครูเรียกไปคุย) หรือในการติดต่อประสานงาน การทำกิจกรรมต่าง ๆ ก็จะทำให้เด็กมีบทบาททั้งการแสดงความคิดเห็นและการลงมือทำด้วยตัวเองเป็นหลัก โดยมีจุดประสงค์เพื่อฝึกฝนให้เด็กมีความรับผิดชอบและสามารถช่วยเหลือตัวเองได้

นอกจากนี้สิ่งใดที่อาจจะอันตรายต่อเด็ก อาทิ ไฟฟ้า หรือการเล่นพลุไฟ ผู้ปกครองชาวเยอรมันนั้นแม้จะยอมให้เล่น แต่ก็ทำให้เขาได้เรียนรู้และตระหนักถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ รวมไปถึงการแก้ปัญหาหากเกิดเหตุสุดวิสัย เพราะคนเยอรมันจะมีความเชื่อเรื่องการจัดการความเสี่ยง การจะรู้ว่าสิ่งใดเป็นอันตรายนั้นก็คือการทำให้เด็กเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเหตุใดสิ่งนั้นจึงอันตราย

3. การให้เวลากับลูก และการพาออกไปทำกิจกรรมข้าง นอกคือสิ่งที่สำคัญ

ครอบครัวคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการที่จะช่วยให้เด็ก
มีพัฒนาการและมีความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นผู้ปกครองชาว
เยอรมันจึงให้ความสำคัญกับการให้เวลากับลูกเป็นอย่างมาก หลาย
ครอบครัวผู้ปกครองจะไม่ห้ามให้ลูกเล่นเกมแต่จะเข้าไปเล่นกับลูกด้วย
ทั้งนี้ทั้งผู้ปกครองและเด็กจะทำข้อตกลงที่เคร่งครัดร่วมกันว่าจะเล่นแบบ
เป็นเวลา หรือบางบ้านก็จะเปลี่ยนจากการเล่นเกมมือถือ หรือคอมพิวเตอร์
มาเป็นการเล่นเกมกระดาน (Board game) จนกลายเป็นความนิยมที่น่า
สนใจมากเพราะที่เยอรมนีจะมีเกมกระดานให้เลือกเล่นอย่างมากมาย
ไม่ว่าจะเป็นเกมด้านธุรกิจ เกมวางแผน หรือเกมด้านวิศวกรรม โดย
เกมกระดานนั้นจะช่วยจัดระบบความคิด ฝึกทักษะต่าง ๆ ที่
เกี่ยวข้องกับเกมที่เล่น และยังช่วยให้สมาชิกในครอบครัว
ได้มีโอกาสพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
เห็นระหว่างกันและกันมากขึ้น

ยิ่งไปกว่านั้นแทบจะทุกโรงเรียนที่
เยอรมนีจะสนับสนุนให้ผู้ปกครองพาเด็ก ๆ ออก
ไปทำกิจกรรมข้างนอกเกือบทุกวันไม่ว่าสภาพอากาศ
จะเลวร้ายแค่ไหน เพราะที่เยอรมันจะมีคำพูดที่ว่า “ไม่มีวัน
ที่อากาศไม่ดีหรอก มีแต่วันที่เราแต่งตัวไม่เหมาะกับอากาศ
เท่านั้น” หรือ “There is no such thing as bad weather, only
unsuitable clothing.” ดังนั้นการพาเด็ก ๆ ไปนอกบ้านนอกจากจะ
เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันด้านสุขภาพให้แก่เด็กแล้ว ยังเป็นการทำ
กิจกรรมร่วมกันกับลูก เช่น พาไปห้องสมุดเพื่อให้อ่านหนังสือ
อะไรก็ได้ที่ลูกอยากอ่านเพื่อสร้างนิสัยรักการอ่าน พาไป
พิพิธภัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้เรียนรู้ประวัติศาสตร์
วิทยาศาสตร์ หรือแม้แต่พาไปสวนสนุก

5. สอน

ให้รู้จักการแบ่งงาน ทำงานเป็น ทีม และกล้าแสดงความคิดเห็น

คนเยอรมันจะแบ่งงานและหน้าที่กันอย่างชัดเจนโดยเริ่มตั้งแต่
ในสถาบันครอบครัว เด็กที่นี่จะเริ่มรู้จักการทำงานตามหน้าที่ตั้งแต่ยังเล็ก
โดยเริ่มจากชีวิตประจำวันภายในบ้าน เช่น แม่ล้างจาน ลูกเช็ดจาน พ่อเก็บจานเข้า
ตู้ หรือการสลับวันในการทิ้งขยะ ซึ่งจะเป็นการปลูกฝังพื้นฐานที่ดีในการที่จะให้เด็กรู้จัก
หน้าที่ของตนเมื่อเขาโตขึ้น เพราะรูปแบบการเรียนและการทำงานของประเทศเยอรมนีนั้น
จะเน้นการทำงานกลุ่มและการระดมความคิด เด็กจึงต้องรู้จักการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ
ในการทำงาน

คนเยอรมันนั้นจะมีวัฒนธรรมที่ดีอย่างหนึ่งคือการรับฟังความคิดเห็นและการเคารพความคิด
เห็นของผู้อื่นซึ่งแตกต่างกับหลายประเทศ เช่น เมื่อเราไม่เข้าใจที่อาจารย์สอนหรือวิทยากรอธิบาย
แล้วยกมือถามหรือแสดงความคิดเห็น เราอาจจะถูกมองด้วยสายตาที่ไม่ดี แต่ว่าในเยอรมนีนั้น
กลับตรงกันข้าม หากไม่รู้ต้องถาม เพราะถ้าไม่ถามตอนที่อาจารย์สอนหรืออาจารย์ถามในห้อง
ว่าใครไม่เข้าใจแล้วเรามาถามอาจารย์ในภายหลังอาจจะถูกอาจารย์ย้อนกลับมาว่าทำไมตอน
เรียนถึงไม่ถาม

ด้วยรูปแบบวัฒนธรรมการเลี้ยงดูและข้อกฎหมายที่รองรับเรื่องการแสดง
ความคิดเห็นที่ว่า ทุกคนมีสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นของตัวเองได้เต็มที่ อัน
เป็นการสร้างนิสัยกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นกันตั้งแต่เด็กจน
โต จึงไม่ต้องแปลกใจเลยเมื่อเราคุยกับคนเยอรมัน เรา
จะเห็นถึงอุปนิสัยดังกล่าวได้อย่างชัดเจน

ทั้งหมดนี้เป็นแนวทาง
เบื้องต้นในการเลี้ยงดูของชาว
เยอรมันซึ่งนับว่าเป็นอีกแนวทางที่น่าสนใจ
และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้เป็นอย่างดี ถึง
แม้ว่าหลายมุมมองนั้นอาจจะมีแนวทางในการเลี้ยง
ดูลูกที่แตกต่างกับประเทศอื่น ๆ อย่างชัดเจน แต่
จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่สำคัญที่สุดก็คือความเอาใจ
ใส่ในการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งถือว่าพ่อแม่
เป็นครูคนแรกและเป็นครูที่ดีที่สุดของ
ลูกนั่นเอง 📺

Die Romantische Straße per Rad

Text Pia Salentin

Schon als wir Würzburg verlassen, steigt der Weg kontinuierlich leicht an. Um ins südwestlich gelegene Taubertal zu kommen, heißt es zunächst einmal, das Maintal zu verlassen und anzusteigen. Gestern haben wir noch, wie viele andere auch, den Abend mit einem Schoppen Wein in der Altstadt genossen. Jetzt aber verlassen wir die Barockstadt am Main, die durch ihre Festung, die Residenz und den Dom bekannt ist, aber auch die weniger bekannte Röntgen-Gedächtnisstätte beherbergt. Wir – mein Mann und ich – verbringen unsere Urlaube seit Jahren wandernd oder radfahrend in Deutschland und dem europäischen Ausland. In

diesem Urlaub folgen wir der Romantischen Straße, auf der wir in den nächsten zwölf Tagen bis nach Füssen durch eine Reihe bekannter und sehenswerter bayerischer Orte kommen werden.

Die Romantische Straße lässt sich sowohl motorisiert als auch mit dem Fahrrad oder zu Fuß erleben. Die in den 1950er Jahren entstandene Ferienstraße verläuft vom Main bis zu den Alpen. Der Name rührt wohl daher, dass Besucher/innen sich aufgrund der Vielzahl mittelalterlicher Orte in vergangene Zeiten zurückversetzt fühlen. Man kann es aber auch nüchtern sehen: Es gibt auf dieser Route eine Vielzahl historischer Entdeckungen

zu machen, und quasi nebenbei lässt sich dabei eine große Vielfalt an Landschaften (und auch kulinarischen Genüssen) erleben.

Im Taubertal finden sich bekanntere Orte wie Tauberbischofsheim und Bad Mergentheim, aber auch kleine Ortschaften laden dazu ein, erkundet zu werden. Das kulinarische Angebot ist groß und lässt die Entscheidung beinahe schon zur „Qual“ werden. Anders als der Name vermuten lässt, zeichnet sich die Streckenführung des Radwegs im Taubertal durch ein ständiges Auf und Ab aus. Oft können wir den Schwung der Abfahrt nutzen, um zumindest einen Teil der nächsten Steigung hinter uns zu bringen, aber oft genug kommen wir dennoch ins Schwitzen. Gerade im Taubertal, welches von Radtourist/inn/en stark frequentiert wird, haben wir das Gefühl, die einzigen zu sein, die noch mit „Myo-Antrieb“ unterwegs sind. Immer wieder werden wir an Steigungen von Pedelec-Fahrer/inne/n überholt.

Besonders beeindruckt hat uns im Taubertal das Renaissanceschloss in Weikersheim mit seinem Schlosspark, dessen Anlagen stark an Versailles erinnern. Nur wenige Schritte entfernt, nur durch einen Torbogen vom Schlossplatz getrennt, befindet sich der historische Ortskern.

Weiter geht's, bis wir im Süden des Tals einen der wohl bekanntesten Orte der Romantischen Straße, nämlich Rotenburg o.d. Tauber, erreicht haben. Die Stadt wird heute von mehreren Millionen Menschen jährlich besucht, weil Rotenburg für viele der Inbegriff einer mittelalterlichen Stadt ist. Dass sie im Jahr 1945 durch einen US-amerikanischen

Bombenangriff teilweise zerstört wurde, ist hingegen weniger bekannt. Dank des Wiederaufbaus wurde die Stadt zu dem, was uns heute so verückt.

Das nächste Highlight auf unserem Weg lässt nicht lange sich warten, wir gelangen nach Dinkelsbühl.

1632 – das Heilige Römische Reich Deutscher Nation befindet sich im Dreißigjährigen Krieg. Vor den Toren von Dinkelsbühl lagern schwedische Truppen. Es droht – wie vielerorts –, dass die Stadt geplündert und niedergebrannt, die Einwohner ermordet werden.

Dass Dinkelsbühl letzten Endes kampflos eingenommen wird, verdankt die Stadt der Überlieferung nach der Türmerstochter Lore. Danach flehte diese mit den Kindern der Stadt um Gnade und rettete damit Dinkelsbühl vor der Zerstörung. Gedacht wird dieses Ereignisses jährlich im Juli durch das Festspiel ‚Die Kinderzeche‘.

Obwohl Dinkelsbühl von großen Zerstörungen verschont blieb, verlor die Stadt nach dem Ende des Dreißigjährigen Kriegs an Bedeutung. Reich geworden war sie im Mittelalter durch ihr Handwerk. Die in der Stadt hergestellten Sensen und Sichel und das durch Wollmacher hergestellte Tuch konnten über zwei wichtige Fernhandelswege exportiert werden. So lag Dinkelsbühl sowohl an der Schnittstelle einer Handelsroute von Frankfurt nach Italien als auch an der Route von Worms über Nürnberg nach Regensburg.

Wer heute die mittelfränkische Stadt besucht, findet ein gut erhaltenes mittelalterliches Stadtbild mit Fachwerk- und Giebelhäusern vor. Auch der

Mauerring der Stadtbefestigung aus dem 15. Jahrhundert ist vollständig erhalten. Sehenswert ist auch die St. Georgs-Kirche.

Ca. 40 Kilometer hinter Dinkelsbühl kommt der Wind ständig von vorne. Wir müssen schmunzeln, weil unser Reiseführer empfiehlt, die Strecke von Norden nach Süden zu fahren, damit man den Wind im Rücken habe. Wir befinden uns im Nördlinger Ries. Dieses ist vermutlich durch einen Meteoriteneinschlag entstanden, wodurch im Laufe von Millionen von Jahren ein großer, flacher Krater mit einem Durchmesser von etwa 24 km entstanden ist. Auch Nördlingen verfügt über eine vollständig erhaltene Stadtmauer, die zudem begehbar ist, und ein mittelalterliches Stadtbild. Wirtschaftlich geprägt wurde die Stadt lange durch Leinen- und Tuchweber, Gerber und Färber.

Dies alles erfahren wir im Rahmen einer Stadtführung, bei der uns auch die Besonderheiten der entsprechenden Handwerkerhäuser nähergebracht werden.

Bald danach gelangen wir nach Donauwörth, am Zusammenfluss von Wörnitz und Donau gelegen. Hier beginnt die Via Claudia Augusta, auf der man per Rad nach Italien gelangen kann. Gleichzeitig kreuzt in Donauwörth der Donauradweg. Wir bleiben jedoch auf der Romantischen Straße und fahren weiter in Richtung Augsburg, welches eine Fülle an Sehenswürdigkeiten bietet. Zu den bekanntesten zählen das Rathaus mit dem Goldenen Saal, der Dom, der Perlachturm und das Schaezlerpalais. Bekannt ist die Stadt auch durch die Fuggerei. Der Kaufmann Jakob Fugger schuf

diese 1521 für arme Bürger. Diese Siedlung mit etwa 100 Sozialwohnungen wartet mit einigen Kuriositäten auf. Dazu gehören der aus heutiger Sicht extrem niedrige Mietpreis (Jahresmiete 0,88 €), das tägliche Gebet als Bestandteil des Mietvertrags und die das Areal umgebende Mauer, die die Fuggerei von der übrigen Stadt abgrenzte. Für den, der erst nach Schließung der Tore in die Fuggerei zurückkehren wollte, öffneten sich diese erst nach Zahlung einer Strafe.

Nicht weit entfernt von der Fuggerei befindet sich das Geburtshaus von Berthold Brecht, des berühmten Sohns der Stadt Augsburg. Es liegt im Lechviertel, einem alten Handwerkerviertel, und unterbreitet nach eigener Aussage „das Angebot einer Begegnung mit der Persönlichkeit Brechts und seiner literarischen Entwicklung“. Leider bleibt uns zu wenig Zeit für einen Besuch, denn für uns als Kinder der 1960er Jahre gehört ein Besuch der Augsburger Puppenkiste zum Muss eines Augsburgbesuchs. Hier kann man sich die Originalpuppen von Urmel, Kalle Wirsch und der Blechbüchsenarmee im angeschlossenen Museum ansehen und in Erinnerungen schwelgen.

Weiter südlich erreichen wir am nächsten Tag Landsberg am Lech. Auch dieser Ort beeindruckt durch seine historische Altstadt, insbesondere den Markt mit den Bürgerhäusern. Von hier aus ist es nun nicht mehr weit bis zu unserem Ziel. Unser Weg führt uns nun durch den sogenannten 'Pffaffenwinkel', benannt nach der großen Anzahl

an Kirchen und Klöstern, die es hier gibt. Die berühmteste ist die Wieskirche. Die korrekterweise 'Zum gegeißelten Heiland auf der Wies' bezeichnete Kirche wurde anlässlich eines Tränenwunders gebaut und dadurch zum Ziel zahlreicher Wallfahrer/innen.

Von der Wieskirche bis nach Füssen ist es nur noch ein Katzensprung. Die letzten zehn Kilometer vor unserem Ziel fahren wir durch flaches Gelände und können schon bald in der Ferne das auf einer Anhöhe gelegene Neuschwanstein erkennen. Dieses gehört mit dem nicht weit entfernten Schloss Hohenschwangau zu den 'Märchenschlössern' König Ludwigs. Der König wurde aufgrund seiner hohen finanziellen Ausgaben letztlich entmündigt und starb unter ungeklärten Umständen im Starnberger See. Den Menschenmassen nach zu urteilen, die wir an den Schlössern vorfinden, scheint sein träumerhaftes Leben auch heute noch auf viele eine gewisse Faszination auszuüben.

Historie lässt sich auch in der Füssener Altstadt spüren, denn auch Füssen weist eine mehr als 2000jährige Geschichte auf und verfügt noch über einen spätmittelalterlichen Stadtkern. Für uns ist die Stadt Anlass, Rückschau auf mehr als 450 km Strecke zu halten mit all ihren – im wahrsten Sinne des Wortes – „Höhen und Tiefen“ und unsere Eindrücke noch einmal Revue passieren zu lassen. Wir genießen das Gefühl, angekommen zu sein und einfach einmal die Füße hochlegen zu können. Bis zur nächsten Tour...

เล่มที่ 25

„D-Bildung“

การเตรียมความพร้อมสำหรับอนาคตนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ระบบโรงเรียนในสวิสแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐ โดยเฉพาะเมื่อเด็กจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 8 หรือ 9 ยังมีชั้นประถมปีที่ 10 เป็นตัวเลือกให้เด็กได้คิดทบทวน และมีเวลาในการตัดสินใจว่าจะเลือกเรียนสายไหนต่อไป จะเลือกสายอาชีพ หรือสายสามัญ จะเข้ามหาวิทยาลัยโดยตรง หรือจะฝึกงานก่อนที่จะเรียน เส้นทางสำหรับอนาคตมีให้เลือกหลายเส้นทาง...

จากพยาบาลไอซึยู สู่นักดูแลผู้สูงอายุ ในสวิตเซอร์แลนด์

ฉันตั้งใจว่า ในประเทศที่ย้ายมาอยู่ใหม่ ฉันจะทำงานตามที่เรียนจบ และมีประสบการณ์กว่า 16 ปี แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ลดสถานะมาทำงานที่ต่ำกว่าวุฒิ อยากจะเล่าสู่กันฟัง เผื่อใครมีชะตาชีวิตคล้าย ๆ กัน จะได้ปรับตัวและทำใจได้ง่าย ว่าไม่ใช่แค่เราที่เรียนจบด้วยวุฒิสอง ๆ จากเมืองไทย แล้วเลือกทำงานที่ต่ำกว่าวุฒิ เงินก็น้อยกว่า สถานะทางสังคมก็ไม่มากเท่า แต่ด้วยเหตุใด ฉันถึงทำ น่าสนใจไหมคะ หากสนใจติดตามอ่านได้ในดี ฉบับหน้าค่ะ

เมืองไหนที่น่าอยู่บ้าง จะอยู่เมืองไหนดีในเยอรมนี

เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา สถานีโทรทัศน์ที่สองของเยอรมนี (ZDF) ได้เผยแพร่ผลการสำรวจคุณภาพชีวิตในเมืองและเขตต่าง ๆ ในเยอรมนี จัดอันดับคุณภาพชีวิตของแต่ละเมือง ซึ่งอาจถือเป็นตัวชี้วัดความน่าอยู่ในแต่ละเมืองก็ได้ ZDF จัดอันดับอย่างไร อะไรที่เป็นเกณฑ์บ่งบอกว่า เมืองไหนมีคุณภาพชีวิตที่ดี เมืองไหนดีน้อย เมืองที่เราพำนักอยู่จัดอยู่ในลำดับความน่าอยู่ที่เท่าไร สนใจติดตามได้ใน นิตยสารดี ฉบับที่ 25/2018 นะคะ

O Porto / Porto

เมืองเก่าแก่ที่เคยรุ่งเรืองมั่งคั่งในวันเก่า ๆ ที่ผ่านไปหลายร้อยปีเมืองนี้ มีความโดดเด่นอย่างมากในด้านศิลปกรรม กระจิบ่องบนฝาผนังของอาคารบ้านเรือนเก่า ๆ และผนังโบสถ์วิหาร ที่ทั้งเก่าแก่หลากสีและหลายลวดลาย สัมผัสได้ถึงร่องรอยของความงดงาม และรุ่งเรืองของอดีต ที่สะดุดตามาก ๆ ก็คือกระจิบ่องสีฟ้าน้ำทะเลและท้องฟ้าสีสวย กับภาพวาดบนแผ่นกระจิบ่องตามฝาผนังในอาคารของสถานีรถไฟ São Bento งดงามและน่าสนใจ ... น่าไปเที่ยววันละ

“พนักงานขับรถประจำทาง - ยิ้มสยาม”

เนื่องจากคุณปู่ คุณพ่อและพี่ชายทำงานเป็นพนักงานขับรถประจำทางในเมืองไทย คุณมนฤดี เอาอิงเงอร์(ต้อม)จึงไปลองสมัครเป็นพนักงานขับรถประจำทางMVG(Münchener Verkehrsgesellschaft mbH) และเธอก็ได้รับเลือกเป็นหนึ่งในผู้สมัครหลาย ๆ คน ให้เข้าฝึกพนักงานอาชีพนี้ ปัจจุบันนี้เธอสำเร็จการเรียนและฝึกฝนเป็น “พนักงานขับรถประจำทาง” และทำงานที่ MVG ในมิวนิก นิตยสารดีมีโอกาสดำเนินการพูดคุยกับคุณมนฤดี ถึงจุดเริ่มต้นที่เธอเลือกเรียนอาชีพนี้ และความยากง่ายในการทำงาน เราจะนำมาเล่าในฉบับหน้าค่ะ

IMPRESSUM

ผู้ผลิต:

สมาคมเครือข่ายคนไทยในต่างแดน

บรรณาธิการประจำฉบับ:

ดร.พัทยา เรือนแก้ว

กองบรรณาธิการ:

อัษฎัญ เฮียร์ลิ่ง, พนมลวรรณ เกริกสุวรรณชัย, นฤมล ชวินด์,
จริยา มีลเลอร์, อรณี ไฟฟ์เพอร์, กุหลาบ ไทรโพธิ์ภู, ศักดา บัวลอย

ผู้ร่วมงานในกองบรรณาธิการ:

จิรพันธุ์ นุทโท, คมสกล บุญณะ, ป้าซ้อย, เกตุ พิทยากรศิลป์

พิสูจน์อักษร:

สุวีร์รัตน์ ณิชชาพัฒน์

กราฟิก:

ชัชช วรรณรียง, พรภนา คชจุ

เฟซบุ๊ก:

เบญจมาศ คลิงเลอร์

www.facebook.com/DMAGAZINE.GERMANY

เว็บมาสเตอร์:

อัษฎัญ เฮียร์ลิ่ง, ชัชช วรรณรียง

www.d-magazine.de

e-mail: info@d-magazine.de

นิตยสารตีพิมพ์ออกทุกๆ สามเดือน

(มีนาคม, มิถุนายน, กันยายน และธันวาคม)

สิ่งตีพิมพ์ในนิตยสาร „ดีมาก“ สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ไม่อนุญาตให้คัดลอก

สิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ และรูปภาพก่อนได้รับอนุญาตจากผู้ผลิต

คัดลอกหรือพิมพ์ซ้ำบทความหรือรูปภาพที่เคยพิมพ์เผยแพร่ที่อื่นมาแล้ว กรุณา

ติดต่อเจ้าของบทความโดยตรง

Herausgeber:

Networks Thais Overseas e.V.

Chefredakteurin:

Dr. Pataya Ruenkaew

Redaktion:

Aunchun Hirling, Pasamolwan Kerksuwanchai, Naruemol Schwind, Chariya

Müller, Oranee Pfeiffer, Kularp Saipopoo, Sakda Bualoi

Redaktionsmitarbeiter:

Chirabhan Nutto, Komsakon Boonna, Pa Choi, Ket Phitthayasilb

Korrektor:

Sureerat Nichaphat

Grafiker:

Chalat Worayanyong, Pornpana Kuzucu

Facebook:

Benjamas Klingler

www.facebook.com/DMAGAZINE.GERMANY

Webmaster:

Aunchun Hirling, Chalat Worayanyong

www.d-magazine.de

e-mail: info@d-magazine.de

„D-mag“ erscheint vierteljährlich:

März, Juni, September und Dezember

Vervielfältigung von Artikeln und Fotos ist

nur mit Genehmigung von dem Herausgeber erlaubt.

Vervielfältigung oder Nachdruck von bereits in anderen Medien erschiene-

nen Artikeln oder Fotos wenden Sie sich bitte direkt an Autors.

น้ำตกห้วยแม่ขมิ้น, จ. กาญจนบุรี

www.d-magzine.de
www.n-t-overseas.de